

De ce iubesc România...

Casa Corpului Didactic Olt

#DIDACTICA

Revistă națională de știință și educație

Ediția online – aniversară

NR.3

DECEMBIE 2018

Str. Ionașcu, nr. 38, Slatina, Judetul Olt,

230081

Editura Casa Corpului Didactic

De ce iubesc România...

2018

De ce iubesc România...

2018

Secțiunea I

Referate și comunicări ale elevilor

#Didactica (Slatina)

ISSN 2559 - 3218, ISSN-L 2559 - 3218

ROMÂNIA MEA IUBITĂ

Elev, Andronăchescu Ștefania-Cătălina
Clasa a III-a B
Profesor, Iana Tatiana-Irina
Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Slatina

E țara mea și o iubesc nespus,
Fiindcă aici a noastră e mândria,
Aici strămoșii noștri au depus
Și sufletul, și viața pentru România!

Aici am învățat să răd, să cânt,
Aici senină mi-e copilăria!
Numai aici pământul este sfânt,
Numai aici la noi, în România!

Fiindcă aici este destinul meu
Și doar aici e sfântă bucuria,
De-aceea mândră am să fiu mereu,
De-aceea te iubesc eu, România!

IUBITĂ ROMÂNIE!

Rădulescu Georgiana Denisa
Clasa a V a
Prof. Îndrumător: Drăgușin Venerica Lusiana
Școala Gimnazială Făgețelu

De ce-ți iubesc eu țară și munții și câmpia
Și Dunărea și Oltul, Jiul și Bărăganul,
Și-n toate, Românie, tu dragă-mi ești, mândria
Și frate mi-este Prutul și sânge moldoveanul.

Mi-e lacrimă ce arde Arghezi, Blaga, Goga,
Și plâns în pieptu-acesta îmi este și Brâncuși
Cu vitejia lor, când au îmbrăcat roba,
Au apărât Moldova, din Iași până la Huși.

Ștefan, Mihai sau Țepeș cu sânge te-au apărât,
Au strâns cu oști sărace, dar brave, ce-au putut,
Și dulce Românie, chiar dacă-ai mai oftat,
Și-ai plâns cu ape-râuri și dacă te-a durut,

Eu vin azi să te mângâi și-un dar umil îți fac
Rămâi a mea iubire, iar eu, un pui de dac!

ROMÂNIE, FRUMOASĂ ROMÂNIE

Catana Iulian Florin
Prof. Coord. Falcă Gica-Felicia
Școala Gimnazială Viespești, Sprâncenata

România, țara mea,
Țară, ce azi ai împlinit
100 de ani de când
În război tu ai intrat
Și victorioasă ai ieșit
Azi, noi sărbătorim,
Centenarul tău
Frumoasă țară
Țară ce ca tine
Alta nu-i
Frumoasă România.

Din timpurile vechi
Războinici mulți tu ai avut,
Războinici ce erau în stare
Să-și dea viața,
Cu zâmbetul pe buze,
Pentru tine, frumoasă țară
Pentru tine, frumoasă România!

Mărețe umbre astăzi
Gândurile noastre umplu
E vorba de Ștefan,
Ce la poalele Carpaților
Ne îndeamnă iar la luptă,
E vorba de Mihai
Ce strigă glorios c-am reușit,
Și de Corvine,
Ce-și duce mândru a sa mare sabie,
Ce n-au renunțat
A lupta și a aduce
Ție, glorii multe,
Ție, frumoasă România.

Munți cu creasta albă
Dealuri cu pășuni
Mii de pajiști
Câmpuri sute
Împletesc a ta coroană,
Coroană ce are în față
Toate sufletele ce pentru tine
Au pierit de-a sabiei
Și de ființei foc.
Câmpii, lunci și numeroase râuri,
lacuri și cu fluvii,
În părțile coroanei tale
Locul și-au găsit
Iar coroana,
De tine este și va fi
Purtată la veșnicie
De tine, frumoasă țară,
De tine, frumoasă România.

Tu în mână porți
Crucea Domnului,
Cruce cu, care
Mereu ai binecuvântat
Pe toți ce viața și-au dat
Pentru tine, frumoasă țară,
Pentru tine, frumoasă România.

Acvila la capul tău,
Astăzi îți serbează
Ziua ta, ziua noastră, zi în care,
Cu toții sărbătorim
Marea sărbătoare,
Ce ne face știm
Pentru ce trăim.

FRUMOASA ROMÂNIE

Ciuciu Denisa, clasa a II-a
Coordonator înv. Gughea Marilena
Școala Gimnazială Pîrșcoveni

Îmi place România, țara mea, pentru că este locul în care m-am născut și am crescut. Aici au crescut și părinții și bunicii mei, aici vreau să trăiesc în continuare, chiar dacă uneori îi aud pe ai mei părinți că nu le ajung banii și că s-ar descurca mai bine în altă țară.

Mie nu m-ar plăcea să părăsesc țara mea frumoasă, cu veri călduroase în care pot merge la mare. Îmi place foarte mult să înot în Marea Neagră și să mă joc în nisip. Vara trecută după terminarea sejurului pe litoral am fost în Delta Dunării, o altă minune a țării. Am înțeles din cele spuse de doamna învățătoare că această deltă este unică în Europa și că aici trăiesc numeroase specii de păsări și pești, iar vegetația este foarte bogată. Consider că fiecare român ar trebui să meargă cel puțin o dată în viață să vadă minunata Deltă. Această frumusețe a României este un real motiv de mândrie pentru locuitorii țării mele.

Munții Carpați sunt în alt motiv pentru care iubesc România. Mergând în excursii cu părinții făcând drumeții, practicând sporturi de iarnă am realizat că acești munți merită să fie admirați.

România este frumoasă și prin obiceiurile și tradițiile ei, de asemenea portul popular este deosebit. Ador să particip la tăierea porcului de Crăciun și să vopsesc ouă de Paște. Îmi place să merg și la colindat împreună cu fratele meu și cu prietenii.

Întotdeauna România a fost și va rămâne cea mai frumoasă țară pentru mine.

LA MULȚI ANI, ROMÂNIA MEA!

Neda Ianis Andrei, clasa I A
Școala Gimnazială Nr. 2 Caracal
Prof. Șerban Claudia Marcela

Bună dimineța, țară!
Te salut întâia oară
Astăzi chiar de ziua ta.
Mândră, ROMÂNIA mea!

Noi, românii cei mai mici,
Dorim să creștem voinici,

Să spunem la-ntreaga lume
Cât cinștim noi al tău nume.

Să crești liberă, frumoasă!
Să fii tare, sănătoasă!
Dragă, ROMÂNIA mea,
La mulți ani de ziua ta!

MÂDRĂ DE ROMÂNIA

Nicolae Iulia Maria, clasa I A
Școala Gimnazială Nr. 2 Caracal
Prof. Șerban Claudia Marcela

Sunt o mândră româncuță,
Șapte ani am împlinit.
Merg la școală zi de zi,
Bun român voi deveni.

Cu colegii mei cresc bine,
Îngrijiți cum se cuvine
De cei mari din jurul meu,
De părinți și Dumnezeu.

România-i țara mea,
Mândră tare-s eu de ea!

Și cu cât mai mult eu cresc,
Tot mai mult o îndrăgesc.

Când adult voi deveni
Țara o voi răsplăti
Și la rândul meu voi da
Grija mea și altora.

Azi, în zi de sărbătoare,
Țării am să-i fac urare:
La mulți ani cu bucurie,
Draga noastră Românie!

DE CE IUBESC ROMÂNIA...

Mitrea Tudor Iulian
Clasa a VI-a B
Prof coordonator Mitrea Maria Mioara
Școala Gimnazială Vlaicu Vodă Slatina

Iubesc România de aproape 12 ani.

Iubesc limba română, geniul și bogățiile ei.

Iubesc ia, bundița, fota, cântecul, jocul și sufletul românesc. România nu este doar un teritoriu mărginit, ci o nesfârșită întindere sufletească.

Iubesc medicul și profesorul român, pentru forța interioară și puterea de a nu renunța. Îi iubesc pe cei ce muncesc și făuresc. Îi iubesc pe cei ce se roagă pentru frații și copiii lor.

Iubesc România adevărată și curată.

Iubesc România pentru că este a lui Ștefan cel Mare și Sfânt și a lui Vlad Țepeș, a lui Mihai Viteazul și a lui Constantin Brâncoveanu și a tuturor voievozilor noștri mari și puternici, „dătători de legi și datini”.

Iubesc limba română a lui Nichita Stănescu, dulcea Românie a lui Mihai Eminescu pe care și el a iubit-o până dincolo de lacrimi și până dincolo de viață.

Iubesc România pentru că are încredere în puterile ei și este demnă în tot și în toate.

Iubesc tot ce a fost al strămoșilor noștri, așa cum m-a învățat mama mea.

Iubesc Carpații, Dunărea și Marea Neagră.

Iubesc Lumea Românească întregă.

Iubesc România ca pe sufletul pe care mi l-a dat Dumnezeu.

Sunt ROMÂN pentru că așa m-a vrut Dumnezeu.

Iubesc România.

DE CE IUBESC ROMÂNIA?

Sara Băbărelu, clasa a V-a B
Prof coordonator Mitrea Maria Mioara
Școala Gimnazială *Vlaicu Vodă* Slatina

De ce iubesc România?

O iubesc pentru că **”Pământul natal, cu tot ce e pe el, îl purtăm toată viața în noi și e prezent în cântece, în poemă, în pânza pictată, mai ales în fapte.”** (George Enescu)

Iubesc România pentru că sunt româncă. O iubesc pentru ceea ce sunt și ceea ce voi deveni, pentru roșul, galbenul și albastrul care nu strălucește niciunde mai bine. Îmi curge prin vene sângele atâtor lupte, dăcii și romanii, pandurii lui Tudor, eroii neamului care au luptat vitejește.

Iubesc Banatul, Dobrogea, Muntenia, Oltenia, Transilvania, Maramureșul, costumele populare și poveștile de la gura sobei. Tradițiile despre care am auzit, precum și cele neștiute. Iubesc pădurile nesfârșite și piscurile înalte ale munților semeți cu frunți albe de bătrânețe, multitudinea formelor de relief adunate unele lângă altele, udate din belșug cu ape cristaline revărsate într-o mare ”neagră”. Ador mirosul fânului proaspăt cosit și peisajul unic. Iubesc România pentru muzica autentică dovadă a bucuriei, tristeții și tuturor dorurilor unui neam, dăngănitul clopotelor duminica și în zilele de sărbătoare. Iubesc clima și cele patru anotimpuri care se întrepătrund lasându-ne bogății unul după altul: o primăvară plină de poftă de viață, vara multicoloră și parfumată, o toamnă care niciodată niciunde nu e mai frumoasă, cum spunea Tudor Arghezi, iarna troienită care immortalizează totul ca într-un basm. Iubesc ospitalitatea oamenilor mereu veseli indiferent de greutate, hazul de necaz unic în lume, mesele îmbelșugate pe care le întind cu mare bucurie, cu cârnați și mici, piftie și sarmale.

Iubesc mâncarea tradițională, pateurile cu brânză, covrigii cu sare, merele cu gust de mere, camărilor pline cu murături, dulcețuri, zacuscă și compoturi. Iubesc ouăle încondeiate și ștergarele pe care stau strachinile de lut. Iubesc limba frumoasă și armonioasă, accentul și vocalele, muzica ei interioară care te face să cânti când rostești.

O mai iubesc pentru ca este România lui Eminescu, a lui Brâncuși, a lui Cuza, a lui Eliade, a lui Henri Coandă, a lui George Enescu, a lui Nicolae Iorga; iubesc România pentru forma grațioasă a granițelor sale, care a inspirat-o pe Ana Blandiana să o compare cu un buchet de flori, legate pitoresc de panglică azurie a Dunării, pentru maiestria cu care transformă în opere de artă lucruri simple create din dragoste pentru glie și oameni.

Motive sunt destule, dar nu știu dacă am neapărat nevoie de ele. O iubesc pentru că e a mea, a voastră, a tuturor românilor. O iubesc pentru prezent și viitor. Pentru moștenirea de veacuri, pentru mărturiile vii ale unui neam care a rezistat în timp. O iubesc pentru că e vie, animată, inventivă, mândră dar și modestă.

Iubesc România pentru că România sunt eu și asta mă identifică în lume.

DE CE IUBESC ROMÂNIA...

Denisa Criveanu, clasa a V-a B
Prof coordonator Mitrea Maria Mioara
Școala Gimnazială *Vlaicu Vodă* Slatina

România mi-este dragă. "Oare de ce?" vă întrebați. Ei bine, România este o țară desprinsă din cărțile cu povești, dar aceasta nu dorește să își arate frumusețile decât persoanelor care o iubesc.

Țara noastră mult iubită a dus o sumedenie de bătălii împotriva țărilor vecine, însă de fiecare dată a ieșit victorioasă. Aceasta nu se va lăsa pradă cuceritorilor. România ne îndrăgește, din această cauză ea se zbate pentru a ne oferi un viitor.

Pe melegurile României vă veți putea încânta privirile cu o minunată priveliște: iarba este verde precum un smarald, te poți oglindi în apa cristalină, soarele îți zâmbește, iar razele sale se joacă printre copacii trufași.

Acestea au fost doar câteva dintre motivele pentru care îmi iubesc țara.

Care este colțișorul vostru preferat din România?

DE CE IUBESC ROMÂNIA ...

Maftai Ana Maria Gratiela, clasa a V-a B
Prof coordonator Mitrea Maria Mioara
Școala Gimnazială "Vlaicu Vodă" Slatina

România, te iubesc ca pe un Crăciun de poveste și sunt recunoscătoare pentru sensibilitatea ta!

Te iubesc pentru fiecare cetate, codru verde, izvor limpede și tradiții pe care încă le menții, uneori cu greu, alteori cu suferință, dar întotdeauna cu răbdare.

Îmi iubesc patria și sunt mândră de faptul că suntem singura țară din lume ai cărei strămoși nu au fost migratori, ci au fost de la început pe aceste meleaguri, de la facerea lumii. Așa de mult ne-a iubit Dumnezeu, încât ne-a dat stabilitatea!

Te iubesc România, pentru că ai rezistat tuturor iernilor aspre care au venit la hotarele tale, cu stoicism, curaj și oameni viteji.

Te iubesc pentru că ne dai posibilitatea să sorbim cea mai cristalină apă de pe planetă, să pășim pe iarba cea mai verde și să privim cel mai albastru cer! Toamna ne parfumezi natura cu miros de gutuie iar primăvara, cu verdele tău crud, ne înveți ca, măreția iubirii pe care ți-o purtăm în suflet, să fie divină prin însăși simplitatea ei.

Pentru că sunt blândă și onestă cu mine, îți voi mărturisi că te iubesc pentru că tu, România mea dragă, tu ... prețuiești pacea! Străbunii noștri au știut ce gust aveau lacrimile tale, iar eu te iubesc așa cum te-au iubit Mihai Vitezul, Avram Iancu sau Stefan cel Mare.

Te ador pentru crestele munților pierdute în nori, acolo unde Crucea de pe Caraiman nu veghează doar jertfa eroilor, ci și zborul lui Traian Vuia.

Te iubesc și pentru Coloana lui Brâncuși care se înalță către infinitul seninătății, pentru mirosul tău de pâine caldă, coaptă în țeșt, pentru strugurii aurii care râd în soare, pentru marea care-și sparge valurile în albastrul cântecelor duioase, pentru fiecare colț de rai pe care îl descoperim în drumetețiile noastre și ... pentru multe altele, nici nu știu cât te iubesc!

Pentru devotamentul și răbdarea de a naște oameni deștepți, care știu să-ți aprecieze frumusețea naturală, România, te iubesc și te respect! La baza fundației iubirii mele stă credința că românii adevărați știu să te aprecieze cum se cuvine, cum meriți.

Oameni frumoși, iubiți-vă patria și faceți ferestre spre cer din visele voastre iar dacă se-ntâmplă uneori să plouă cu stropi de dor, nu deschideți umbrela ci ... deschideți larg brațele!

De ce iubesc România

Olanu Gabriel – Alexandru, clasa a V-a B
Prof coordonator Mitrea Maria Mioara
Școala Gimnazială "Vlaicu Vodă" Slatina

Adesea auzim despre români plecați în străinătate, care spun că nu s-ar mai întoarce niciodată în România. Eu nu înțeleg cum acești oameni pot să renunțe la patria lor, știind cât de frumoasă este țara noastră. Acest lucru m-a făcut să mă întreb de ce iubesc eu România.

Iubesc România pentru că aici mă simt acasă. Aceasta este țara mea, locul în care m-am născut, am crescut și unde sunt împreună cu familia și cu prietenii mei.

Iubesc aceste locuri pentru că am petrecut mult timp la sat, la bunici, acolo unde **obiceiurile din strămoși încă se mai practică. Doar la noi vezibucuria din ochii copiilor iarna, când merg cu Plugușorul sau cu Sorcova, primăvara, când dăruiesc mămicilor câte un marțișor sau de Paște, când ciocnesc ouă roșii.**

Iubesc România pentru mâncărurile cu care bunica mă răsfăța la fiecare sfârșit de săptămână în fiecare vacanță petrecută la țară. Sarmalele, ardeii umpluți, mămăliga, ouăle înroșite și cozonacul copt în sobă îmi amintesc de satul bunicii mele de fiecare dată.

Țara mea este unică pentru că aici se întâlnesc toate formele de relief și o mulțime de frumuseți naturale. Avem munți, dealuri, câmpii, Delta Dunării și plaje la Marea Neagră. Sfinxul din Munții Bucegi, renumit pentru asemănarea sa cu un cap de om și cu Sfinxul din Egipt, Vulcanii Noroioși de la Pâclele Mici, o regiune spectaculoasă unde întâlnesc cratere mici, asemănătoare cu cele ale vulcanilor adevărați, în care noroiul bolborosește, Focul Viu din Buzău, un fenomen natural care se mai găsește în puține locuri de pe glob sau Podul lui Dumnezeu din Mehedinți, o uriașă arcadă de piatră, singurul pod natural din lume pe care se poate circula cu mașina, sunt câteva dintre atracțiile care ne fac patria cunoscută în lume.

Turiștii din toată lumea sunt fascinați de tot ceea ce pot vedea pe meleagurile noastre: Castelul Bran, cunoscut ca și castelul lui Dracula, Castelul Corvinilor, una dintre cele mai mari fortărețe din Europa, Salina Turda, despre care se spune că este cel mai frumos loc subteran din lume sau Transfăgărășanul, situat pe primul loc în topul celor mai spectaculoase drumuri montane. Alte obiective turistice ca Cimitirul Vesel din Săpânța, mănăstirile din Moldova și Bucovina, Mocanita de pe Valea Vaserului, ultima locomotivă cu abur din lume încă funcțională

sau Palatul Parlamentului, a doua cea mai mare clădire administrativă din lume, îi fac pe mulți străini dornici să viziteze România.

Țara noastră este cunoscută și pentru operele unicate ale sculptorului Constantin Brâncuși: Coloana Infinitului, Masa Tăcerii și Poarta Sărutului.

Sunt mândru că sunt român pentru că România a dat lumii întregi mulți oameni importanți. Nadia Comăneci a luat prima notă de 10 la gimnastică, Petru Poenaru a inventat stiloul, Traian Vuia a arătat că se poate zbura, Henri Coandă a inventat avionul cu reacție, Aurel Vlaicu a construit primul avion iar Nicolae Paulescu a descoperit insulina.

Nu aș putea niciodată să plec din țara mea, departe de locurile frumoase și de sărbătorile petrecute alături de familie și prieteni.

DE CE IUBESC ROMÂNIA

Bobeică Radu Matei, clasa a V-a B
Prof coordonator Mitrea Maria Mioara
Școala Gimnazială "Vlaicu Vodă" Slatina

Iubesc România pentru că sunt cu adevărat patriot. Patriotismul reprezintă sentimentele față de țara ta, față de neamul, tradițiile și reușitele semenilor tăi.

Pe unde am fost în țara aceasta, am vizitat muzee, castele și cetăți, am aflat câți români s-au sacrificat pentru ca noi să ducem o viață frumoasă, lipsită de griji.

Ce frumoasă este România! Aici găsești tot ce dorești, păduri umbroase, marea cea nesfârșită, cu valuri înspumate, nisipul fin și argintiu, munții înalți și mândri, aurul holdelor, iarba proaspăt cosită și pâraiele ce sunt ca niște șiraguri de perle. Toți străinii laudă mâncarea noastră. Nicăieri în lume nu găsești alimente mai sănătoase și gustoase. Iubesc oamenii pentru calmul și politețea lor. Ospitalitatea românilor este recunoscută cu tot ce înseamnă ea, suflet deschis, primitor și binefăcător.

Unde te duci, vezi frumusețea costumelor naționale, auzi muzica lăutărească autentică din toate regiunile țării. Limba noastră atât de armonioasă cu multe expresii hazli pline de învățăminte. România este locul meu de naștere cu prietenii și colegii de școală, cu toate amintirile mele. Aici toți românii îmi sunt frați, la bine și la rău, la bucurie și jale, la cântec și credință.

Iubesc România pentru că este o țară frumoasă și binecuvântată de Dumnezeu. Sunt sigur că "Arhitectul acestui univers infinit" ne-a iubit pe noi românii mai mult deoarece acest loc unde m-am trezit la viață este o capodoperă naturală. De aceea, trebuie să avem grijă de această țară bogată din punct de vedere al moștenirii naturale și culturale, să protejăm istoria, tradițiile și obiceiurile, fauna și pădurile pentru a asigura generației viitoare toate aceste bogății.

"România e patria noastră, a tuturor românilor. E România celor de demult și-a celor de mai apoi. E patria celor dispăruți și a celor ce va să vie". (Barbu Ștefănescu Delavrancea)

DE CE IUBESC ROMÂNIA...

Mihai Alex Ioan, clasa a V-a B
Prof coordonator Mitrea Maria Mioara
Școala Gimnazială "Vlaicu Vodă" Slatina

România este o țară extraordinară cu priveliști minunate care sunt deținute doar de aceasta. De asemenea, ea este țara în care noi, toți românii ne-am născut și o păstrăm cu micile dar importante noastre fapte.

Prețioasa noastră țară este printre singurele care au atâtea bogății. Avem multe mine de aur și de argint. Putem beneficia de multe saline, de sarea din adâncuri și de aerul extrem de sănătos, care parcă ne face plămânilor să zâmbescă. Totodată, suntem printre singurele state în care oamenii se pot bucura anual de vacanțe și la munte, și la mare, fără să plece din țara lor.

Istoria României este una de admirat, deoarece bravii noștri eroi au luptat și și-au pierdut viața pe front, pentru a ne face viața mai frumoasă și pentru a o trăi în pace într-o țară minunată ca aceasta. Imnul nostru „Deșteaptă-te române” dovedește faptul că strămoșii noștri au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a păstra glia strămoșească.

Dansurile populare din România sunt foarte vesele. Oamenii se îmbracă în costume populare și încep, de obicei, să facă o horă, în care toți se distrează și se veselesc împreună. Prin acest dans ne dăm seama de faptul că fiecare dintre noi, singuri, suntem o parte mică, dar împreună, fiindcă suntem uniți, formăm ceva mare.

Partea mea favorită a României sunt mâncărurile tradiționale. Orice om își dorește puțină mămăligă cu sarmale și smântână, pe lângă un pește stropit cu usturoi pisat. Ei bine, aceasta este mâncarea tradițională aici, pe care românii o savurează în familie, cât de des posibil.

Țara noastră dragă are foarte mulți oameni cunoscuți, din tot felul de domenii: știință, medicină, informatică, afaceri, sport, arte. Ei au plecat în străinătate și au reușit să arate din ce este alcătuită patria noastră.

România este o țară mică, dar importantă pentru lume și pentru sufletul nostru. Aceasta a realizat foarte multe și încă continuă să o facă.

Datorită tuturor acestor motive, eu iubesc România!

DE CE IUBIM ROMÂNIA?

Babă Marina Adriana, Clasa: aXII^a B
Profesor coordonator: Sima Daniela Georgeta
Liceul „Ștefan Diaconescu” Potcoava

Iubesc România pentru că-i a mea!

Iubesc creșetele munților pierdute în nori și rocile Carpaților peste care am călcat cu respect și mândrie ani de-a rândul.

O iubesc atunci când marea furioasă lovește țărmul și spulberă nisipul peste tot. Și iubesc razele soarelui care-mi pătrund prin buclele mărunte în răscrucea zilei.

Iubesc truda țăranilor care se luptă pentru păstrarea tradițiilor și pentru a mai coace încă o pâine la focul mocnit din vatră. Cu mâinile ridate de la atâta muncă și frunțile încrețite de amarul vremii, bătrânii noștri încearcă, din răspuțeri, să transmită mai departe bucuria, naturalețea și autenticitatea locului și a portului, tinerilor orășeni confuzi și înconștienți de averea patriei.

Iubesc armonia peisajului, liniile unduitoare ale dealurilor, câmpiile întinse și oamenii rătăciți care se caută, încă, pe ei înșiși. Dar, oare, se găsesc? Oare imaturitatea poate fi învinsă de rațiune? Oare un val revelatoriu poate trezi la realitate conștiința contemporanilor și-i poate îndrepta spre bine? Se poate! Se poate pentru că, în ciuda cercului pe care ni-l oferă în atâtea domenii, România dispune de alte aspecte antagonice comportamentului vicios, detestabil al oamenilor ei, care pică rușinos la examenul de capacitate în fața propriului popor.

Și, totuși, o iubesc! Îi iubesc pe ei, pierduți printr-atâta frumusețe, pentru că mereu e loc de mai bine. Îi iubesc pentru că printre ei mai sunt și alții: gălăgioși, optimiști, veseli, care se plâng de-atâtea lucruri nesemnificative, dar care trăiesc clipa.

Iubesc poveștile, miturile și proverbele din spatele fiecărei străduțe înguste de carier. Iubesc pietrișul de pe fiecare uliță a satelor copilăriei mele.

Iubesc merele coapte și mirosul diafan al cozonacilor care nu lipsesc de la nicio sărbătoare, care creionează o masă de poveste și induce o atmosferă care este pusă sub imperativul fericirii, al bune-dispoziții și al împlinirii sufletești.

Iubesc România pentru rezistența în războaie, pentru curajul de a lupta pentru o patrie unită. O iubesc pentru încercarea ei asiduă de recuperare a provinciilor îstrăinate din sânul patriei-mamă și pentru victoriile obținute în acțiunile diplomatice desfășurate.

O iubesc pentru multitudinea de lucruri știute și neștiute, pentru legendele ei enigmatice și pentru că este a mea, aici m-am născut. Am onoarea deosebită și debordez de mândrie că pot împărtăși din tainele adăpostului românilor: ROMÂNIA. Cu voi !!!

ÎNTÂLNIREA

Măceșanu Miruna Mihaela, Clasa a II-a B
Prof. Matescu Florina Simona
Liceul cu Program Sportiv, Slatina

Prin codrul plin de frunziș
Ceva mișcă-n luminiș.
E ceva misterios
Și sper să fie frumos...

De departe mă privește
Ca un mare împărat
Și încetișor pășește...
Un cerb mândru și înalt.

Cu privirea lui cea blândă,
Din codrul întunecat,

Parcă vrea să mă salute!
Eu răspund c-un zâmbet cald.

Apoi el aproape vine
Amici parcă-ar vrea să fim.
- Și eu vreau să stau cu tine
În frunzișul de dafin.

Și am stat... o zi întreagă
Până soarele-a apus.
Vai, natura mi-este dragă!
A fost frumos ...de nespus!

ROȘU, GALBEN, ALBASTRU...

Manolache Maria Cătălina

Clasa a VIII-a C

Profesor coord. Predescu Ecaterina
Liceul Teoretic „Nicolae Titulescu” Slatina

Ziua Centenarului a sosit în sfârșit! Cât de mult am așteptat-o! După o toamnă îmbeșugată, seara s-a lăsat peste patria și neamul meu și simt o dragoste nemărginită, izvorând parcă din trecutul glorios.

Apusul m-a găsit visând, cu privirea îndreptată spre cer, unde ochiul roșu al soarelui răspândea văpăi stinse, însângerate. Spectacolul feeric al nuanțelor brăzda bolta cerească, difuzând pe cer o paradă de simțuri și trăiri. Un galben-auriu s-a arătat, scaldând întreaga fire în lumina caldă, pură, ce făcea ca până cele mai întunecate locuri să se aprindă ca un felinar. Cuprinsă de un spirit patriotic puternic, m-am gândit la câmpurile bogate, la spicele încărcate, lanurile nesfârșite, ce se unduiesc fericite în fiecare vară. Mirosul de grâu copt parcă îmi invadea fiecare colțișor al trupului, îndemnându-mă la reverie. Acest galben îmi mângâia sufletul, transmițându-mi dorința să cutreier meleagurile României; vara să particip la seceriș, toamna la culesul viilor, bucurându-mă împreună cu sătenii de roadele pământului și alergând cu aceștia pe câmpurile fertile, cu spice mai-mai să plesnească de coapte.

Următorul gest al imensei mingi de foc e să picteze un roșu-carmin pe pânza cerească. Acest roșu ce apare pe cerul aprins semnifică sacrificiul tuturor românilor pentru a menține granițele așa cum sunt astăzi. Nu-mi puteam imagina ce au putut îndura soldații din cele două războaie mondiale, ce dificultăți au putut înfrunța... Uimită de acest spirit martiric suprem, am șoptit o rugăciune pentru eroii noștri. M-am rugat ca ei să fie mântuiți, să se bucure de o viață nouă, lipsită de griji, pe tărâmul de apoi.

Acest roșu se preschimbă, treptat, într-un albastru calm: prima dată apare un mov-deschis, ca petalele gingașe și moi ale unei violete, apoi într-un indigo și la final un azuriu cu totul și cu totul diferit de cele pe care le-am văzut până atunci, făcându-mă să mă gândesc la Marea Neagră, vasta întindere de apă din estul României, la viețuitoarele pe care le găzduiește, dar și la marinarii curajoși ce înfruntă crestele valurilor pentru binele nostru.

Inspir adânc și vreau să păstrez nu doar pe retină, ci în întreaga ființă această imagine a cerului pentru totdeauna, căci pe imensa pânză cerească se arată în întreaga lui splendoare TRICOLORUL!

DE CE IUBESC ROMÂNIA?

Ilie Alessia-Maria, Clasa a V a

prof. coord. Geamănu Ștefania

Liceul Teoretic „Nicolae Titulescu Slatina ”

Oare de ce iubesc România? Nu iubesc România doar pentru ca este țara în care m-am născut, țara în care am făcut primii mei pași sau țara unde am trăit cele mai minunate momente. Iubesc România pentru bogățiile sale, pentru râurile ce curg lin și ascund mii de vietăți, pentru

câmpiile verzi unde zboară mii de fluturi, pentru fructele dulci dăruite în fiecare an sau pentru legumele gustoase oferite cu drag și mândrie de către țara mea miraculoasă, România. Îmi iubesc țara pentru toate pădurile dese în care se ascund cerbi și căprioare zburdalnice, o iubesc pentru fiecare floare parfumată ce a crescut pe pământul ei, o iubesc pentru munții înalți pe care se aștern fulgii ca o caciulă albă și mai presus de toate, o iubesc pentru pământul ei roditor. Orice crește pe pământul țării mele este o binecuvântare adusă de țara mea spectaculoasă care mă surprinde din nou și din nou cu toate bogățiile sale.

Eu sunt mai mult decât recunoscătoare pentru darurile oferite de țara mea, însă nu mulți copii sau adulți se mai gândesc în ziua de azi la România, sunt preocupați doar de propriile lor probleme și uită complet de dragostea față de țara lor. Mulți au uitat unde le sunt rădăcinile și unde au crescut, au uitat că pe pământul țării mele și-au varsat sângele sute de ostași demni pentru a apăra acest pământ, au uitat că sunt români. În final toate aceste lucruri date uitării au ajutat țara sa fie ca un copac fără rădăcini, să fie ca un lac fără apă sau ca un om fără glas. Au distrus țara bucată cu bucată!

Și cu toate acestea, România nu și-a pierdut speranța, nu a renunțat și a ajuns țara de astăzi, o țară înfloritoare plină cu podoabe și bogății nemărginite. O țară de care eu sunt mândră și așa voi fi mereu. România nu este frumoasă doar prin bogățiile sale dar și prin tradițiile și obiceiurile acesteia. Cele mai frumoase tradiții sunt Paștele, o sărbătoare minunată despre Învierea Lui Iisus Hristos, Crăciunul, o sărbătoare a darurilor și a dragostei în familie și Anul Nou în care sărbătorim trecerea noastră într-un an mult mai prosper decât precedentul. Noi, românii, avem tradiții absolut minunate, avem cântece care îți încântă privirea, costume populare minunate care îți încântă ochii și mâncăruri absolut delicioase care îți încântă gustul.

Spunând toate acestea, cel mai important de înțeles este că îmi iubesc țara de la o margine la alta, de la cea mai lină apă la cea mai parfumată grădină, de la cei mai înalți munți la cel mai mare lan de grâu și de la cel mai mic podiș, la cel mai frumos izvor. Îmi iubesc țara cu toate vietățile, pădurile, apele, râurile, munții și podișurile de care ar trebui să avem multă grijă și să le prețuim mai presus de orice. Îmi iubesc țara și o voi iubi mereu pentru că fiecare fir de nisip, fiecare firisor de izvor și fiecare fărâma de pământ este o parte asufletului meu.

ROMÂNIA, IATĂ DE CE TE IUBESC!

MÂNDRĂ DE ȚARA MEA

Coșerea Ștefania Bianca, Clasa: a IV-a
Prof. coord. Hintea Elena Loredana
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Corabia

România-i țara mea
Mă bucur că stau în ea.
Aici mă joc și zâmbesc
Toată viața mi-o trăiesc.

La tot pasul întâlnești
Tradițiile românești,

Portul popular frumos
Și mustul cel mai gustos.

Nicăieri în lumea asta
Nu-i mai bine și mai frumos!
De sărbători, cu toți la masă
Să ne bucurăm voios!

ROMÂNIA, ȚARA MEA

Constantin Eliza
Prof. coord. Hintea Elena Loredana
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Corabia

România, țara mea,
Cu mulți oameni frumoși în ea
Cu tradiții numeroase
Și cu sarmale gustoase!

Ajut România
Cu toată bucuria,
Din respect și din mândrie,
Dulcea țară Românie.

Azi e ziua ta,
Țara mea victorioasă,
Să rămâi mereu frumoasă!
LA MULȚI ANI!

ROMÂNIA

Firicescu Vlad Cristian
Clasa: a IV-a
Prof. coord. Hintea Elena Loredana
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Corabia

România, țară dulce,
Doar mândrie ne aduce.
România-i țara mea
Cu drag eu trăiesc în ea.

Oamenii din România
Mereu cinstesc hărnicia.

Mulți tineri au plecat în țări străine
Ș ne-au lăudat cum se cuvine.

Mâncarea noastră-i gustoasă
Dar și foarte sănătoasă.
Sarmalele și piftia
Ne răsplătesc hărnicia.

ROMÂNIE, ȚARĂ DRAGĂ

Gagiu Darius Ștefan

Clasa: a II-a

Prof. coord. Hintea Florin

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Corabia

Eu trăiesc în România,
Cea mai frumoasă țară din lume
Îmi plac apele ei, pădurile și munții
Despre țara mea doar lucruri frumoase pot spune!

Imi place să vizitez mereu locuri noi,
Căci țara mea dragă mă impresionează
Când plec în excursii cu clasa mea sau cu familia
Văd peisaje la care unii nici nu visează!

ROMÂNIE, ȚARĂ FRUMOASĂ

Văidean Maria Mirela

Clasa: a IV-a

Prof. coord. Hintea Elena Loredana

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Corabia

Țară mai frumoasă ca a mea,
Nicăieri nu vei vedea
Cu grijă și muncă o vom dezvolta,
Cu dragostea noastră o vom promova.

România e mândrie,
Toată Europa știe,
Ș pe unde voi pleca
Eu o voi lăuda!

România, țara mea
Ești frumoasă ca o leala
Și te voi îndrăgi
Peste tot unde voi fi.

O sută de ani se vor împlini
Și cu drag eu voi rosti:
La mulți ani, Românie de poveste!
Dumnezeu te ocrotește!

ȚARA MEA

Popa Elena Ecaterina

Clasa: a IV-a

Prof. coord. Hintea Elena Loredana

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Corabia

România este țara mea,
Și mă bucur foarte mult de ea
Eu acasă mă distrez
Și proiecte îi creez.

Ascultați-mă acum:
Faceți toți curat în drum

Eu cu voi, împreună putem face
O țară cu bine și cu pace.

Țara mea cu suflet mare,
Nimeni nu îți stă în cale!
Hai la horă să dansăm
Și sigur o să ne distrăm!

DE CE IUBESC ROMÂNIA ...

Țucă Roberta Bianca Gabriela

Clasa a VII-a

Profesor coordonator: Dogaru Mioara

Centrul Județean de Excelență Olt

Te admir în lung și în lat, liniile trasate pe hârtie părănd nesfârșite și grațioase pe hartă – minunea descoperirii pigmentată cu verde, galben, maro și albastru.

În fiecare zi parcă te schimbi, la fel ca și mine, dar ceea ce ai neschimbat este sângele și teritoriul. Fie că te văd cu o coroană prețioasă, florile acesteia parcă înnodându-se cu fericirea, fie că totul pare strălucitor când porți a ta vestimentație de foc și belșug, fie că inima ta de gheață plânge și cere bucurie, toate stările transformându-se în frunze și culori aprinse, chiar și lumini, fie că lași în urmă ia dalbă care parcă a îmbătrânit, dar care-ți proiectează frumusețea, tot ne ești mamă!

Dragă Românie, frumos să trăiești! Eu te iubesc!

În orice moment, când pășesc pe dealuri și pășuni, tot timpul mă gândesc la tine, la băătăliile din trecut. Când mă uit la copacii tăi, îmi amintesc de familie. Când perdeaua deasă împletită cu frig și ploaie își face simțită prezența, mă cuprinde sentimentul de înstrăinare. Parcă și norii ce se adună conturează durerea soldaților în luptă, durere cauzată de părăsirea locurilor natale și intrarea în universul fricii și al pericolului. De fiecare dată când mă aflu în sânul naturii îmi imaginez războaiele care te-au cotropit, simt surpriza și curajul înălțând torțe. Totul se câștigă, totul moare, până și luminile caută victoria pe arhipelagul celest. Iubirea și solidaritatea reprezintă cheia păcii.

Dragă Românie, îți sunt recunoscătoare !

De fiecare dată te simt aproape când ascult și fredonez melodii patriotice, în special imnul. La auzul imnului, îmi imaginez steagul predominant de galben, roșu și albastru, culori care creionează arhitectura și sensul stihurilor. Când roșul se arată, mă gândesc la sângele românilor și la forța lor, la solidaritatea cetățenilor români care și-au construit, bucată cu bucată, cupola fericirii. Albastrul reprezintă puritatea naturii, capacitatea sa de a renaște în urma tuturor bătăliilor și, mai ales, speranța românilor într-un viitor mai bun. Galbenul redă arta și belșugul, fericirea și mândria. Toate aceste culori, descrise succint, au devenit simbolul patriei mele.

Limba noastră românească este valoroasă, care, de-a lungul timpului, mi-a demonstrat că graiul strămoșesc reprezintă o adevărată nestemată a unui popor, calea către un viitor luminos.

IUBESC ROMÂNIA

Geicu Denisa, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Bircii
Prof. Mazilu Sanda Veronica

Iubesc România, oricât de mult m-ar dezamăgi uneori unii oameni. O iubesc ca pe o poveste pe care am auzit-o demult, care mi-a încântat copilăria și pe care vreau să o rescriu pentru a-mi încânta prezentul. Iubesc crestele munților pierdute în nori, Dunărea care mângâie cu aproape jumătate din cursul său granița sudică a țării noastre, pentru a se vărsa tot pe teritoriul românesc, iubesc Carpații noștri și pământul pe care îl calc cu respect și mândrie.

Iubesc armonia peisajului, răsăriturile și apusurile de poveste ale soarelui, câmpiile întinse, dar și oamenii pierduți între atâtea frumuseți. În România m-am născut, am crescut, am râs, am plâns, am iertat, am sperat și voi continua să fac toate aceste lucruri. Lumea satului nostru zugrăvită în atâtea opere literare, fascinează prin folclor, tradiții și obiceiuri care încă se mai păstrează. În România avem oameni valoroși, creativi, inventivi, cu potențial, care au reușit imposibilul în încercarea de a-și împlini visul.

Îmi iubesc țara pentru frumusețea lăcașurilor de cult, a castelelor, a palatelor, a caselor memoriale și a conacelor, dar și pentru seninătatea și blândețea din ochii copiilor din România. Tradițiile și obiceiurile folclorice românești, de o deosebită frumusețe, sunt unice și conservate încă, destul de bine. Iubesc România pentru măiestria oamenilor care transformă în opere de artă, lucruri simple, pentru inventivitatea, sensibilitatea, ospitalitatea și dragostea românilor față de glia strămoșească, pentru că descopăr frumuseți noi, într-un univers parcă nesfârșit. Pământul românesc este un pământ sfânt, apărat de năvala cuceritorilor, prin vărsare de sânge.

Sunt sentimente pe care nu le putem explica prin cuvinte, ci trebuie trăite.

Îmi iubesc țara pentru că mă distrez ca un român, scriu ca un român și iubesc ca un român. Pe acest pământ îmi doresc să trăiesc și să muncesc când voi fi mare. Nu am nevoie de motive ca să îmi iubesc țara. O iubesc și mă mândresc cu ea, în orice condiții.

La mulți ani, România mea dragă! La mulți ani, dragi români!

DE CE IUBIM ROMÂNIA?

Vasile Gabriela – clasa a VIII-a, Marin Ana – clasa a VI-a,
Școala Gimnazială Bircii
Prof. coord. Mazilu Flavian

Îmi iubesc țara pentru că este locul unde m-am născut, am crescut și simt o legătură puternică între mine și familie, oameni, pământ. România este mereu surprinzătoare și te lasă să-i mai descoperi o taină sau o frumusețe.

Iubesc țara pentru că are un popor ce merită mai mult de la istorie și contemporaneitate. Un popor care trece acum printr-o perioadă de redefinire ca nație, identitate și destin.

Dragostea de patrie este dragostea pentru dulcea limbă strămoșească, pentru limba română care îmi este atât de proprie, familiară, încât nu pot exprima frumusețea lucrurilor decât în limba maternă. Patria este pământul slujit de bravii eroi ai neamului pe care îi voi admira și îi voi respecta mereu. În an centenar să nu-i uităm nici pe cei care au contribuit de-a lungul veacurilor la realizarea unității de credință și de neam: Mihai Viteazu, Ștefan cel Mare, Constantin Brâncoveanu, Neagoe Basarab, Mircea cel Bătrân.

Îmi plac foarte mult străduțele înguste ale orașelor de munte, poveștile din spatele castelelor și vechilor cetăți, costumele populare și mâncărurile tradiționale specifice acestei țări superbe.

O lume întreagă este fascinată de portul nostru popular și de ia românească. Costumele tradiționale, dansul călușului, cântecul doinei, tradiția mărțisorului și a colindatului, ne fac unici și atrăgători în ochii altor nații.

Ador armonia peisajelor, înălțimea munților și crestele acestora pierdute în nori. Iubesc România pentru bucuria de a privi întinderi de câmpuri cu iarbă și flori, cu spice bogate, păduri ce odinioară erau de o frumusețe deosebită.

Ne mândrim cu țara noastră fiindcă avem mulți români deosebit de talentați printre care se numără și poeții, dar și scriitorii: Mihai Eminescu, Ion Creangă, Mihail Sadoveanu, George Coșbuc, Ion Luca Caragiale. Artiști precum Constantin Brâncuși, Nicolae Grigorescu, Nicolae Tonitza au dus faima țării noastre peste hotare. Mai sunt și renumitele sportive Nadia Comăneci care a luat prima notă de 10 din istoria gimnasticii, și Simona Halep, campioană mondială la tenis.

Îmi iubesc atât de mult țara, încât niciodată nu îmi voi putea exprima dragostea față de ea, dar voi încerca toată viața să transmit și altora obiceiurile și tradițiile lăsate de înaintași.

La 100 de ani de la Marea Unire, ție, Românie, îți spun „La mulți ani!”.

De ce iubesc eu România?

Andreiana Dragoș Mihai, Clasa a IX-a G
Prof.coord: Geamănu Mariana
Liceul Tehnologic „P.S. Aurelian” Slatina

"Sunt român și cred că e destul" spunea Emil Cioran, iar eu sunt de acord cu el. Ce înseamnă România? România este un tărâm binecuvântat în care eu pot folosi cuvântul "dor", mă pot întoarce la folclor, tradiții și obiceiurile moștenite din moși-strămoși. România înseamnă Constantin Brâncuși, George Enescu, Mircea Eliade, Eugen Ionescu, Emil Cioran, Petre Tuțea, Ioan Cantacuzino, Emil Racoviță, Nadia Comăneci, Henri Coandă, Ana Aslan și mulți alții.

România înseamnă regiuni diferite, opuse și în același timp unite sub numele "România".

Astfel, Oltenia este regiunea în care m-am născut cu Colindatul în Oltenia, Moșii de Crăciun, cu Pițărâii, Obiceiurile pentru aflarea ursitului. Maramureșul este o altă zonă cu vechi tradiții păstrate de ospitalierii "moroșeni" care sunt gata oricând de companie nouă și de discuții, cu costumul tradițional aproape nealterat, admirat pe bătrâni și pe "coconi" până astăzi în zilele luminoase de duminică la biserică, cu casa țărănească tradițional formată din mai multe cladiri și bineînțeles, cu bâlciul, practica arhaică unde se face adălmașul, cu renumita "horincă". Moldova este regiunea cu neamul moldovenesc bogat în tradițiile pe care le posedă. Moldova are Dansul Cailor, Jocul Ursului, magice obiceiuri de Crăciun, cu bucate specifice din zonă, cu sarmaluțe, tobă, cozonac și vin roșu, din care nu lipsesc celebrele "poale-n brâu" sau "plăcinte moldovenești". Bantul, "cuibul românesc" cum îl numește Bogdan Petriceicu Hașdeu aduce în prim plan Retezatul, cu Viflaimul sau Irozii, cu gospodinele sârboaiice ce aduc paie în casă, reprezentând ieslea în care s-a născut Iisus și sub fețele de masă pun fân și semințe pentru ca în casele lor să fie armonie și belșug.

Ardealul, „zona centrală a țării, locuită de români, cu maghiarii și sașii săi, păstrându-și cultura și obiceiurile caracteristice. Identitatea și spiritualitatea Ardealului sunt încă influențate de tradițiile minorităților care trăiesc în această regiune, astfel că vei descoperi datini variate, cu semnificații unice, pline de farmec și mistere. Spectacolul rural, costumele și cantecele te poartă într-o lume încântătoare, care amintește de simplitatea și frumusețea satului românesc.

Moldova lui Ștefan cel Mare este regiunea cu cele mai frumoase mănăstiri: Mănăstirea Agapia, Voroneț, Humor, Moldovița, Sucevița ori Putna, cu "moldovenii de neam mare", făloși cu fruntea sus".

Muntenia are două podoabe: Castelul Peleș și Mănăstirea Curtea de Argeș și numeroase monumente ale naturii printre care Babele, Sfînxul și Cheile Dâmbovicioarei.

Dobrogea este una dintre provinciile cele mai mici ale României și este delimitată geografic prin Dunăre și mare. Această regiune prezintă atât din punct de vedere geografic cât și istoric particularități care o diferențiază de restul țării, cu fascinanții aromâni și lipoveni.

Ziua de 1 Decembrie ne unește pe toți, ne face să ne simțim mai mândri, mai uniți, mai buni. De asta iubesc România, pentru frumusețea mănăstirilor din Bucovina, pentru măiestria castelurilor, palatelor și conacelor, pentru poveștile cu haiduci citite la gura sobei, pentru sărbătorile de Crăciun, pentru mămăligă, sarmale și drob, pentru Valea Oltului, pentru cuvântul "dor", pentru că nu ne pierdem speranța și continuăm să fim patrioți, pentru Mocanița, pentru "Miorița", pentru "Cimitirul Vesel din Săpânța", pentru că România înseamnă acasă.

"Într-o țară așa de frumoasă, c-un trecut așa de glorios, în mijlocul unui popor atât de deștept, cum să nu fie o adevărată religie iubirea de patrie, și cum să nu-ți ridici fruntea, ca falnicii strămoși de odinioară, mândru că poți spune: sunt român!" (Alexandru Vlahuță, „România pitorescă”)

Bibliografie:

1. Ghinoiu, Ion, *Vârstele timpului*, Ed. Meridiane, București, 1998.
2. Secheșan, Gheorghe *Tradiții și obiceiuri culinare bănățene*, Ed. Eurostampa, Timișoara, 2012,
3. <http://istoria.md/articol>

De ce iubesc România...

Bușe Andreea Nicoleta Georgiana
Clasa a VI-aB
Profesor coordonator Angelescu Nicoleta
Liceul cu Program Sportiv Slatina

M-am gândit așa, oleacă, la o călătorie în timp ca să descifrez odată pentru totdeauna misterul înăbușit al întrebării mele: De ce iubesc România?. Trei motive am de spus prin care îmi exprim toate gândurile mele ascunse în cartea trecutului trecut. Primul motiv ar fi eroii de legendă din vremurile străbunilor noștri, ce au slujit și au avut grijă de întregul popor, și-au dat cuvântul din cuvânt că vor trăi spre a sluji și de a proteja bunurile României, marile descoperiri geografice vor fi amintite ori de câte ori vor auzi cântecul patriei la omul de azi.

Acum faptele noastre sunt monumente construite din amintiri și amintite și în versurile de azi pe când o bucată de colț de pâine pentru unii este o lumină în suflet, aprinde flacăra speranței, iar pentru alții este simbolul sacru al credinței ortodoxe. În ora destinului se prind români blajini, „cu mult înainte de a se fi prins în hora istoriei” cu sufletul vibrând de libertatea sfântă și dragostea de țară. Din filele istoriei și vieții simți când căderea amețitoare în tumultul vieții, când avântul înaripat al mâinii ce înseamnă cu condeiul faptele mărețe.

România, este un amalgam de armonie și uimire.

De ce iubesc România...

Măgală Alexandra Nicole
Clasa: a V-aA
Profesor coordonator: Angelescu Nicoleta
Liceul cu Program Sportiv Slatina

„Pământul natal, cu tot ce e pe el îl purtăm toată viața în noi și e prezent în cântece, în poemă, în pânza pictată, mai ales în fapte.” (George Enescu)

Îmi iubesc țara pentru că are toate cele patru anotimpuri. Ce-ar fi fără vara călduroasă plină de bucurii, fără râsetele copiilor amuzați, fără toamna cu roadele ei bogate, fără strugurii mult-iubiți, fără zăpada iernii de gheață care se așterne peste natura temătoare ca o plapumă călduroasă? Iarna aduce înghețul, totodată și căldura în sufletele oamenilor. Dar fără primăvara renașterii, cu florile parfumate, catifelate ca mătasea fină.

Iubesc România pentru sfințenia sărbătorilor, când toată familia se strânge în jurul bradului și cântă colinde de Crăciun sau mergem la biserică cu lumină în suflet.

Iubesc echilibrul formele de relief: Carpații, ca niște temple ce se întind până la soare pentru a reaminti cerului și stelelor fala pământului românesc, dealurile cu pomii mândri și vița -de-vie cu vin dulce românesc. Câmpiile cu lanuri aurii de grâu, de unde făina pentru pâinea proaspătă de casă.

Iubesc apele de sus și de jos. Marea Neagră, cea nesfârșită cu valuri înspumate, de veci azurie. Dunărea cu cele trei brațe: Chilia, Sulina și Sfântul Gheorghe, curge într-un permanent suspin. Pădurile, un refugiu siufletesc, sporesc intențiile tăcerii și te predispun să meditezi asupra lumii.

Iubesc limba română ce poartă pe aripile tăcerii un grai străvechi, dorul inimii pe file de istorie.

Iubiți-vă țara și ea vi se va descoperi!

Mândria de a fi român

Contantin Darius, clasa aV-a A,
Prof. Angelescu Nicoleta,
Liceul cu Program Sportiv Slatina

Sunt bucuros că sunt român,
Când mă uit la văzduhul adânc,
Ce se crapă în mici oglinzi,
Și-mi reamintește de pietrele,
Care tulbură apa cristalină...
Sunt mândru că sunt român!
Iarba de pe teritoriul nostru,
Este mai valoroasă ca smaraldul...
Ramurile ostenite completează sfânta pace.
Sunt mândru că sunt român când,
Stau pe iarbă și citesc simțind libertatea.

România, țara mea

Vlad Yannis Marian
Clasa a V-a
Profesor coordonator Angelescu Nicoleta
Liceul cu Program Sportiv Slatina

România este mândria și speranța sufletului meu și al neamului meu. Trăim într-o țară frumoasă, cu o istorie scrisă cu sângele poporului românesc, cu peisaje și cu bogății ale naturii, pe care orice altă țară și le-ar dori.

Pe meleagurile ei trăiesc olteni, munteni, ardeleni și moldoveni, fiecare cu obiceiurile specifice zonelor lor.

Poporul nostru cuprinde oameni buni, muncitori, inteligenți, oameni care poartă tradițiile românești și culorile steagului în oricare colț al lumii viața i-ar purta.

Peste tot flutură tricolorul. Culoarea albastră reprezintă cerul minunat de deasupra noastră, cea galbenă semnifică bogățiile pe care le are acest pământ, iar culoarea roșie reprezintă sângele eroilor care s-au sacrificat pentru a proteja țara și viitorul urmașilor lor.

„Eu din români îmi trag sorgintea
C-o sfântă dragoste-i iubesc
și pentru tot ce-i românesc,
oricând și brațele și mintea
și sufletul mi le jertfesc.”

(*Sunt român*, Bogdan Petriceicu Hasdeu)

Te colind, Românie!

Popa Răzvan, cls. a V-a A,
Prof. Angelescu Nicoleta,
Liceul cu Program Sportiv Slatina

Românie, Românie
Ce-mi dăruiești tu mie?
Pajiști verzi și soare cald
Lanuri, ape de smarald

Românaș, măi, românaș
Hai să mergem la oraș
Să sărbătorim Centenarul,
Momentul așteptat tot anul!

Hai, vecine și tu cu noi!
Îmbracă-te-n haine noi,
Știi că eu ți-am promis ție
Numai flori și bucurie!

Și de-ndată ce-am ajuns
În piața mare am pătruns
Părinți, copii, ați auzit?
Sărbătoarea a venit!

ROMÂNAȘUL

Popescu Luca-Laurențiu

Clasa I

Prof.înv.primar Zorzoliu Ginela

Liceul Teoretic „Tudor Vladimirescu”, Drăgănești-Olt

Sunt născut în România.
Îmi sunt dragi portul și glia
Și, la marea sărbătoare,
Venim toți, și mic și mare.

România, țara mea,
Mic sunt eu, dar mult aș vrea
Să mă bucur că trăiesc
Pe pământul strămoșesc!

DE CE IUBESC ROMÂNIA ...

Ciobanu Iuliana, Clasa a VII-a

Profesor coordonator: Dogaru Mioara

Centrul Județean de Excelență Olt

România, țară dragă,
De trecutul tău ne leagă
Domnitori și oști, grămadă
Ca să nu cădem de pradă.

Imnul falnic din trecut
Nouă mereu ne-a plăcut
Trei culori erau pe lume,
Ce-aminteau de-un brav renume.

Olteni, moldoveni, munteni,
Ne unim să fim oșteni.
Relieful variază,
Asta ne subliniază.

Inimoși suntem oricum.
Toți români suntem deodată,
Cu mic și cu mare-acum...
Unim România, toată.

DOR DE ACASĂ...

Dîrstaru Rebeca Cecilia Maria, clasa a XI -a
Profesor coordonator: Dogaru Mioara
Colegiul Național "Ion Minulescu" Slatina

Când scriu aceste rânduri, simt cum din mâinile-mi tremurânde se desprind emoții care se răsfrâng în lumi de amintiri, ce poartă substanța ideatică a conexiunii dintre suflet și locul unde acesta și-a clădit rădăcinile, prin mrejele inefabile ale trecerii timpului. Mă privesc în oglinda simțirii și tăgăduiesc în toate momentele care descriu cuvântul-sentiment „acasă”. Întotdeauna am crezut că acasă este locul în care nu doar ne inițiem în drumul sinuos al devenirii, ci ne formăm treptele pe care accedem spre a cuprinde într-un fascicul de trăiri, împlinirea autentică a spiritului.

Iubesc România, pentru că aici mi-am creionat coordonatele lumii mele interioare, cu toate repererele ce clădesc valențele fericirii, ale ideii covârșitoare a apartenenței, căci familia este cea care ne creează percepția asupra iubirii, ea ne deschide aripi ce ne poartă către un mănunchi de vise, este cea care ne oferă liniștea afectivă, atunci când sufletul este prins în freamătul continuu al vieții și are nevoie de o ancoră, ce-l va menține într-un echilibru emoțional. Am învățat să citesc în paginile existenței mele în graiul românesc, care mi-a fost refugiu pentru un cumul de încercări de a mă cunoaște, de a-mi explora tărâmurile infinite ale emoțiilor. Pentru mine, singura modalitate de a traduce semnificația autentică a infinitului de universuri posibile purtate în inimă, este cuvântul românesc, ce nu reprezintă doar o simplă înșiruire de litere, rostite haotic, ci însumează o formă, un contur în interiorul căruia îmi modelez toate cugetările asupra bucuriei de a trăi.

Așa cum orice călătorie capătă reverberațiile locului de unde s-au născut țelurile, unde am nutrit pentru prima dată lumina incandescentă, pură, a speranței, pot spune că îmi identific călătoria mea efemeră în și prin transcenderea ireversibilă a clipelor, cu spațiul unde am învățat ce înseamnă să creez, să privesc cu încredere către viitor și să formez, cu pleoapele închise, o geometrie imperfectă a amintirilor. Când privesc către mine și implicit către urmele trecerii mele prin trecut, îmi dau seama că pot vorbi acum în acest fel, pentru că sunt copleșită de dorul intraductibil în alte modalități de a eroda sensurile cuvântului.

Și acest dor de nestăvilit față de început izvorăște din adâncurile nețărnuite ale ființei mele. Tresar și ascult cum foile unor alte epoci se lovesc de copertele minții, aidoma sunetului învolburat al Dunării, care-și revarsă apele încărcate cu prospețimea istoriei, fiindcă ea este vie în inimile noastre și pulsează în noi, în același ritm, punând în mișcare toate resorturile intrinseci. Păstrez mereu în privirea liberă, nesecată de cunoaștere, imaginea munților de la poalele cărora se ridică verdele pădurilor, acolo unde pașii istoriei noastre se pierd, regăsindu-și refugiul într-un peisaj ce va purta mereu curajul românilor de a lupta pentru dragostea de patrie și pentru locurile sacre ale plaiurilor fără de sfârșit...

Mă pierd în fiecare fir de nisip, ce poartă atâtea voci ale istoriei, de unde începe și se revarsă în influxurile de albastru nesfârșit marea, în care se pierde orice coordonată a spațiului și rămâne, fluidă, amintirea puternică a patriei, la fel ca zbuciumul valurilor lovite de țărnam, acolo unde Eminescu mai avea un singur dor, scriind despre frământările noastre, ale românilor, sub un tei, încărcat cu flori, cu mirosul copleșitor al emoției literare... și, dincolo de întinderea nesfârșită de idei, se ridică cei mai vechi munți, cei ce poartă pe umerii lor povara atât de grea a temporalității... Îmi redau o altă formă a copilăriei mele prin scrierile lui Creangă, retrăind

momentele când am deslușit firele încâlcite ale vieții și am descoperit-o ca pe un joc, neterminat, însă...

Câteodată, cuprinsă de un fior măgulitor, mă transpun în lumea trăită de strămoșii mei, ducând numele țării noastre într-un ecou unanim, ce încă se repetă și se va auzi, dincolo de granițele rigide ale acestei lumi. Am înțeles valoarea curajului când îmi proiectam în mintea visătoare și doritoare de cunoaștere, umbre ale domnitorilor, vibrând pe suprafața subțire dintre prezent și trecut și mi-i înfățișam cu o privire descrisă de hotărâre și de o pasiune arzătoare, cuprinzând și mistuind aspirația continuă de a unifica poporul român.

România reprezintă, pentru mine, libertatea de a transpune în cuvinte orice ideal care îmi străbate imaginația, dar și motivul pentru care am ajuns să prețuiesc atât de mult arta de a scrie, deoarece, dintotdeauna, mi-am găsit inspirația nu doar în interiorul meu, ci și în realitatea care mă înconjoară.

Am găsit printre pagini răvășite, un fragment scris, mai demult, către mine, cea de azi și o rescriu aici, printre gândurile ce-mi poartă iubirea față de țară, de „acasă”:

Păstrează în profunzimile tale măcar o fărâcă din locurile unde ai cunoscut ce este viața, pentru că, la un moment dat, fără să conștientizezi, inima caută perpetuu și se perindă în neant, doar pentru a ajunge, în cele din urmă acolo unde, va surâde, privind ceea ce a lăsat în spatele său. Și, indiferent de cât de departe te-ai afla, ia cu tine și acele momente când alergai după fericire, pentru a o prinde, câteva secunde, în palme, când ai descoperit îmbrățișarea caldă a iubirii, purtând parfumul părintesc, ce încă e suspendat în particulele aerului pe care-l respiri acum. Cum ai putea spune că știi cu adevărat cine ești, fără să evoci, involuntar vocile părinților tăi, pe ale căror chipuri e brăzdată, în nuanțe senine, candoarea, nădejdea? Toate acestea se destramă în tine, în frânturi finite... Tu nu le uita, nu le părăsi acum!

De ce iubesc România ?

Prof. înv. primar : Bulza Daniela
Școala Gimnazială, Nr. 2 , Caracal, Olt

Imediat, după revoluție, românii au avut din ce în ce mai mult posibilitatea de a călători și de a vedea care este viața dincolo de granițe. Fie că mergem în vacanțe, fie că muncim sau că învățăm în străinătate, nu putem să nu simțim o oarecare înțepătură când vedem nivelul de trai și de civilizație din alte țări. Dar asta nu înseamnă că nu ne întoarcem acasă cu drag sau că “acasă” nu este România. Nu am vizitat multe țări, mai mult le-am descoperit din documentare, și chiar dacă am văzut multe locuri minunate, pot spune că tot țara noastră este mai frumoasă. Și pentru că anul acesta este unul special pentru toți românii, Centenarul, voi încerca să spun despre o parte din lucrurile pe care le iubesc eu din România.

Iubesc România și mă bucur că m-am născut în ea, deoarece este una din cele mai frumoase țări, cu toate formele de relief, cu un peisaj magnific, rar întâlnit. Frumusețile țării noastre, de la mama natură, se întâlnesc peste tot, în special în Delta Dunării, aceasta fiind un paradis natural. România este frumoasă nu doar prin geografia sa. Și obiceiurile, tradițiile și portul popular sunt deosebite. În perioada în care se desfășoară sărbătorile tradiționale sunt nelipsită de la

evenimentele care se petrec la sat. Părinții mei locuiesc într-un sat foarte frumos . Aici tradițiile și obiceiurile sunt neschimbate de multe mii de ani. La diferite evenimente, oamenii se îmbracă în frumosul port popular românesc, se întâlnesc cu toții și petrec în același mod în care petreceau și strămoșii noștri și sunt foarte mândri de acest lucru.

Ce iubesc din această țară? Iubesc totul. Iubesc crestele munților pierdute în nori, Carpații noștri, rocile atât de puține peste care am călcat cu respect și mândrie și mai ales toate acele pietre pe care le am descoperit, iubesc marea agitată, aglomerată în verile caniculare, care se sparge în nisipul aspru, străduțele înguste ale orașelor de munte, poveștile din spatele castelurilor și vechilor cetăți, oamenii, așa cum sunt ei, gălăgioși, veseli, care se plâng de atâtea lucruri, dar care trăiesc clipa, iubesc durerea țăranilor care se luptă pentru a mai coace încă o pâine și confuzia tinerilor orașeni care nu știu exact pe ce drum să o urmeze, imaturitatea și chiar și circul pe care ni-l mai oferă uneori, în atâtea domenii, stoicismul, răbdarea și devotamentul ei față de spațiul carpatodanubiano-pontic, costumele populare pe care le port cu mare drag, zi de zi, la școală și poveștile de la gura sobei, iubesc tradițiile despre care am auzit, precum și cele neștiute, iubesc armonia peisajului, înălțimea munților, liniile unduitoare ale dealurilor și câmpiile întinse și oamenii pierduți între atâtea frumusețe.

De asemenea, mă mândresc cu sportivii talentați pe care îi avem, cu rețetele culinare cum în altă parte nu găsești, cu istoria noastră, cu frumoasa noastră copilărie și mă refer la copilăria petrecută la părinții mei, la țară, în acele veri călduroase, când mergeam desculți în iarba verde, când mă cățăram în copaci și mă bucuram de natură, fără iPhone, calculator și alte produse ale tehnologiei. Aici este locul în care m-am îndrăgostit, aici iubesc și aici voi iubi. Nu îi voi putea niciodată părăsi pe toți cei care mi-au fost alături 37 de ani din viață. Și dacă nu îi voi putea lua pe toți într-o cutie și căra după mine, eu nu voi putea pleca de aici. Sunt dependentă de toți și am nevoie de ei să fiu fericită.

Nu am ales noi să fim români, după cum nu am ales nici când, nici unde, nici din ce părinți să ne naștem, nici să fim bărbați sau femei. Suntem români pentru că așa ne-a vrut Dumnezeu și trebuie să fim mândri de acest lucru.

Da, pentru toate aceste lucruri, iubesc România !

Bibliografie

Mărculeț I. *Superlativele României - mică enciclopedie*, Editura Meronia, București, 2010.

„*Mică enciclopedie de cultură și civilizație românească*”, Dan Petre, Editura Litera International, 2005

„*Enciclopedia civilizației române*”, Dumitru Tudor, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1982

România

Guță Oana Victorița- clasa a-III-a
Școala Gimnazială Nr.2 Caracal
Prof.Bojin Luminița

Românie, știi ce ești?
Un tărâm ca în povești
De cum ajungi la hotare
Te deschizi precum o floare.

Decebal, Traian, Mihai
Ștefan și urmașii sai
Ne-au dăruit nemurirea
Ne-au învățat ce e iubirea.

Rădacinile-s aici
Părinți, bunici, străbunici
Cu bucurie îți transmit
Te iubesc nepomenit..

Iar acum la Centenar
Îți promit oficial
Că eu nu te părăsesc
Și în veci o să te iubesc.

Ura, ura, ura !

Munteanu Luca Cristian- clasa a-III-a
Școala Gimnazială Nr.2 Caracal
Prof.Bojin Luminița

Ura, ura, ura !
S-a înfăptuit Unirea!
Și după 100 ani
Zic țării:„La multi ani!”

Eu adânc am mai oftat
Și atunci m-am întrebat:
Draga Românie, te iubesc cu adevărat ?

Îi spun că o iubesc.
Cu ea tare mă mândresc.
Și oriunde ai umbla
Nu-i alta cum e ea.
Nu e ie mai frumoasă,
Nu e doină mai aleasă
Nu-i cântec oltenesc
Nu e joc moldovenesc.
Nu-s datini ardelenesti
Și locuri ca-n povești.
Iubita Românie,
În veci să ne trăiești!

Inima tare-mi bătea
Când gândul îmi zbura
La tot ce înseamna țara mea.
Îmi iubesc graiul și glia
Stema, imnul și cu ia.

Pentru tine voi lupta
Și mereu te-oi apăra.
Acum știu că-s patriot
Și că-n inima te port.

Iubire de copil !

Postelnicu Iris, clasa a-III-a
Școala Gimnazială Nr.2 Caracal
Prof.Bojin Luminița

Azi doamna ne-a învățat
Ce înseamna sa fii patriot adevărat.
Eu adânc am mai oftat
Si atunci m-am întrebat:
Draga Românie, te iubesc cu adevărat ?

Inima tare-mi bătea
Când gândul îmi zbura
La tot ce înseamna țara mea.
Îmi iubesc graiul si glia
Stema, imnul și cu ia.

Pentru tine voi lupta
Si mereu te-oi apăra.
Acum știu că-s patriot
Si că-n inima te port.

ȚARA MEA

Marinescu Sara
Clasa a III-a B
Profesor, Iana Tatiana-Irina
Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Slatina

România-i țara mea,
Fericită sunt în ea!
Am prieteni și vecini
Bucuroși că nu-s străini.

Vara la mare eu merg,
Toamna prin frunze alerg,
Iarna muntele-l străbat,
Primăvara-i cu cântat.

Mândră sunt, mândră voi fi
Cât pe lume voi trăi!
România-i casa mea,
Fericită sunt în ea!

Pământ smuls din strămoșie

Velcea Bianca

Clasa a VII-a

Prof. coord. Stan Daniela-Roxana

Școala Gimnazială Bircii

Pământ smuls din strămoșie,
Țară ruptă din surâs,
Al tău nume, Românie,
Toate stelele l-au spus.

Tu, la sânul tău de mamă,
Toată dragostea aduni.
Bolta ta iubire toarnă,
Stelele îți fac cununi.

Din apus în răsărit,
Dinspre noapte-n miazăzi,
Toată lumea a grăit
Ale tale bogății.

Munții tăi brăzdați de riduri,
Cu potecile bătute,
Neschimbați de om, de timpuri,

Și de vremurile multe.

Brazii tăi cu-a lor beteală
Străbătuți de adieri,
Care-ți cântă „dulce mamă,
Ce te doare? Ce ne ceri?”

Țărmlul tău atins de mare,
Mângâiat de valul ei,
Grâul semănat din soare
Și parfumul ei de tei.

Apa, munții, valea, toate,
Și pământul pitoresc,
Oameni, flori sau dobitoace,
Toate-ți spun că te iubesc !

IUBIREA TRICOLORĂ

Lăcraru Maria-Emilia

Clasa a X- a C

Profesor coordonator: Iacob Mariana

Liceul Teoretic "Petre Pandrea" Balș

”România... Da, îmi sună cunoscut, foarte cunoscut. Este o țară membră a Uniunii Europene, situată în emisfera nordică, are capitala la București; domnii profesori mereu mi-au spus asta. Într-adevăr, i-am auzit și pe părinți și pe prieteni vorbind de asta. Aparent trăiesc în România.”
Ce trist... Un răspuns atât de trist... Mi se rupe sufletul în mii și mii de bucațele suflăte de crivățul care ne-a cuprins inimile. Societatea contemporană nu mai conștientizează trecutul, începutul întregii povești ce se continuă și în prezent. Oameni buni, deschideți ochii către adevărul patriotism, iubiți și respectați ce suntem acum, căci fără ziua sfântă, prima zi a lui decembrie 1918, noi nu am mai fi ce suntem acum. Nu am mai zâmbi, nu am mai putea plânge de fericire. Am fi într-un război continuu și nu mă refer la un război pentru recâștigare teritorială, ci la unul pentru suflet și minte.

E o plăcere să te plimbi tu și eul interior, prin țară, să vezi, să descoperi, toate acestea într-o armonie perfectă. E frumos să te simți acasă, să te simți desăvârșit, să îți găsești în sfârșit locul, să fii împlinit. Așa s-a simțit România la 1 decembrie 1918, când toți adevărații patrioți au venit la Alba Iulia să serbeze România Mare, un moment profund, ce îți umple sufletul de bucurie și îți face pielea de găină. Când se cântă imnul, când își aduce aminte de tot ce a fost și ce este acum, România este în lacrimi. Și se-neacă, și se-neacă. Dar sunt lacrimi de fericire, de admirație, de mândrie și împlinire.

Acum, după 100 de ani de la înfăptuirea Marii Uniri, eu, elevă în clasa a X-a, sunt mândră că sunt româncă, iubesc această țară, iar, oriunde în această Românie întregită și fericită eu mă simt acasă. Este un sentiment aparte, pe care doar noi, patrioți desăvârșiți, îl putem trăi.

Hai, români de pretutindeni, să învățăm să iubim, iar acum, în anul centenar, să învățăm să simțim și să încercăm să retrăim toate momentele de atunci. Pentru că România merită. Noi, oameni buni, chiar merităm!

DE CE IUBESC ROMÂNIA ...

Hora călușarilor – leac împotriva bolilor sau cult al soarelui?

Florea Andrei Flavius

Clasa a XI-a

Prof. Diaconu Valeria

Liceul Tehnologic 'Alexe Marin' Slatina, Olt

Ce ne amintim, majoritatea dintre noi, când auzim cuvântul „călușarii” este un dans folcloric, înflăcărat, reprezentativ - ce-i drept - pentru folclorul românesc, dar care nu ne dezvăluie mare lucru din marele său secret. Acest dans a fost descris pentru prima dată în vremea lui Dimitrie Cantemir.

Călușarii - poate cel mai spectaculos și dinamic dans al folclorului românesc, poartă în el o ineputabilă, delirantă dezlănțuire de energie umană, în care salturile spectaculoase sugerează levitația, sau poate dorința omului de a se desprinde de pământ sau de propria lui condiție, în care furia aprigă a jocului pare că depășește limitele omenescului, dansul fiind parcă o reprezentare frenetică a trăirilor sufletești ce îngemănează culmi și prăbușiri abisale.

Jocul călușarilor este, nu numai cel mai „bătrân” dar și unul din cele mai complexe dansuri autohtone, mesajul pe care ni-l aduce din acele vremuri fiind îmbrăcat într-un strai mitic și arhaic. Putem spune că se situează undeva la marginea legendei, de aceea cu siguranță nu se poate spune de unde i se trag rădăcinile. De aici și multele controverse.

Duminica Rusaliilor are loc la 50 de zile de la Sfintele Pași și este închinată Sfintei Treimi (Pogorârea Sf. Duh), păstrând amintirea celei mai grandioase sărbători a naturii. Timpul cel mai potrivit pentru aceasta sărbătoare s-a ales în zilele înfloririi rozelor în luna mai sau iunie, când vegetația exuberantă atinge culmea dezvoltării sale. De la acest cult al rozelor sărbătoarea a primit numirea de Rosalia. Dar, pentru ca din aceasta pompă de flori să nu întârzie rodul lor bogat, și prin

extensia celorlalte fructe, oamenii au imaginat ritualuri prin care cheamă ploaia ploaia în primul rând. În tradiția populară au rămas mai multe astfel de ritualuri, obișnuite la Rusalii dar și după aceea în timpul verilor secetoase.

Așa cum arată marele folclorist român, Profesorul Dr. Ion Ghinoiu, Călușul cuprinde trei episoade, bine determinate, fiecare cu caracteristicile specifice, făcut într-un anume timp - respectiv: Nașterea Călușului, Jocul Călușarilor și Moartea Călușului.

S-au scris sute de pagini despre acest joc răspândit în nordul și sudul Dunării, la români, aromâni și meglenoromâni (I. Ghinoiu) care parcă sugerează dorința omului de a înfrunta destinul și vremelnicia, prin trăirea exacerbată a clipei...un joc ritual, cu caracter exorcist, apotropaic, ce se execută mai ales în Săptămâna Rusaliilor, cu scopul de a se alunga Ielele, sau a contracara efectul lor malefic și păstrat în timp – dincolo de reprezentarea sa mitică, drept cea mai reprezentativă și complexă formă a coreografiei populare românești.

Denumirea lui este oarecum diferită, în funcție de regiune, astfel:

- în Oltenia se numește *Căluș și Călușar*,
- în Transilvania – *Călușer*,
- în Moldova și Banat – *Călucean*.

Se bănuiește că la originea dansului s-a aflat o practică magică prin care erau vindecați cei care sufereau în special de afecțiuni psihice. Chiar și până în zilele noastre bolile psihice sunt puse în seama demonilor! Pe vremuri erau considerate ca fiind provocate de ființe fantastice, numite în credința populară "Iele", sau "Rusalii". De aceea de acest joc, al călușarilor, este legată sărbătoarea numită ori "Cincizecimea", ori „Pogorarea Sfântului Duh”, sau - cea mai cunoscută denumire populară - "Rusaliile".

Costumele călușarilor au semnificații magice, panglici colorate, clopoței, iar la steagul lor se leagă pelin, busuioc și usturoi, plante considerate și ele magice (să ne amintim doar de vampirii care ne bântuie, zice-se, Carpații sub Dracula) și care îi apară pe dansatori de duhurile rele.

Călușarii pregătesc „jocul” printr-o gamă de ritualuri, care amintesc de fapt de pregătirea sufletească creștinilor pentru a întâmpina o sfântă sărbătoare: postul, abținerea, ruga. Se spune că bărbații care doreau să intre în ceata de călușari se adunau cu o săptămână înaintea Rusaliilor, în afara satului, la malul unei ape, unde depuneau jurământul prin care se legau să respecte regulile grupului. Călușarii trebuiau să trăiască timp de o săptămână în cel mai sacru mod.

Ceata, formată din 9 sau 11 călușari, era condusă de un „vâtaf” sau „stareț”, căruia toți îi erau supuși.

După vâtaf urma *primul călucean*, care poarta în mână un chip de cal sculptat, care este pus într-un mâner; *stegarul* este purtătorul steagului călușarilor; *mutul* - i se spune așa pentru că el tace tot timpul jocului, fiind persoana comică a călușarilor, adesea el este mascat și îmbrăcat caraghios.

De nebuni nu se mai ating nici ielele nebune, ca nu mai au ce minte să răpească, așa că „*mutul*” este cel care poarta în mână un bici, cu care lovește în jurul pentru a alunga toate duhurile rele. Se întâmpla ca nici călușarii să nu vorbească timp de o săptămână, atât cât ține jocul.

Caracterul ezoteric al acestui obicei străvechi se regăsește în ritualuri magice, jurăminte care leagă participanții între ei, formule mistice care se rostesc.

Bolnavii îi așteptau nerăbdători să vină, să treacă peste ei, cu credința că se vor vindeca de boală. Unii sunt luați în cercul călușarilor, aceștia învățându-se până la epuizare în jurul lor, pentru a ameți ielele și a le alunga definitiv din mintea bolnavă.

Această imagine amintește de alte tradiții necreștine, dansul triburilor „păgâne” prin care erau „înduplecați zeii” să vindece, să salveze, să de-a ploaie sau să scape de nenorociri.

De asemenea, se credea că prin intrarea în hora călușarilor a tinerelor fete, aceștia alungă nenorocul și le grăbesc șansele de căsătorie. O fată, care stătea mult nemăritată era considerată a fi bolnavă sau blestemată de aceea călușarii erau și dezlegători de blesteme.

Aceste credințe și-au pierdut semnificația de-a lungul timpului, fiind considerate de unii doar superstiții.

Credința populară spunea că acești dansatori magici aduc fertilitate și prosperitate comunității. De asemenea, mamele își dădeau pruncii călușarilor pentru a-i purta pe brațele lor, ca să crească mari, voinici și feriți de boli tot timpul vieții.

Călușarii nu erau ființe supranaturale sau imuni la cântecul ielelor, nefiind feriți de pericole. Ei trebuiau să doarmă doi câte doi, și numai sub acoperișul bisericilor, pentru a fi ocrotiți de sfinți. O dată intrat în ceata călușarilor, bărbatul nu mai putea ieși 9 ani, altfel el riscând să fie "muncit" de iele.

Un alt aspect important în acest ceremonial mistic este faptul că este legat de soare. Călușarii dansează numai când este soare. Din nou se fac trimiteri la alte tradiții cultul soarelui la egipteni și alte popoare care confereau soarelui puteri supranaturale. Prin jocul lor în cerc în timp ce este soare, ei nu fac altceva decât cer punerea în practica a puterii soarelui asupra ielelor. Speculații se pot face la nesfârșit. Călușul poate fi considerat și ca un mesaj ascuns din trecut asupra originii universului, hora călușarilor "ar imita învârtirea stelelor în jurul soarelui sau al lunii". Dar de unde să fi știut stră-străbunii noștri de acum mii de ani de acest aspect?

Poate că mai sunt necesare câteva secole până la obținerea unui răspuns la această întrebare.

Oricum ar fi, importată este păstrarea acestei tradiții prețioase, asigurarea continuității ei, nu numai „din gură-n gură” și din tată în fiu așa cum se făcea în trecut ci și cu sprijin financiar. În societatea noastră modernă nimic nu trece de zeul „Ban” nici măcar un ritual magic care a învins iele nebune de-a lungul secolelor.

Sau, așa cum spune Ion Lăncrănjan în cartea sa „Suferințele urmașilor”: „jocul acesta nu e numai joc, e rugă și blestem, e un semn pe care îl dăm Soarelui că suntem aicea, pe pământurile noastre”... S-a perpetuat prin vremi, supraviețuind până astăzi mai ales în sudul țării.

Călușul a fost inclus, alături de alte 43 de obiceiuri din întreaga lume, în Lista Capodoperelor Patrimoniului Oral și Imaterial al Omenirii. de UNESCO, la sfârșitul anului trecut, organism care a instituit aceasta lista încă din 2001, în scopul conservării și salvării valorilor spirituale ale lumii.

Noi ne-am făcut datoria și-am încălecat pe-o roată, spunându-vă povestea odată, poate acum priviți cu alți ochi dansul vijelios al flăcăilor de „lele nebună” cum îi numea formația „Phoenix” în versuri de cântec!

Bibliografie

Ion Ghinoiu, „*Obiceiuri populare peste an*”, Dicționar, Editura Fundației Culturale Române, București, 1997

ȚARA MEA

Măceșanu Miruna Mihaela, clasa a II – a
prof.Matescu Florina Simona,
Liceul cu Program Sportiv, Slatina

România, țara mea,
E frumoasă uite-așa:
Cât e muntele de mare,
Cât e zarea-n depărtare,
Și câmpia de frumoasă...
Eu aici mă simt acasă!

ROMÂNIA, ȚARA MEA!

Mitrache Beatrice Gabriela, Clasa a VIII-a
Profesor coordonator: Dumitrana Lavinia-Victoria
Școala Gimnazială Bircii, Oraș Scornicești

Pe globul pământesc sunt multe țări, însă țara mea, România, este cea mai frumoasă dintre toate. Mulți dintre străini nu știu foarte multe despre istoria acestei țări de poveste. A apărut ca stat condus de Alexandru Ioan Cuza în 1859. Mai târziu în 1918 prima unire cu Transilvania, Bucovina și Basarabia a fost cunoscută ca "România Mare" având cea mai mare extindere teritorială din istoria României. În 1940 la presiunea Germaniei naziste este forțată să cedeze din teritorii. A aderat la Uniunea Europeană la 1 ianuarie 2007.

Iubesc România, deoarece este țara în care m-am născut, am crescut și îmi doresc să mă formez ca om. Aici vreau să trăiesc, aici îmi sunt prietenii, neamul și tot aici au trăit și străbunii mei. Un alt motiv pentru care iubesc România, îl reprezintă Delta Dunării unde cresc nenumărate specii de pești și păsări, iar vegetația este bogată precum o junglă. Această frumusețe a României este un motiv real de mândrie pentru locuitorii țării și cred, că fiecare român, ar trebui să viziteze aceste locuri. De asemenea, munții ce sunt înalți, încât noaptea ai impresia că ating bolta înstelată a cerului, reprezintă „cartea de vizită” a României, sunt acoperiți de brazi falnici și de păduri pline de copaci seculari, iar din creierul mușilor aerul curat și sănătos se răsfrânge asupra întregii țări, încântându-i pe locuitori cu prospețimea sa. Numeroase stațiuni precum: Sinaia, Brașov, Predeal și Păltiniș, îți pot oferi pârții unde poți practica sporturi de iarnă: sky, bob, săniuș. România are toate formele de relief: câmpii, munți și dealuri străbătute de râuri și de fluviul Dunărea. Toate acestea fac ca orice turist să își dorească să viziteze o țară precum România. Frumusețea României nu o redă doar relieful geografic, ci și obiceiurile, tradițiile și portul popular deosebit. Locurile turistice minunate, îi încântă pe străinii ce vor să ne viziteze. Unele dintre frumoasele locuri turistice este Castelul Bran cu frumoasa legendă a lui Dracula, alte locuri minunate fiind Transfăgărășeanul și Transalpina. Deci, frumosul creat de natură și frumosul creat de om se îmbină armonios, oameni și locuri, amintiri strâns legate, mărturii ale unei fermecătoare istorii.

Ce-ar fi fost Sinaia fără Castelul Peleş? Humuleştiul n-ar fi avut decât pe Ozana, cea limpede şi frumos curgătoare, iar Cozia n-ar fi putut asculta decât murmurul Oltului. Unde şi-ar fi ctitorit Ştefan mănăstirea dacă nu în Moldova? Şi care oraş ar fi putut primi în inima lui Coloana Infinitului? Eminescu n-ar fi venit pe lume dacă n-ar fi existat Ipoteştiul! Meşterul Manole n-ar fi zidit altă mănăstire decât pe Argeş. Aceste frumuseţi făcute de mâna omului contribuie la o Românie de poveste, căreia orice om ar dori să-i cunoască istoria, misterele, frumuseţile naturale.

Înainte de a visa să cunoşti lumea, cunoaşte-ţi ţara, ca să poţi spune altora că este ţara cea mai aleasă, cea mai mândră, binecuvântată de Dumnezeu pe pământ. Străbate-o de la un cap la altul, fii copleşit de splendoarea şi măreţia ei. E o datorie să-ţi iubeşti ţara, să o cunoşti şi pe urmă te poţi îmbăta cu parfumul şi frumuseţile altor ţări. Nu ştiu câţi dintre noi se bucură că trăiesc în această ţară, dar cu asemenea peisaj şi cu persoane de mare valoare, trebuie să fii mândru că te-ai născut în România.

Fără patria mea, m-aş simţi fără identitate, aş fi doar un om, care vieţuieşte dar nu ştie de unde vine şi încotro se îndreaptă. Pentru mine, România înseamnă trecut, prezent şi viitor.

ROMÂNIA, ȚARA MEA

Popescu George, cls. a V-a
Prof. coordonator Buşcu Mădălina
Scoala Gimnazială Perieţi

România, ţara mea,
Te iubesc şi tare-aş vrea
Din micuţa-fiinţă-a mea
Să-ţi aflu istoria!

Oamenii îmi spun de tine
Că ai fost cândva mândrie,
Dar conducătorii tăi
Sunt din ce în ce mai răi!

Te-au făcut de râs în lume,
Te-au vândut pe nişte sume,

Dar tu prentu mine eşti
Zâna bună din poveşti!

O să cresc şi îţi promit,
Fiindcă sunt nemulţumit,
Voi face ce-mi stă-n putinţă
Să conduc la biruinţă!

Şi oriunde mă voi duce
Cu mine eu voi aduce
Mândria de-a fi român,
În veci al ţării stăpân!

MULȚUMESC PENTRU ROMÂNIA!

Stoiana Teodora, cls. a VIII-a
Prof. coordonator Bușcu Mădălina
Scoala Gimnazială Perieți

Preamărite Doamne, ție-ți mulțumesc,
Căci eu pe tărâm românesc cresc
Și acesta este locu-n care
Ostașii au câștigat multe războaie.

Preamărite Doamne, ție-ți mulțumesc
Că jocul românesc alții ni-l cinstesc.
Patria mea e ca o grădină-n care
Mereu câte-o rază de bucurie răsare.

Preamărite Doamne, ție-ți mulțumesc
Că limba aceasta dulce o vorbesc,
Cântec suav de rândunele,
Ce dansează în zarea visurilor mele.

Preamărite Doamne, ție-ți mulțumesc
C-avem minuni la care alții tânjesc.
Carpații cei bătrâni, cu nesfârșita mare
Aruncă fiecărui străin câte-o strigare.

Preamărite Doamne, ție-ți mulțumesc
C-avem o istorie cum unii nu gândesc.
Inima-mi cântă, bucurie-n suflet port,
Nu voi pleca de-aici nici când trupu-mi va fi mort!

IUBIM ROMÂNIA!

Olteanu Maria, cls. a VIII-a
Prof. coordonator Bușcu Mădălina
Scoala Gimnazială Perieți

În ale nopții veșnice pătimiri
Un băiat privește către stele.
E lipsit de tainicele învinuiri
Și spune: „Astea-s versurile patriei mele!”

Undeva, într-un sătuc frumos,
Unde e-nțelegere între om și natură,
Armonia se-nfiripă spectaculos,
Iar graiul popular își are-a sa alură.

Într-o altă țară, mult îndepărtată,
Un alt tânăr muncește în grabă,
Să se întoarcă la pieptul de tată,
Să termine ce-a început odata!

Iar eu, un simplu copil naiv,
Mândru că pe România o iubim,
Mă las pradă instinctului nativ
Și strig semenilor mei: „Țara o slăvim!”

Și ador că oriunde ne-am afla,
Păstrăm cu admirație valorile morale;
Peste inimi cu fericire vom sufla,
Căci așa ne-au învățat mamele!

ROMÂNIA, ȚINUT DE BASM

Prioteasa Adina, cls. a VIII-a
Prof. coordonator Bușcu Mădălina
Școala Gimnazială Perieți

Pe meleaguri verzi, împodobite,
Sunt rădăcinile noastre sfinte,
Din generații prăfuite de timp
Ori din vechiul și uitatul anotimp.

Avem păduri, câmpii, ape și munți,
Iar oameni buni sunt atât de mulți!
Pe străzi vezi zi de zi bucurie
Când românii merg mândri în ie.

Din țări străine, oamenii visează
La ziua când vor fi din nou acasă,
Când vor simți mirosul codrilor
Și vor auzi susurul izvoarelor.

România, ești un ținut de basm,
În care eu mă simt ca-ntr-un fantasm,
Căci frumusețea țării mele
Îmi alină durerea și patimile!

De ce iubesc România...

2018

Secțiunea a III-a
Referate și comunicări ale cadrelor didactice

Mândria de-a fi român !!!

**Prof. Bujgoi Anișoara
C.T. "Alexe Marin" - Slatina**

Mândria de-a fi român începe cu recunoașterea faptelor vitejești săvârșite de înaintașii noștri.

De veacuri, acest sfânt pământ a dat eroi adevărați, care au rămas ca modele până în zilele noastre, iar numele lor vor fi purtate de valurile vieții atâta timp cât români există-n lume.

Acest sacrificiu începe cu Burebista, făuritorul Daciei, acesta unind toate triburile dacice cu ajutorul preotului Decenu, sfătuitorul său. Se spune despre armata sa că era una enormă, iar teritoriul Daciei se întindea până la Dunărea Mijlocie, dar, cum trădarea este la ea acasă pe-aceste dragi meleaguri, acesta a fost ucis de oamenii săi. Această cruce a fost, și în continuare este purtată de urmașii săi. Decebal, Gelu Romanu', Ioan Vodă cel Cumplit, Constantin Brâncoveanu, Mihai Viteazu sunt doar câțiva din cei care au murit pentru a duce idealul românesc mai departe.

Aici TREBUIE !!! amintită dovadă de dragoste a credinței și a idealului ortodox de care a dat dovadă Constantin Brâncoveanu, care nu doar el " a plătit cu capul", ci și cei patru fii ai săi, iar osemintele pământești le-au fost aruncate în Bosfor, de aceea Brâncoveanu rămâne drept unul dintre Sfinții Neamului Românesc!!!

Un alt gest al unui mare român îl reprezintă Ioan Vodă cel Cumplit, un personaj mai puțin cunoscut de alții, dar la fel de mare în dragostea lui de țară, și de oamenii care au luptat alături de el și i-au fost fideli până la capăt. Acesta s-a predat sultanului, știind că va urma să suporte consecințele, cu condiția că oamenii săi să fie cruțați. Tot la acest mare personaj trebuie amintită povestea tunului. În vremea aceea un tun era tras de șapte oameni, iar Ion Vodă a luat singur tunul și "l-a tras la deal" pentru a nu cădea în mâna dușmanului păgân.

Această țară a fost binecuvântată de către Dumnezeu cu milioane de eroi, care s-au jertfit la Independență, în Cele Două Războaie Mondiale și în toate războaiele și revoltele țăranilor. Sentimentul de naționalism ia amploare în secolul al XVII-lea, mai exact în anul 1784, când, în satul Curechiu, la 1 noiembrie izbucnește "Răscoala lui Horea, Cloșca și Crișan", răzcoală ce s-a încheiat aproape două luni mai târziu, când, când cei trei au fost capturați. Cloșca s-a spânzurat, iar Horea și Crișan au suferit "tragerea pe roată".

Numeroși eroi s-au arătat și la 1848, între care trebuie să-l amintim pe Avram Iancu, care și-a dobândit renumele de "Crăișorul Munților" în luptele din Munții Apuseni, purtate împotriva revoluționarilor maghiari, aceste lupte nefiind în zadar, deoarece la 13 august 1849 aceștia capitulează la Siria.

Al. Ioan Cuza, Întâiul domn al României, îl amintim pentru înfăptuirea Unirii de la 1859, consecință a Revoluției Pașoptiste. Cuza s-a confruntat cu numeroase probleme interne, făcându-le față cu brio, până la 11 februarie 1866, când "Monstroasa Coaliție" îl alungă de pe tron, acesta fiind nevoit să abdice.

Ce român nu a auzit de Mihai Eminescu ??

Cu toți am auzit de "poetul tuturor românilor", dar mica problemă este că noi îl știm doar drept cel mai mare poet român, uitând sau neștiind contribuțiile sale politice sau jurnalistice

Pe lista Marilor Români, s-au înscris și doi monarhi, niciunul dintre ei nu avea sânge românesc, totuși, au îndeplinit "Visele Poporului Român", Carol I dobândind independența țării noastre, iar Ferdinand I, împlinind idealul milenar al României Mari.

Ion I. C. Brătianu sau, Ionel I.C. Brătianu, prim ministru al României în perioada Primului Război Mondial, președinte al Partidului Național Liberal și membru de onoare al Academiei Române, titlu dobândit în anul 1923. Acesta a fost conducătorul delegației române la Conferința de Pace de la Versailles. Abilității sale diplomatice i se datorează convingerea Antantei cu privire la revendicările teritoriale ale Regatului Român.

Dintre marile românce, dacă-ar fi să aleg, aș alege-o pe Regină Maria, care nu a avut sânge românesc în vene, dar s-a dovedit o adevărată româncă și o mare patrioată.

Ultimul de pe scurtă lista aleasă de mine ar fi Mareșalul Ion Antonescu. Nu-mi puteam permite să-l omit pe Conducătorul Suprem al trupelor române din timpul Celui De-al Doilea Război Mondial, un mare patriot și un erou național, care a fost "lucrat" și calomniat.

În încheiere, doresc să mărturisesc că NU AM CERUT SĂ FIU ROMÂNCA, AM AVUT DOAR NOROCUL DE A FI!!!

EVOLUȚIA ECONOMICĂ A ROMÂNIEI DUPĂ MAREA UNIRE

Prof. Burlacu Radu Florian
Liceul Teoretic "Nicolae Titulescu", Slatina, jud. Olt.

Realizarea Marii Uniri din 1918 s-a constituit ca rezultat al luptei acerbe și îndelungate a poporului român de pretutindeni. A fost un ideal realizat prin lupte, pierderea de vieți omenești, dar susținut de dorința puternică a formării unui tot întreg. Toate acestea au inaugurat o nouă epocă în care, deși era în sfârșit „împlinită” datorită Unirii mirifice, trebuia să restabilească un nou curs politicii și economiei.

În perioada imediat următoare Unirii, economia românească se confrunta cu două probleme esențiale: toate ramurile economiei erau afectate de Marele Război care a nimicit un milion de români, erau absolut necesare refacerea și restabilirea sectorului economic, vindecarea rănilor provocate de conflagrație și de ocupația străină. A doua mare fisură este integrarea la scară națională a tuturor teritoriilor incluse și valorificarea noului cadru politico-administrativ realizat în 1918.

Modelul economic occidental

Oglinzind situația economică generală, finanțele țării erau dezorganizate, agricultura se afla într-o stare deplorabilă dat fiind faptul că întreaga producție de cereale a fost secătuită, iar populației îi lipsea sursa principală de hrană, în industrie nu mai funcționau decât un sfert din totalul de întreprinderi, nemaivorbind de pierderile materiale recunoscute în mod oficial prin tratatele de pace. Propunerea unui plan economic post-unire care urmărea proiecția economiilor occidentale este prezentat de A. Corteanu, în articolul „Problema industrială”, ziarul *Curentul Nou*, 3 februarie 1920. După cum menționează Corteanu: „Nevoia de viață împinge fără îndoială toate statele către americanizare, către sistemul industriilor agrare și industriale, cu o producție intensă, bazată pe organizațiune și cu o supraproducțiune crescândă, calculată nu pe războiul industrial, pe victoria în concurență pe piețele străine, ci pe creșterea neconținută a puterii de consumațiune a maselor”. Prin aceasta, autorul sugerează că ridicarea nivelului consumului ar conduce la sporirea producției, care, la rândul său, ar oferi mai multe locuri de muncă, contribuind la stabilitatea socială.

Integrarea provinciilor românești într-o structură economică unică

Noile probleme au slăbit mult economia țării, trebuiau realizate reforme cât mai urgent, iar în mod contrar, statul se supunea eroziunii interioare. Teritoriul României a căpătat alte contururi, fiind mult mai vast-295.049 km², apărând necesitatea unui control mult mai mare și asimilarea tuturor structurilor economice într-un sistem economic unitar. Astfel, procesul refacerii economiei a fost frânat de problemele regionale, fiind nevoie ca structurile statului să fie integrate corect pentru armonizarea economică.

Economia a reușit să fie restabilită la nivel național abia în 1923, în baza exportării unor produse specifice ale economiei naționale. Refacerea economică se datorează activității neîntrerupte în domeniul industrial bancar, prin sporirea numărului societăților anonime și a capitalurilor investite. Procesul a fost însoțit de o oarecare consolidare a pozițiilor industriale și financiare ale burgheziei române, în special a burgheziei din cadrul PNL, care va încerca și va reuși să limiteze aria de dominație a capitalurilor străine în economia națională. Progresul rapid al economiei nu a beneficiat de o perioadă lungă de dezvoltare și prosperitate, echilibrul economic

va fi zdruncinat de marea criză din 1929 care va încetini vizibil tendințele de dezvoltare ale acesteia.

Dificultățile întâmpinate au fost depășite, fapt vizibil odată cu încadrarea organică în economia națională a provinciilor românești. Puternica lor dezvoltare ulterioară este confirmată de Transilvania care își recăpăta, astfel, rolul ei istoric în cuprinsul neamului românesc.

Reforma agrară

O reformă care a fost așteptată îndelung de către țărănime este reforma agrară din 1921. Aceasta a presupus exproprierea cu 66% a terenurilor care aparțineau moșierilor și împrumutarea a circa 1, 4 milioane de țărani, beneficiind mai întâi: mobilizații, văduvele de război, țărani cu o suprafață mai mică de 5 ha și cei lipsiți de pământuri. Reforma agrară din 1921 a constituit, cu toate lipsurile ei, un însemnat pas progresiv în procesul de dezvoltare a statului. Aceasta a dat impuls dezvoltării relațiilor de producție capitalistă în agricultură. Proprietatea moșierească s-a micșorat considerabil, a slăbit puterea economică a moșierimii și a redus rolul jucat de această clasă în viața politică și socială a României. Sumele primite drept răscumpărare au permis moșierilor să-și achite datoriile, să angajeze mai multă muncă salariată.

Cu toate acestea, liberalii care se aflau la guvernare, au adoptat cele patru legi economice organice de exploatare a bunurilor statului și a bogățiilor naturale. Una a avut un efect important în dezvoltarea ulterioară a economiei, ce a presupus dispoziții speciale prin favorizarea evidentă a unor factori precum: munca, inițiativa, capitalul, însă, se stabileau restricții pentru activitatea capitalurilor străine. În privința acestei chestiuni, Gr. L. Trancu nota: „actualele impozite trebuiesc sporite și așezate mai bine, pentru a fi un izvor de mari venituri. Cât privește patentele: vin la noi negustori străini, fac afaceri de sute de milioane, se îmbogățesc în vreme foarte scurtă și pleacă din țară cu averi fantastice. Aceștia plătesc statului 200 lei patenta fixă plus o mică sumă proporțională la chirie. Apoi taxele pe succesiuni, câștigurile de război, taxele vamale ș.a. – toate revizuite, sporite și așezate pe baze echitabile ar da statului venituri cu cari să acopere enormele cheltuieli de azi. Un beneficiu enorm ar fi impozitul asupra câștigurilor de război.” *Fragment din ziarul „Curentul Nou”, 3 februarie 1920.*

Evoluția economică a României este o etapă caracterizată prin creșterea mai rapidă a forțelor de producție, îndeosebi a celor din industrie prin lărgirea limitelor pieței naționale și sporirea puterii ei de absorbție. Unirea a dus la întărirea potențialului economic al țării, a creat condițiile necesare fructificării la scara națională a bogățiilor solului și subsolului, a accentuat rolul industriei în ansamblul economiei, potențialul industrial crescând mai mult decât dublu. A. Corteanu consideră, în ceea ce privește sistemul industriilor naționale: „Mijloacele de producție nu trebuiesc nici distruse nici limitate, ca sistemul bolșevist, nici înmulțite fără regulă ca în sistemul industriilor naționale, ci organizate pe o producție cât mai viguroasă, în vederea unei lumi din ce în ce mai doritoare de confort și de trai mai bun”. Astfel, se dorește un echilibru al industriei țării, se refuza concentrarea întregii economii în domeniul industrial, dar se precizează că producția acestora ar impulsiona economia țării.

Industria țării și nivelul său de dezvoltare

În peisajul industrial al țării au apărut ramuri și subramuri industriale nedezvoltate în trecut sau inexistente (industria siderurgică sau industria metalelor prețioase etc.). Pe ansamblul industriei, forța motrice a crescut cu 235%, cele mai importante progrese înregistrându-se în industria electrică (429, 4%), chimică (320, 9%) și alimentară (204%). Rețeaua căilor ferate s-a mărit de la 4.300 km la circa 11.000 km.

În intervalul 1923-1938, industria românească se dezvoltă cu o rată de 5, 4 % pe an, una dintre cele mai ridicate din întreaga lume. În perioada interbelică, România ocupa primul loc în

Europa și locul șase din lume la producția de petrol (nivelul maxim de extracție fiind de 8, 7 milioane tone în 1936); tot România era pe locul al doilea în Europa la extracția de aur (5.355 kg în 1937), după Suedia; același loc. după Uniunea Sovietică, la extracția de gaze (256 491 042 m³ în 1937).

Este de remarcat această trecere a României de la stadiul de țară eminent agrară la cel de țară agrar-industrială. Raportându-se la economia României de după Primul Război Mondial, se poate constata că saltul a fost uriaș, demn de apreciere. Mobilizarea rapidă în sprijinul dezvoltării și continuării progresului după Unire a fost remarcabilă. Guvernarea de atunci a preceput necesitatea unui implicării directe și cât mai urgente în reformarea statului.

Bibliografie:

- Ioan Scurtu, Gh. Buzatu, *Istoria Romanilor în secolul XX*, Editura Tipo Moldova, Iași, 2010.
- Ziarul *Curentul Nou* (3 febr. 1920).
- Madgearu Virgil, *Evoluția economiei românești după război*, București, 1940.

DE CE IUBESC ROMANIA?

Ciortan Adriana, Bădoiu Mimi-G.P.P. NR.2-Slatina

Noi, românii suntem un popor binecuvântat. Cum să nu ne iubim țara când Dumnezeu ne-a înzestrat cu una dintre cele mai frumoase țări. Câte patrii se pot mândri ca au pe teritoriul lor atâtea forme de relief, faună numeroasă și vegetație bogată?

Pentru cei care nu ne cunosc le putem spune despre țara noastră că relieful este caracterizat prin patru elemente: varietate, proporționalitate, complementaritate și dispunere simetrică, dat fiind numărul mare de forme de relief, repartitia aproximativ egală a principalelor unități de relief (35% munți, 35% dealuri și podișuri și 30% câmpii) și gruparea reliefului. Traversată de apele Dunării, România are un relief variat, incluzând împăduriții Munți Carpați, coasta Mării Negre și Delta Dunării, cea mai bine păstrată deltă europeană. Satele românești păstrează în general un mod de viață tradițional. România se bucură de o abundență a arhitecturii religioase și păstrează câteva orașe medievale și castele.

Dacă ești iubitor al muntelui, poți oricând să îți iei un rucsac în spate și să pleci în drumeții deoarece Munții Carpați cu ale lor culmi semețe te îmbie să îți petreci timpul liber la umbra deasă a copacilor, să-ți minunezi privirea cu peisaje care pur și simplu te fac să oprești timpul în loc și să nu-ți dorești decât să rămâi acolo.

Pe de alta parte, dacă ești pasionat de soare, de căldura, valurile Marii Negre te așteaptă cât este vara de lungă să-i descoperi frumusețile și bogățiile. La fel de cunoscută ca și marea este și Delta Dunării care este cea mai joasă regiune a țării, sub 10 m altitudine, cu întinderi de mlaștini, lacuri și stuf. Este un teritoriu descris din Antichitate de numeroși oameni de știință ai vremurilor, printre care Herodot, Strabon, Ptolemeu sau Plinius cel Bătrân. Delta Dunării a fost introdusă în lista patrimoniului mondial al UNESCO în 1991 ca rezervație naturală a biosferei datorită unicității pe care o oferă.

Chiar și clima este de partea noastră ea oferindu-ne cele patru anotimpuri atât de îndragite: primavara - care trezește natura la viață, care este încununată de verdele crud al vegetației și

înmiresmata cu multitudinea de parfumuri ale florilor; vara-care este plină de zile însorite, căldura, culoare și vacanțe reușite;toamna-care îți ofera recolte bogate,legume și fructe gustoase,covor de frunze ruginii; iarna-atât de îndragită de cei mici care este dominată de albul imaculat al zăpezii,de arhitectura minunată a troienelor de zăpadă,de glasurile cristaline ale copiilor care rasună cuprinși de bucuria jocurilor de iarnă.

Astfel,noi trăim într-o țară atât de frumoasă, cu o istorie extraordinară, cu niște peisaje și bogății ale naturii pe care unele țări și le-ar dori foarte mult să le aibă.

În încheiere amintim vorbele lui Alexandru Vlahuță care ne spune în modul cel mai clar de ce să iubim România:„Într-o țară așa de frumoasă, cu un trecut așa de glorios, în mijlocul unui popor atât de deștept, cum să nu fie o adevărată religie iubirea de patrie și cum să nu-ți ridici fruntea, ca falnicii strămoși de odinioară, mândru că poți spune: „Sunt român!””

BIBLIOGRAFIE: www.wikipedia.org

SĂ IUBESC SAU SĂ NU IUBESC ROMÂNIA?

*Profesor învățământ primar Cleșcu Valeria
Școala Gimnazială Vădăstrița, județul Olt*

De ce să iubesc România? Este o întrebare la care eu pot găsi ușor multe răspunsuri. Pentru că este țara unde m-am născut, unde am crescut, unde am învățat să devin dascălul de azi și unde trăiesc. E țara în care s-a născut copilul meu. E țara pe care o port în suflet, căci altă patrie nu cunosc și nici nu cred că aș putea iubi. E țara care-mi poate oferi munte și mare în același timp. E țara care are cele mai frumoase tradiții. E țara care a oferit lumii nenumărați inventatori și oferă în continuare oameni de valoare.

Românii sunt oameni primitivi, cu bun simț, muncitori, extrem de ospitalieri, deosebit de creativi, adaptabili, sunt oameni cu adânci rădăcini în tradițiile străbune, oameni credincioși, onești.

Pe de altă parte cum pot răspunde la întrebarea: De ce nu iubesc România? Nu pot spune că nu o iubesc, aș minți, dar pentru mulți români această întrebare are diverse răspunsuri ușor de dat. Mulți ar putea spune că nu o iubesc pentru că România nu le oferă un loc de muncă sau condiții pentru a trăi decent și a-și întemeia o familie. Alții vor motiva lipsa unei bune conduceri. Alții vor spune că doresc să experimenteze lucruri noi, pe alte meleaguri străine, să-și trăiască viața în alt stil. Sunt, de asemenea, de acord și cu aceia care spun că România nu le oferă locuri de muncă și bani. Dar, mai presus de toate, sunt un om întreprinzător, care preferă să facă și să aibă. Aleg calea pe care sufletul meu o cheamă. Poate sunt eu prea conservatoare, tradiționalistă când afirm că prefer să muncesc din greu în țara mea, decât să plec, să părăsesc meleagurile natale, în căutarea unei vieți ușoare, în care banii sunt mai presus de valorile morale.

Țara e precum o mamă. O părăsești pentru că nu-ți poate da tot ce-ți dorești? Nu e mai înțelept să stai și să ajuți la bunăstarea ei, să construiești ceva împreună cu ea? Foarte mulți oameni pleacă în străinătate pentru condiții materiale mai bune. Nu le e ușor, neajunsurile îi conduc spre asta. Noi, ca popor, pe lângă calități, avem și un defect foarte mare: nu suntem uniți.

Iată că azi, la 100 de ani de când s-a format statul numit România, dăm dovadă de individualism, nu ne unim unii cu alții, nu ne spunem părerile, nu ne revoltăm împotriva nemulțumirilor evidente pentru toată lumea și pe care le vedem la tot pasul. Nu. Românii noștri preferă să plece „afară”, să aleagă calea ușoară, propice doar lor personal. Unde e patriotismul nostru? Nu se regăsește. Deși ne-am unit acum 100 de ani, acum în 2018, în toate provinciile României dăm de oameni cu mentalități diferite, care nu se pot pune de acord, care nu sunt în stare să-și exprime punctul de vedere spre bunăstarea țării. Se mulțumește fiecare cu propriul trai, pe care și-l câștigă cum poate. Suntem sclavii banilor, nu mai promovăm România, nu mai ținem cu țara noastră, iar când plecăm printre străini uităm de țară. Venim doar pentru necesități legate de acte.

Cine e vinovat pentru nivelul nostru scăzut de trai? Majoritatea ar spune că guvernării sunt de vină. Dar noi? Avem aproximativ 500 de guvernanți, iar noi, restul populației, suntem câteva milioane bune. Noi ce facem pentru noi? Cum ne ajutăm? Iată că răspunsul e simplu: Nu facem nimic. Ne complacem cu alegerile altora, de care ne arătăm nemulțumiți, însă nu facem nimic să ne fie bine. Doar stăm și așteptăm schimbările pe care chiar noi trebuie să le facem! Schimbarea e în noi, stă în puterea noastră să ne dezvoltăm societatea, să ne îmbunătățim viața. Și, totuși, nu o facem.

Eu iubesc România, nu am plecat să lucrez în afară. Mie România mi-a dat un serviciu. Da! Pentru că am făcut eforturi pentru asta. Dacă vom fi uniți, vom reuși, sper eu. De ce s-o arătăm cu degetul? România este asemeni unui elev problemă. Cum îl integrăm? Prin ignorare și părăsire? Nu! Prin integrare, muncă, laudă, implicare, empatie și sprijin.

- Să iubesc sau să nu iubesc Romania?
- S-o iubesc! E părerea unui dascăl....

EDUCAȚIA PENTRU DRAGOSTEA DE ȚARĂ

**Colac Ana-Maria/GPP 1 Corabia
Sprîncenatu Florica-Felicia/ GPN Izbiceni**

Dezvoltarea morală a copiilor și a tinerilor înseamnă formarea comportamentelor morale, a sentimentelor și înțelegerii morale, a empatiei și dragostei față de celălalt. Toate acestea sunt rezultatul unui proces îndelungat care începe cel puțin din preșcolaritate. Înaintea vârstei de trei ani, și ușor după acest nivel, după depășirea crizei afective, copiii dobândesc o capacitate nouă, aceea de a răspunde pozitiv la cerințele adulților și de a subordona acestora. Este începutul construirii unei conștiințe morale primare, cum o numește J.Piaget, și care va caracteriza aproape toată preșcolaritatea.

Vârsta preșcolară are un rol important în educarea copilului, învață să recunoască și să respecte normele de comportare în societate, să cunoască elemente de istorie, geografie, folclor care definesc portretul spiritual al poporului român. Copilul simte admirație față de creațiile populare încă de când își ascultă bunică cum deapănă firul unui basm sau al unei legende, în care sunt înzestrați cu calitățile țaranului român; o simte din cântecul duios al mamei, din proverbe și zicători, din ghicitori, din doinele ce se cântau încă din vremea moșilor și strămoșilor noștri.

Preșcolarii află despre normele de comportare socială și efectele acestor comportamente, discută despre importanța faptelor bune, recunosc emoțiile unei persoane, își găsesc echilibrul emoțional, li se dezvoltă abilitățile sociale și personale îmbunătățindu-și spiritul de echipă și relațiile sociale.

Este o datorie morală să facem cunoscute copiilor evenimente importante din viața poporului român, fapte de vitejie și eroi ai neamului românesc. Cu atât mai mult, suntem datori să le facem cunoscute elementele de istorie, ale căror mărturii îi înconjoară și care îi individualizează ca cetățeni ai unui anumit ținut românesc.

Prin activitățile desfășurate răspundem interesului deosebit pe care preșcolarii îl manifestă pentru conținutul de fapte și idei al vechilor civilizații românești în care generații actuale de cetățeni își găsesc obârșia, pentru lumea eroilor neamului, cu înaltele lor însușiri morale de care au dat dovadă. Activitățile care se desfășoară în grădiniță, răspund nevoii de cunoaștere și curiozității copiilor, dând răspunsuri la multe din întrebările pe care aceștia le pun și ajutându-i să înțeleagă evenimentele: cauzele care le generează, desfășurarea reală a acestora și urmările lor, precum și:

- conștientizarea apartenenței la o anumită țară, delimitată de hotare
- cultivarea sensibilității, a unei atitudini corespunzătoare față de țară în al cărei cetățean este;
- educarea abilității de a intra în relație cu ceilalți,
- educarea trăsăturilor de voință și caracter
- formarea unei atitudini pozitive față de sine și față de ceilalți.
- dezvoltarea comportamentelor de cooperare, prosoziale și de inițiativă, a abilității de recunoaștere, acceptare și respect al diversității,
- asimilarea și exersarea abilităților socio-emoționale care reprezintă cele mai importante abilități de viață ale copiilor,

Copiilor li se oferă prilejul de a trăi momente de mare intensitate afectivă, ceea ce le conturează mândria și conștiința de român, le formează premisele unor trăsături socio-morale pozitive.

Tradițiile românești constituie una dintre valorile inegalabile și incontestabile ale poporului nostru și nu trebuie să lăsăm timpul și evenimentele lumii moderne să ne facă să le uităm: „Pe-un picior de plai, pe-o gură de rai, ne-am născut și trăim, iar datoria noastră morală este de a păstra și a cultiva în sufletele generațiilor ce ne urmează dragostea pentru valorile care ne-au înconjurat dintotdeauna și ne-au definit; mai avem datoria de a arăta atât semenilor noștri din acest spațiu, cât și a altora, frumusețile fizice și bogăția morală a țării noastre.

Numai educându-i de mici pe copiii noștri, prin diverse activități desfășurate în familie și în unitățile de învățământ, să îndrăgească limba pe care o vorbesc și obiceiurile țării în care s-au născut, ne putem asigura că tradițiile vor avea continuitate în generațiile următoare.

BIBLIOGRAFIE:

- Maria Savu Cristescu, Didactica Educației morale, Editura Universitară, București, 2014;
- Curriculum pentru învățământ preșcolar, Presentare și exemplificări, Editura Didactică PublishingHouse, București, 2009.

Despre dragostea de neam și țară

DUȚĂ SOFIA

ȘC.GIMNAZIALĂ NR 3 SLATINA

Motto:

România este patria noastră și a tuturor românilor. E România celor de demult și-a celor de mai apoi. E patria celor dispăruți și a celor ce va să vie.

Barbu Ștefănescu Delavrancea

Ce înseamnă patria? „Patria este pământul plămădit cu sângele și întărit cu oasele înaintașilor noștri. Pentru ca să fie o patrie, trebuie să fie mai întâi religia strămoșilor, sfânta cuminecătură a sufletelor, calda adorație a acelor care au fost și nu mai sunt decât oseminte și țărână”. (Delavrancea)

Dragostea de patrie este cel mai nobil sentiment pe care-l poate simți ființa omenească.

E dragostea de pragul casei în care te-ai născut, de vatra focului și de cuptorul la care te-ai încălzit în iernile aspre cu zăpada scânteietoare spulberată de vânturi sau scârțâindă sub pasul zburdalnicei copilării.

E dragostea de curtea, grădina și umbra pomului sub care te-ai jucat și nisipul uscat de razele aurii ale soarelui în zilele calde ale verii. E dragostea de chipul, glasul și grija părinților care te-au crescut, de poveștile bunicilor, de prietenii și colegii tăi, de dascălul care ți-a dat cheile înțelepciunii ca să poți descifra mai târziu tainele vieții.

E dragostea de obiceiurile, tradiția și sărbătorile familiei tale, ale satului, orașului și ale poporului tău; de întinderea câmpului cu iarbă și flori, cu undiri și spice bogate, cu adieri de miresme și clipociri de ape argintii ce șerpuesc fărâmițând miile de pietre până departe unde se întâlnesc în linie cu cerul.

E dragostea de foșnetul pădurii în care ai cules fragi și mure, de orizontul la care răsare și apune soarele dătător de viață.

E dragostea de frumusețile și crestele munților, de văile și luncile râului în care te-ai scăldat în luna lui cuptor, de câmpia mănoasă, de drumurile și potecile pe care ai umblat urcând la o cabană. ...De orașele și satele țării; de melodia doinelor și pământul care-ți dă pâinea ca să trăiești.

E dragostea și respectul față de truda și lupta strămoșilor tăi care s-au jertfit să-ți creeze ție o viață mai bună. E dragostea și admirația față de poporul tău care, cu sacrificiul ființei sale, și-a apărat de-a lungul veacurilor și mileniilor hotorele acestui pământ minunat.

E dragostea față de suferințele României în lupta Neamului nostru pentru libertate.

E amintirea plină de pioșenie, dar și mândria că te tragi din acești eroi care ți-au lăsat această glie pentru veghere și încrederea că vei transmite pentru veșnicie, urmașilor tăi, tezaurul sufletesc pe care îl are Neamul tău românesc.

Dragostea de patrie e dragostea, admirația, respectul pentru bravii eroi ai neamului care și-au slujit patria cu credință, care au luptat cu iubire și devotament pentru păstrarea independenței țării, pentru apărarea gliei de invaziile străine, care au udat cu sângele lor pământul acestei țări în care au trăit cu credință, cu demnitate cu mândria că sunt români, bravi urmași ai lui Decebal și Traian. E admirația față de poporul tău care cu sacrificiul ființei sale și-a apărat de-a lungul veacurilor și mileniilor hotorele acestui pământ minunat; răscruci de drumuri, ca să ne amintească nouă de ocrotirea Lui Dumnezeu și eroismul poporului în luptele cu dușmanii. E amintirea plină de pioșenie, dar și mândria că te tragi din acești eroi care ți-au lăsat această glie pentru veghere și

încrederea că vei transmite pentru veșnicie urmașilor tăi tezaurul sufletesc pe care îl are neamul tău românesc.

E spiritul revoluționar care te îndeamnă să faci lucrurile mai bune, să le dorești mai frumoase, să te bucuri de ele, de o viață liberă, prin binecuvântarea lui Dumnezeu. E sufletul, e cel mai gingaș sentiment pe care-l poate trăi cetățeanul unei țări care vrea să trăiască în dragostea nemuritoare a Mântuitorului Isus Hristos.

Dragostea de patrie este viața, fericirea pe care o simți trăind în credința creștină, muncind și făcând bine semenilor tăi..(prof. și poet Simion Giurgeca)

„Omul înainte de neam și-a iubit familia, înainte de lume și-a iubit neamul și patria sa de pământ, fie mare, fie mică, în care părinții săi au trăit și i-a îngropat, în care el s-a născut, în care a petrecut dulcii ani ai copilăriei, ce nu se mai întorc, în care a simțit cea dintâi bucurie și cea dintâi durere de bărbat. Nu cunosc însă nicio seminție, cât de barbară, care să nu aibă acest simțământ.”
(M. Kogolniceanu)

Dragostea de patrie e dragostea pentru dulcea limbă strămoșească, pentru limba română, care este una dintre cele mai frumoase limbi vorbite din lume, având o istorie vrednică de poporul a cărui obârșie se adâncește în istorie pe o perioadă de peste două milenii, pentru limba în care a scris așa de frumos Eminescu, pentru limba lui Creangă, Coșbuc, Rebreanu, Sadoveanu, ș.a,

Sunt mândră că sunt **româncă** pentru că aici m-am născut, cresc, pentru că aici este **țara mea** și fiecare trebuie să fie mândru de părinții, bunicii și străbunii lui.

De la străbuni, am învățat să ținem fruntea sus, să vorbim românește - așa cum o spunea și Alexei Mateevici „Limba noastră-i o comoară...” -, să spunem sunt **ROMÂN din ROMÂNIA!**

„Sunteți legați de-acest pământ al patriei prin tot ce-a fost înaintea voastră, prin tot ce va veni după voi; prin aceia care v-au născut și prin aceia pe care îi veți naște; prin trecut și prin viitor; sunteți legați prin mormintele strămoșilor și prin leagănele nepoților”. (politician francez Jean Jaures)

Bibliografie

1. <http://www.miscarea.net/giurgeca-simion-dragostea.htm>
2. <https://veghepatriei.wordpress.com/2017/10/27/simion-giurgeca-dragostea-de-patrie-neamul-romanilor-vesnic-biruitor/>
3. <https://jurnalspiritual.eu/ce-este-dragostea-de-tara-si-de-ce-trebuie-sa-fim-mandri-ca-suntem-romani/>

IMPORTANȚA ZILEI DE 1 DECEMBRIE PENTRU LOCUITORII COMUNEI RUSĂNEȘTI

**Prof. învă. primar, Lăcusteanu Adeluța
Școala Gimnazială Rusănești**

În preajma izbucnirii primului război mondial, lupta pentru eliberare națională a căpătat o amploare deosebită și care impunea o rezolvare dreaptă. Întreaga populație a țării era pregătită în vederea luptei pentru eliberarea națională a românilor asuprași.

Ideea înfăptuirii idealului național, i-a însuflețit și pe locuitorii comunei Rusănești. Mulți oameni din populația acestei localități și-au jertfit viața pentru cauza dreaptă a eliberării și unității tuturor românilor. Ei au luptat cu vitejie la Mărăști, Mărășești și Oituz, aducându-și jertfa lor de sânge pentru înfăptuirea înaltului ideal național.

Printre cei căzuți în războiul pentru întregirea neamului românesc, din anii 1916-1918, se numără eroii:

- sergent Tache Vâlcu;
- soldați Marin Crăciun, Mocanu Petre, Popa Radu, Preda Ștefan și alții.

În cinstea acestor eroi căzuți pe câmpul de luptă, a fost ridicat Monumentul Eroilor aflat în fața bisericii din comuna Rusănești, sat Jieni.

Aceasta dovedește că, cei care s-au întors la vatră, ca și ceilalți locuitori, nu și-au uitat prietenii rămași pe câmpul de luptă și în inimile lor, mult timp, a răsunat cadența și acordurile marșului atât de popular atunci:

“Treceți, batalioane române, Carpații,
În mână cu frunze și flori,
V-așteaptă Ardealul, v-așteaptă și frații,
Cu inima la trecători.”

Cei rămași în comuna Rusănești, și-au adus contribuția la desfășurarea războiului prin strângerea de rechiziții pentru front: grâu, porumb, carne, brânză, untdelemn, și alte produse pentru hrana soldaților de pe front, precum și cai pentru regimentele de călărași, artilerie și obuziere.

„La 28 septembrie 1914, primarii și jandarmii șefi au primit ordin să se ia măsuri ca în timp de 12 zile fiecare familie să facă pentru soldați câte o cămașă și o pereche de indispensabili. Apoi, trebuiau centralizate aceste obiecte împreună cu proviziile adunate”. După război, au rămas mulți copii orfani, care au fost îngrijiți de diferite rude, în condiții grele și cu mari lipsuri.

Marea Unire din 1918 a fost și va rămâne cea mai importantă pagină a istoriei românești. Măreția sa stă în faptul că realizarea unității naționale nu este opera unui om, a unui guvern sau a unui partid politic, ci este opera istorică a întregii națiuni române. Nu o victorie militară a stat la temelia României Mari, ci voința poporului.

În noul cadru istoric de după anul 1918 s-a accelerat ritmul de dezvoltare și modernizare al societății românești, ceea ce a conferit trăinicie statului național. Suprafața țării a sporit de la 137 000 km² la 295 049 km², populația de la 7 250 000 locuitori înainte de 1918 la 18 052 896 locuitori la recensământul din 1930. Au marcat creșteri importante, între altele, suprafața arabilă de la 6,6 milioane ha, la 14,6 milioane ha, suprafața acoperită cu păduri de la 2,5 milioane ha la 7,3 milioane ha, rețeaua cailor ferate de la 4 300 km la 11 000 km. A avut loc integrarea deplină, social-

economică și politică a noilor teritorii unite cu patria -mamă, un progres economic real și eficient, aplicarea unui program democratic de propășire a țării.

Locuitorii comunei Rusănești, ca de altfel întregul popor român, au privit cu mult entuziasm realizarea Marii Uniri din 1918, ca o realizare a năzuinței de veacuri a tuturor românilor de a se uni într-un singur stat. În perioada care a urmat, pe raza comunei, s-au constituit secții ale unor partide politice din acea vreme: Conservator, Țărănesc, Liberal și chiar Legionar.

„ Reforma agrară din 1921, promisă ostașilor țărani încă de pe front, s-a aplicat între anii 1921-1928 și în comuna Rusănești și a îmbunătățit situația unui grup restrâns de țărani care au devenit țărani mijlocași. Această reformă nu a rezolvat pe deplin toate problemele cu care se confruntau țărani.„2

La 1 Decembrie aniversăm, cu respect, în fiecare an Ziua Natională a României, prilej de rememorare a jertfei înaintașilor și a luptei pentru constituirea statului național român.

BIBLIOGRAFIE

- 1 Arhivele Statului, Județul Olt, Prefectura Județului Romanați, Fondul 91, Dosar 33/1914)
- 2 *Istoria României între anii 1918-1981*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981, pag.30

DE CE IUBESC ROMÂNIA...

MORARU GEORGETA
LICEUL TEHNOLOGIC IZVOARELE

Sunt născută și crescută pe aceste meleaguri de o frumusețe deosebită: câmpiile verzi pline de grâne, munții semeți acoperiți de păduri dese și de dealurile bogate în rod. Râuri rezezi cu apă cristalină scaldă aceste plaiuri și poartă pe valurile lor povestea acestor pământuri. Apoi povestea este șoptită Dunării, care duce mai departe taina acestui popor și o împărtășește Mării Negre, sora bună a acestei țări, numită România. Aceasta este țara mea, aici s-a format națiunea mea.

Dar mai presus de orice asta este patria mea, România. Patria mea înseamnă mai mult decât cadrul pitoresc și binecuvântat în care s-a născut poporul român, mai mult decât râul, ramul, codrul și marea. Înseamnă locul în care au trăit și au creat părinții mei, dar și părinții bunicilor mei. Pe lângă dragostea pe care le-o port părinților mei, o dragoste specială le-o port și bunicilor mei români. Ca orice român care își iubește patria, am ca bunici nume ilustre ale acestor pământuri: Mihai Viteazu, Ștefan cel Mare, Avram Iancu, Mihai Eminescu, Aurel Vlaicu, Nicolae Grigorescu, George Enescu, Constantin Brâncuși și mulți, mulți alții. Fără ei, cuvântul patrie ar fi gol de conținut. Fără sacrificiul lor pe altarul istoriei, al culturii și al științelor, România ar fi doar o etichetă agățată de un anumit contur pe harta lumii. Frumusețea gândurilor despre patria mea România sunt doar vorbe dacă respectul și iubirea față de ea nu sunt dovedite. Iar dovada se aduce nu prin vorbe, ci prin fapte, iar dacă este cazul prin sacrificiu, așa cum au făcut întemeietorii și strămoșii României. În viața de zi cu zi, iubirea față de țară se traduce printr-o muncă cinstită, prin îndeplinirea îndatoririlor cetățenești, prin respectul față de semenii, indiferent de naționalitate sau etnicitatea lor. Să iubești libertatea ta și a celorlalți, să lupti pentru dreptatea ta și a celorlalți este datoria

oricărui om care-și iubește patria. Toate acestea sunt acțiuni prin care bunăstarea locuitorilor acestor ținuturi crește, devin mai bogați, iar patria progresează spre un viitor pozitiv. Dar patrie nu înseamnă doar privirea îndreptată spre trecut și prezent. Patrie înseamnă și viitor, viitorul acestor locuri, precum și al locuitorilor acestor pământuri: copiii și nepoții noștri. Față de ei trebuie să nutrim aceleași sentimente ca și față de strămoșii noștri. Trebuie să ne asigurăm că le lăsăm o Românie curată, nepoluată, o țară echilibrată social și economic, precum și un mediu înconjurător propice unei vieți liniștite și sănatoase. România înseamnă casa în care am copilărit; înseamnă dascălii, care ne-au pus stiloul în mână; România are culoarea Crăciunului și a dragostei; este țara dulcelui grai moldovenesc, a calmului ardelenesc, a mândriei bănățenilor, a vorbei repezite și grele a oltenilor; este țara nisipului auriu, adus de Dunăre de prin toată Europa, este Delta cu egrete grațioase și cormorani obraznici, este cosmopolitismul Dobrogei, care a amestecat rețetele și tradițiile; România este țara iilor, a porților sculptate și a cumpenelor de la drum...

BIBLIOGRAFIE:

www.ziare.com/social/romani/mandru-ca-sunt-roman
eseu43.blogspot.com.html

ROMÂNIA SPRE MAREA UNIRE!

Profesor SORA CARLLA DANIELA,
Liceul cu Program Sportiv, Slatina

România este un stat în sud estul Europei Centrale, pe cursul inferior al Dunării, o "insulă" de romanitate într-o "mare" slavă.

Începând cu anul 1866 denumirea oficială a statului român este România.

Din anul 1878 România este un stat independent, în fruntea căruia se găsea principele Carol I, o țară cu drepturi depline în relațiile internaționale.

Ca urmare a noului statut internațional, în anul 1881 România s-a proclamat regat iar principele Carol I devine rege al României. Noul stat, aflat la confluența Imperiilor Otoman, Austro-Ungar și Rus, cu vecini slavi pe trei părți, aspira la vest, în principal la Franța și Germania, pentru modelele sale culturale, educaționale și administrative.

Față de politica agresivă a Rusiei, România a încheiat în anul 1883 o alianță având caracter defensiv cu Puterile Centrale. Această alianță a fost realizată în secret deoarece mare parte dintre politicienii români nu doreau o alianță în care era Austro-Ungaria, deoarece aceasta asupra românilor din Transilvania și Bucovina.

Deși legată de Puterile Centrale, România alege să se declare neutră la izbucnirea Primului Război Mondial, în iulie 1914.

În august 1916, România decide să se alăture Antantei, sub presiunea ultimatumului "acum ori niciodată", deși situația de pe front nu era una favorabilă. Ionel Brătianu negociase, cu mare atenție și precauție, condițiile pentru intrarea în război de partea Antantei, urmărind în special recunoașterea drepturilor României asupra teritoriilor locuite de români din Imperiul Austro - Ungar.

Începutul anului 1918 se anunța dezastruos, România semna în mai Pacea de la Buftea-București, un tratat de pace care-i aducea mari prejudicii. Schimbările mari în plan european, din a doua jumătate a anului, și priceperea liderilor români de a simți momentul istoric fac ca dezastrul anunțat să fie transformat într-un șir de victorii, reunite sub numele de Marea Unire de la 1918: în martie 1918 unirea Basarabiei cu România, în noiembrie unirea Bucovinei cu România, iar în decembrie unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România. Marea Unire a fost recunoscută pe plan internațional prin tratatele semnate la Trianon (4 iunie 1920) și Saint-Germain-en-Laye (10 septembrie 1919).

România interbelică, care a avut cea mai mare extindere teritorială din istoria României - 295.641 km² în timp ce în prezent extinderea teritorială a României este de 238.391 km². România Mare a existat în această formă până în 1940. Termenul „România Mare” („România Întregită”) a intrat în uz după Tratatul de la Versailles din 1920.

- Academia Română, *Istoria românilor*, Editura Enciclopedică, București, 2010;
- Bărbulescu, Mihai; Deletant, Dennis; Hitchins, Keith; Papacostea, Șerban; Teodor, Pompiliu, *Istoria României*, Editura Enciclopedică, București, 1998;
- Buzatu, Gheorghe; Dobrinescu, Valeriu Florin; Dumitrescu, Horia, *România și primul război mondial*, Editura Empo, București, 1998;
- Giurescu C., Constantin, *Istoria românilor*, Editura All, București, 2007;
- Kirițescu, Constantin, *Istoria războiului pentru întregirea României*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989.

Literatura ca valoare

Prof. Angelescu Nicoleta
Liceul cu Program Sportiv Slatina

În pragul Centenarului Marii Uniri, toate gândurile converg către ideea de libertate și unitate națională, febra pregătirilor antrenând gândurile și sufletele oamenilor mari și mici, școlari, tineri sau vârstnici, căci toți trăim în moștenirea pe care înaintașii s-au învrednicit să ne-o lase semnând cu sângele lor sfânta pace. Actul educativ are menirea ”...de a intelectualiza și stabiliza vibrațiile afective pe care le are elevul în legătură cu realitatea patriei, de a conștientiza noțiunea de patrie și de a îmbogăți, pe această bază intelectuală, reacțiile afective față de ea.”. Cultivarea sentimentului patriotic se amplifică pe parcursul anilor de școală. Pornind de la imnul național al românilor scris de Andrei Mureșanu, poezia Otiliei Cazimir “Moștenirea”, până la “Hora Unirii” semnată de Vasile Alecsandri, filonul istoric răzbate în mintea înflăcărată a iubitorilor de literatură, de țară, de neam. Unul dintre participanții la Marea Adunare de la Alba-Iulia a fost poetul Lucian Blaga, care în opera cu caracter autobiografic “Hronicul și cântecul vârstelor” preciza: „Pentru marea, istorica adunare de la Alba-Iulia, unde s-a hotărât alipirea Transilvaniei la patria-mumă, n-a fost nevoie de o deosebită pregătire a opiniei publice. Pregătirea se făcuse de sute de ani. În dimineața zilei de 1 decembrie, ca la un semnal, lumea românească a purces spre Alba-Iulia, pe jos și cu căruțele. Fratele meu și cu mine luarăm și noi o trăsură... Era o dimineață

rece de iarnă...”. Experiența de viață autentică trăită de înaintașii noștri produce rezonanțe vii activând evocarea, meditația și responsabilizarea tinerei generații. Predarea integrată istorie, geografie, limba și literatura română scoate în evidență prin valorile pe care le cultivă, mândria de a te fi născut român. Activitatea de promovare a valorilor autentice presupune cunoașterea în profunzime a limbii române, a scrierilor ce surprind frumusețile patriei, adevărate pagini de geografie literară, dar și istoria plină de semnificații înalte.

Mediul educogen este o expresie a relațiilor dintre factorii educaționali, fiind favorabil formării și dezvoltării personalității aureolate de o constelație valorică.

Activitatea educațională este investită cu anumite funcții de a căror îndeplinire depinde pregătirea cetățeanului, participant activ și creativ la evoluția societății. Principiile, ce stau la baza selectării, prelucrării și transmiterii valorilor, se restructurează continuu.

Într-adevăr, educația acționează din exterior, dar este totdeauna dependentă de factorul intern, biopsihic, urmărindu-se dezvoltarea conștientă și progresivă a potențialităților.

O altă sarcină majoră a educației este de a-l pregăti pe om ca participant activ la viața democratică, concurențială.

Bibliografie:

1. Bărboi Constanța, Ionescu Cristina, Gheorghe Lăzărescu, Negreț Ion, Metodica predării limbii și literaturii române în liceu, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983, p.137.
2. Blaga Lucian, Hronicul și cântecul vârstelor, Editura Ion Creangă, 1984.

DE CE IUBIM ROMANIA...

Prof. înv. preșc. Pantilie Adela

Prof. înv. preșc Taifas Cristina

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 2 –Slatina

Fiecare om are în inimă câteva lucruri mari, sfinte pentru el unul din care este și țara, plaiul nostru natal. Acest cuvânt țara, la fiecare rostire a sa ne cuprinde un fior, un fior aparte de amintiri și simțiri care ne răsar în gând, imagini cu acele locuri și priveliști pitorești unde am pășit pentru prima oară, acele chipuri și fețe cuvinte frumoase, este ceva sfânt, unic, ceea ce vom purta în inimi de-a lungul întregii vieți, și poate mai mult.

Sunt multe motive pentru care ar trebui să iubim România!

În primul rând, este meleagul pe care ne-am născut, iar acest lucru se traduce printr-o iubire neconditionată, ca aceea de copil pentru părinții săi. O mai iubim pentru că este România lui Eminescu, a lui Brâncuși, a lui Cuza, a lui Eliade, a lui Henri Coanda, a lui George Enescu, a lui Nicolae Iorga, a lui Iulius Popper și a multor alora; pentru că, indubitabil, va fi România altor valori cunoscute și apreciate pe plan internațional.

De asemenea, iubim România pentru forma gratioasă a granitelor sale, care a inspirat-o pe Ana Blandiana să o compare cu un buchet de flori, legate pitoresc de panglica azurie a Dunării, pentru tradițiile și obiceiurile folclorice unice, de o deosebită frumusețe, conservate încă destul de

bine în anumite zone, pentru maiestria cu care transformă în opere de arta lucruri simple create totuși pentru funcția utilitară pe care o îndeplinesc și devenite astfel un soi de „arta involuntară”, dar de valoare necontestată totuși.

Mai iubim România pentru că, deși puțini români știu, pe vremea dacilor, teritoriul actualei Români era considerat polul lumii antice, cel puțin al popoarelor din Europa de atunci, și aici nu este vorba de poziție strategică, valențe economice militare sau politice, este vorba de locul sacru al spiritualității popoarelor, spațiul mitologic în care sunt plasate evenimente aparținând atât credințelor elene, cât și chiar ale unor civilizații din impunătorul Tibet .

Iubim România, mai presus de orice, pentru peisajele minunate pe care ni le oferă, pentru bucuria de a privi lucrurile de sus, de pe un varf de munte, de a asculta ecoul din adâncul unei peșteri, pentru desfatările de a te adăpa dintr-un izvor cristalin, pentru al doilea fluviu al Europei, care mângâie cu aproape jumătate din cursul său granița sudică a țării noastre, pentru privilegiul acestui fluviu de a se varsa tot pe teritoriul românesc printr-o delta care formează prin depuneri de aluviuni cel mai tânăr pamânt al bătrânului continent, fiind parte a patrimoniului mondial pentru biosfera bogată pe care o reprezintă, și pentru multe altele!...

Memoria străbunilor care au edificat-o trebuie păstrată și transmisă urmașilor.

Dar patrie nu înseamnă doar privirea îndreptată spre trecut și prezent. Patrie înseamnă și viitor, viitorul acestor locuri, precum și al locuitorilor acestor pământuri: copiii și nepoții noștri. Față de ei trebuie să nutrim aceleași sentimente ca și față de strămoșii noștri. Trebuie să ne asigurăm că le lășăm o României curată, nepoluată, o țară echilibrată social și economic, precum și un mediu înconjurător propice unei vieți liniștite și sănătoase.

În opinia noastră, un bun român care-și iubește patria, România, respectă și se îngrijește să pună în practică testamentul lăsat nouă de către marele nostru domnitor, Ștefan cel Mare: aceste pământuri n-au fost ale strămoșilor mei, n-au fost ale noastre, ci ale urmașilor urmașilor noștri în veacul vecilor.

Și pe viitor vom face totul ca să o ajutăm să înflorească, să-și păstreze frumusețea inedită și să fie și mai frumoasă pentru generațiile viitoare, ca urmașii să fie mândri de țară.

Dar așa cum a spus Mircea Eliade:

"Trebuie să iubești România cu frenezie, să-o iubești și să crezi în ea împotriva tuturor evidentelor- ca să poți uita gradul de decompunere în care am ajuns".

CONTRIBUȚIA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE LA FORMAREA SENTIMENTELOR MORAL-PATRIOTICE ALE ELEVILOR

Prof. Matescu Florina Simona
Liceul Cu Program Sportiv Slatina

Vârsta școlară mică este vârsta în care se conturează personalitatea omului, favorabilă pentru formarea noțiunilor de morală, a deprinderilor de comportare civilizată, este perioada când apar și se dezvoltă trăsăturile de voință și caracter. Alături de aceste coordonate morale se formează și noțiunea de patrie, țară, dragostea față de familie, de cei dragi, de locul natal. La această vârstă copilul este receptiv, sensibil, ușor impresionat de ceea ce-l înconjoară.

Din perspectiva psihologică patriotismul este considerat ca o trăsătură a personalității fiecărui individ. Ea se cristalizează de la cea mai fragedă vârstă și se îmbogățește cu noi dimensiuni pe tot parcursul existenței umane ca urmare a dinamicii dintre individ și patria sa. De aceea educația moral-patriotică trebuie începută încă de la cea mai fragedă vârstă, pentru ca tineretul să simtă și să se comporte în spirit patriotic.

Scopul fundamental al educației patriotice este interiorizarea conținutului și notelor definitorii ale patriotismului, transformarea lor în mobiluri interne și manifestări comportamentale ale copilului în relațiile sale cu mediul geografic, economic, cultural și spiritual al patriei sale. Un patriot adevărat trebuie să poarte patria în suflet în orice clipă și în oriunde ar fi, să-i cunoască istoria, trecutul de luptă, înfrângerile și biruințele și să învețe din pilda strămoșilor.

În formarea sentimentelor de dragoste de țară trebuie să se pornească de la crearea unor reprezentări și noțiuni despre patrie și patriotism, a unor convingeri și sentimente patriotice de conduită corespunzătoare față de trecutul glorios al neamului. Dragostea de neam și țară include atașamentul profund față de locurile natale, în care au trăit și au luptat strămoșii, în care își clădesc viitorul cele mai plâpânde vlăstare ale țării.

Educația moral-patriotică nu poate fi concepută fără dezvoltarea dragostei față de limba maternă, față de creațiile populare și în general față de arta populară. Limba română, ca expresie a minții și inimii poporului român, cuprinde și conservă tot tezaurul cugetărilor, sentimentelor lui, prin capodoperele lui înfățișează în imagini artistice, sugestiv, momentele de răscruce, de mare efervescentă națională, precum și marile personalități creatoare de istorie, rămase o mândrie națională. Obiectivele prioritare în realizarea sa pot fi direcționate în trei categorii: în primul rând să-i învățăm pe copii să-și reprezinte și să înțeleagă ce este patria, apoi să-și iubească patria și în la treilea rând să-și formeze o conduită moral-patriotică, asigurând o concordanță între ceea ce știe copilul despre patrie, ceea ce simte pentru patrie și ceea ce face pentru patrie. Trăirile emoționale ale copilului sunt asociate cu experiența lui de viață generată de mediul înconjurător: fizic, geografic, biologic, social și cultural.

Pentru a înțelege noțiunea abstractă de patrie, copiii trebuie familiarizați mai întâi cu date concrete despre frumusețile țării (păduri, munți, văi, ape), despre bogățiile țării, solului, și subsolului (faună, floră), evenimente din trecutul și prezentul țării, figuri istorice ale neamului românesc.

Patria trebuie înțeleasă ca mediu geografic, politic, economic, social și cultural în care au trăit înaintașii și în care trăiesc contemporanii. Patria, ca și poporul, au două dimensiuni: istorică și prezentă. Printre activitățile cu valoare formativă, un rol deosebit îl au vizitele și excursiile realizate

în scopul cunoașterii de către copii a locurilor istorice din apropierea localității natale, care au o mare valoare educativă, să cunoască locul unde s-au născut și au trăit persoane care au devenit figuri de eroi. Natura, locurile natale, impresionează pe copil încă din primii ani de viață. Varietatea elementelor naturii, coloritul formelor de relief, oamenii și poporul lor provoacă școlarii sentimente de bucurie care vor intra treptat în conținutul afectiv al vieții sale, întipărirându-se pentru totdeauna. Reprezentările copilului despre râurile, dealurile, pădurile care l-au înconjurat în copilărie și care au fost locul de joacă și de desfătări copilărești, îl însoțesc de-a lungul întregii sale vieți rămânând neșterse.

Poporul este tot o noțiune importantă din sfera educației patriotice. Acțiunile înaintașilor la scară socială, personalități marcante din diferite domenii, precum și contemporani sunt părți integrante ale noțiunii de popor, în contact cu faptele de viață și de muncă ale celor din jur, receptivitatea și trăirea acestora ca și evenimente din viața socială, rezonanța lor afectiv-motivațională contribuie la geneza unor importante elemente pentru însușirea modelului comportamental psihomoral al copilului, premise pentru conduita sa moral-cetățenească viitoare. Aceasta este însuși sensul formelor prime de realizare, de împlinire a misiunilor proprii educației moral-cetățenești și patriotice de la vârstele de debut ale dezvoltării umane.

Cunoașterea tradițiilor și obiceiurilor de pe meleagurile țării noastre trezesc în sufletul copiilor sentimente de dragoste și admirație față de poporul român, care a știut să-și păstreze valorile culturale de-a lungul timpului.

Familiarizarea copiilor cu frumusețea limbii materne, cu expresiile populare frumoase, cu ritmul și muzicalitatea versurilor populare se face treptat cu ajutorul versurilor din folclorul copiilor, al basmelor, ghicitorilor, și snoavelor. Prin intermediul poveștilor și al poeziilor cu conținut patriotic copiii fac cunoștință cu eroii neamului și faptele lor de vitejie reușind astfel să simtă și să înțeleagă că limba noastră românească este o limbă bogată, armonioasă și frumoasă, că în glasul ei se aud parcă vuietul luptelor strămoșilor, foșnetul pădurilor, murmurul izvoarelor, legănatul holdelor.

Educarea sentimentului patriotic la elevi este o preocupare permanentă a școlii noastre, a dascălilor în general, iar însuflarea dragostei pentru strămoșii noștri, pentru trecutul istoric al poporului nostru, pentru realizările istorice și culturale, precum și pentru personalitățile pe care le-a dat acest popor de la începuturile sale și până azi, este unul dintre obiectivele noastre urmărite prin subiectele pe care le abordăm în cadrul orelor de istorie sau a altor activități educative și extracurriculare cu caracter istoric desfășurate la nivelul școlii.

Ziua Națională a României este o zi deosebită pentru toți românii, mai ales pentru că ea are o semnificație istorică deosebită, fiind un bun prilej de a aborda astfel de subiecte pe teme de istorie. Anul acesta reprezintă un moment istoric, prin sărbătorirea Cenenarului Marii Uniri. În vederea marcării acestui eveniment deosebit, cadrele didactice au inițiat diferite proiecte și activități pe teme istorice care să conducă la sensibilizarea elevilor și la formarea sentimentelor patriotice după cum urmează:

- lecturarea unor povestiri cu conținut istoric;
- învățarea unor cântece și poezii dedicate zilei de 1 Decembrie;
- evocarea evenimentului prin pictură și confecționarea de steaguri, steme, au colorat și au decupat imagini cu elementele definitorii ale poporului român;
- dramatizarea unor texte cu conținut istoric;
- sustinerea unor programe artistice.

Prin aceste activități s-a urmărit cultivarea sentimentului patriotic, cunoașterea semnificației zilei de 1 Decembrie și familiarizarea cu simbolurile naționale, ocazie cu care am reușit să

insuflăm copiilor sentimente de dragoste și respect pentru limba română, țara noastră, poporul român, strămoșii noștri, pentru obiceiurile și tradițiile strămoșești, pentru istoria și eroii noștri, mândria că sunt descendenții unor oameni curajoși și iubitori de neam și țară.

Bibliografie :

Dumitru, Alexandru, Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă , Editura de Vest Timișoara, 2000

Dogaru-Ulieru, Valentin, Drăghicescu, Luminița – „Educație și dezvoltare profesională”, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 2011

ROMÂNIA MEA

Cristina Mihuț
Casa Corpului Didactic Olt

România mea este zâmbetul copiilor atunci când se întorc din vacanță și încă mai păstrează amintirea zilelor în care nu aveau altceva de făcut decât să se joace. Nici nu mai contează dacă se joacă afară sau pe net. Important este zâmbetul!

România mea este și zâmbetul oamenilor, pe stradă, când merg fără să alerge, fără să se gândească la ceva anume. Anume ceva care să le împovăreze ziua.

România mea este poveste pe care o spunea bunica și din care nu am înțeles mare lucru, ceva cu zmei și iele, dar și povestea cu lupi flămânzi ce dădeau târcoale turmelor de oi venite la iernat în saivanele de sub pădure. Satul bunicilor este ascuns sub Parângul Mare, din țarină se vede cel mai bine cum va fi vremea. Este de ajuns să arunci o privire spre munte și afli mai repede decât de la meteo.

România mea sunt câmpurile care mi-au adoptat familia și au fermecat-o cu roșu și galben de lanuri pârguite.

Tot România mea este și soarele care apune în roz metalizat peste orașul care m-a înnobilat. Le spun celor care nu mă cunosc că sunt de viță nobilă, îmi curge prin vene sânge albastru de asfalt slătinean.

România mea este pentru mine acasă! Ori de câte ori am încercat să gândesc la vreo imigrare am găsit cel puțin zece motive contra. Nu că nu mi-ar plăcea să mă plimb prin lume, nu, dar trebuie să am unde reveni. Și am decis eu așa, de bună voie, că mă voi întoarce mereu în România mea.

De ce posesiv? Uite așa! E a mea și poate fi așa bună precum o gândesc eu. Cu bune, cu rele, am adoptat-o în aceeași măsură în care o țară își poate adopta cetățenii. E a mea și cu asta basta.

Și dacă tot a făcut o sută de ani, fără a ne mai uita la firimiturile de milenii din urmă, o voi sărbători așa cum se cuvine: voi da din România mea și copiilor pe care îi învăț și îi ajut să devină oameni. Cu o condiție: să aibă grijă ca România mea să fie și România lor.

MAREA UNIRE DIN 1918 – ÎMPLINIREA UNUI DEZIDERAT NAȚIONAL

Țircomnicu Daniela Simona
Școala Gimnazială Vulpeni

Marea Unire din 1918 a reprezentat un proces istoric ce a avut drept consecință unirea în anul 1918 a tuturor provinciilor istorice locuite de români în cuprinsul aceluiași stat național, România. Etapele preliminare în realizarea acestui deziderat au fost: Mica Unire din 1859 a Țării Moldovei cu Țara Românească și dobândirea independenței în urma războiului din 1877-1878, pe fondul renașterii naționale a românilor în parcursul secolului al XIX-lea.

Basarabia (fusesse astfel definită în cadrul administrației țariste în 1812 la Tratatul de la București) s-a constituit drept Republică Democrată Moldovenească spre sfârșitul anului 1917, proclamându-și mai întâi autonomia în cadrul Republicii Ruse. Ulterior, după Revoluția din Octombrie, și-a proclamat independența față de Rusia bolșevică urmând ca, după câteva luni, la 27 martie/9 aprilie 1918 să se realizeze unirea cu Regatul României, în cuprinsul căruia a constituit o provincie. Această unire a durat 22 de ani până la 28 iunie 1940 când un ultimatum al guvernului sovietic a fost adresat României, cerând cedarea Basarabiei către Uniunea Sovietică. Acest ultimatum urmarea punerea în aplicare a pactului Hitler-Stalin. România a cedat și după 48 de ore Basarabia a fost ocupată de Armata roșie, administrația și Armata Română retrăgându-se, în mod haotic dramatic, la vest de râul Prut.

În 26 martie/8 aprilie 1918, premierul Marghiloman s-a deplasat la Chișinău, însoțit de generalul Constantin Hârjeu, ministru de război, și de alți demnitari, unde a fost primit cu onoruri de autorități.

În ziua de 27 martie, *Sfatul Țării* a votat prin vot nominal deschis în favoarea Unirii cu România, declarația Sfatului Țării menționând că: "Republica Democratică Moldovenească (Basarabia), în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Marea Neagră și vechile granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric și dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să-și hotărască soarta lor, de azi înainte și pentru totdeauna SE UNEȘTE CU MAMA SA, ROMÂNIA"(Florin Constantiniu, O istorie sinceră a poporului roman, p 290). Declarația de unire se încheia cu cuvintele: „Trăiască unirea Basarabiei cu România de-a pururea și totdeauna!” (Manuel Stănescu, Armata română și Unirea Basarabiei, p 42). În numele Sfatului Țării, Declarația Unirii a fost semnată de Ion Inculeț, președinte, Pan. Halippa, vicepreședinte și Ion Buzdugan, secretarul Sfatului Țării. Condițiile unirii, au fost menționate în declarația specifică a Sfatului Țării și reprezentau o respingere a sistemului politic țarist și a politicii culturale de rusificare.

Unirea Bucovinei cu România a reprezentat o succesiune de evenimente politice care au culminat cu votarea în data de 15/28 noiembrie 1918, a unirii fostului Ducat al Bucovinei cu Regatul României. Unirea Bucovinei cu România a fost votată în unanimitate de către Congresul General al Bucovinei.

Bucovina aparținea Imperiului Habsburgic (austriecilor) din 1774. Bucovina fusese obținută de la Imperiul Otoman prin intermediul mitelilor ambasadorului Franz Maria Thugut la Istanbul. În ciuda afluxului de migranți încurajat sub stăpânirea austriacă, românii au continuat să rămână cel mai important grup etnic din provincie până în 1880, când au fost depășiți de ucrainenii.

În decursul lunii noiembrie 1918, la sfârșitul Primului Război Mondial, în timp ce Austro-Ungaria se recunoaște înfrântă pe data de 3 noiembrie, românii și ucrainenii din Ducatul Bucovinei revendică simultan unirea ținuturilor unde erau majoritari, cu Regatul României și, respectiv, cu nou proclamata Republică populară Vest-ucraineană, frontiera fiind în negociere deoarece ambele comunități revendicau orașe importante precum Cernăuți, Rădăuți sau Siret.

La 15/28 noiembrie, Consiliul Național Român convoacă Congresul General al Bucovinei, care s-a ținut în Sala Sinodală (sala de marmură) a Palatului Mitropolitan din Cernăuți sub președinția lui Iancu Flondor. Congresul a votat unirea cu România în unanimitate, având sprijinul majorității reprezentanților germani și polonezi.

Unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România este evenimentul care a dus la desăvârșirea Marii Uniri din 1918.

Adunarea de la Alba Iulia s-a ținut într-o atmosferă de sărbătoare. Au participat 1228 de delegați oficiali, reprezentând toate cele 130 de cercuri electorale din cele 27 comitate românești, apoi episcopii, delegații consilierilor, ai societăților culturale românești, ai școlilor medii și institutelor pedagogice, ai reuniunilor de meseriași, ai Partidului Social-Democrat Român, ai organizațiilor militare și ai tinerimii universitare. Au fost reprezentate toate păturile sociale, toate interesele și toate ramurile de activitate românească. Alba Iulia, a fost aleasă de către Consiliul Național Român Central, care avea sediul la Arad, pentru a adăposti între zidurile ei pe reprezentanții poporului românesc din Transilvania din două motive istorice: la 1 noiembrie 1599, Mihai Viteazul își făcuse intrarea triumfală în Alba Iulia, cetatea fiind capitala domnitorului pe scurta perioadă cât a durat Unirea celor trei principate (Muntenia, Moldova și Transilvania); în 1784, pe același platou al Cetății, Horia și Cloșca erau trași pe roată în urma condamnării lor.

Rezoluția Unirii a fost citită de episcopul greco-catolic Iuliu Hossu: „Adunarea națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba Iulia în ziua de 18 noiembrie / 1 decembrie 1918, decretează unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de dânsii cu România. Adunarea proclamă îndeosebi dreptul inalienabil al națiunii române la întreg Banatul, cuprins între râurile Mureș, Tisa și Dunăre.”

După prăbușirea regimului comunist din România, prin legea nr. 10 din 31 iulie 1990, promulgată de președintele Ion Iliescu și publicată în Monitorul Oficial nr. 95 din 1 august 1990, ziua de 1 decembrie a fost adoptată ca zi națională și sărbătoare publică în România. Această prevedere a fost reluată de Constituția României din 1991, în alineatul 2 al articolului 12.

Bibliografie

Florin Constantiniu, *O istorie sinceră a poporului român*. Ed. Univers Enciclopedic, București, 1997

Manuel Stănescu, *Armata română și Unirea Basarabiei*. În: revista *Historia special*, nr.22, martie 2018

https://ro.wikipedia.org/wiki/Unirea_Bucovinei_cu_Rom%C3%A2nia

https://ro.wikipedia.org/wiki/Unirea_Basarabiei_cu_Rom%C3%A2nia

https://ro.wikipedia.org/wiki/Unirea_Transilvaniei_cu_Rom%C3%A2nia

Și eu iubesc România!

Prof.Florea Veronica Alina
Școala Gimnazială Optași-Măgura, Olt

Iubesc România. Îmi iubesc țara natală. De ce? Pentru că România ne oferă mii de motive și de rațiuni pentru a fi iubită, de la cele istorice, geografice, culturale, literare până la cele de finețea trăirilor sufletești.

Eu iubesc România, în primul rând, pentru că este o țară unică sub soare, și aparținându-i, mă simt la rândul meu unică și specială. Sunt fiica țării mele, sunt româncă!

În al doilea rând, iubesc România pentru că pot gândi cel mai bine în limba română, gândurile capătă altă aderență și se materializează în cuvinte cu subtile și profunde sensuri doar în limba țării mele.

În al treilea rând, o iubesc pentru ceea ce reprezintă pentru mine, adică oamenii dragi mie, familia mea și rădăcinile mele cele mai adânci, care îmi oferă „seva hrănitore” ajutându-mă constant să cresc, să mă dezvolt frumos, să devin ceea ce sunt. România capătă chipul bunicilor, părinților, copiilor mei, precum și al oamenilor dragi și providențiali din viața mea, pentru care am o lungă listă de recunoștință.

România înseamnă și satul în care am copilărit și în care locuiesc, înseamnă mireasma pâinii coapte în țest, aurul miriștilor nesfârșite, parfumul zambilelor în noaptea Sfântă a Învierii, cântecul brotăceilor în liniștea smerită a nopții...

România înseamnă și casa mea, casa pe care am construit-o cu greu, alături de soțul meu, căminul meu drag care răsună de glasurile cristaline ale copiilor noștri, împlinindu-ne.

Iubind toate acestea, o iubesc pe Ea, România, țara mea și viceversa, fiindcă în această relație de reciprocitate nu există condiționare, nu există impunere, ci doar trăire autentică în firesc și în bun simț. Și cum ar putea fi altfel, dacă toți ne-am simți țara ca fiindu-ne mamă, o mamă iubitoare, dar mai ales iertătoare. Pentru că da, din păcate, România trebuie să ne ierte multe nouă, actualilor ei copii, care deseori trăim prezentul uitându-ne trecutul și neconstruindu-ne viitorul. Dar România este o mamă bună, tolerantă cu fiii săi, și cu cei loiali, dar și cu cei care o trădează. Trădare, un cuvânt greu și grav! Mi-l asum și îi justific utilizarea din cel puțin un motiv, tendința actuală de îndepărtare, și chiar de respingere a tradițiilor și a obiceiurilor pe fondul unei puternice regresii spirituale și a pierderii credinței, într-o societate de consum care dezrădăcește, ducând la impostură. România suferă pentru că această impostură este o dezicere de ceea ce este veridic și autentic în esența neamului românesc. Poate nu ar fi lipsă de măsură dacă am numi-o chiar deromânizare.

Viața la țară și mai ales profesia mea de dascăl în mediul rural îmi oferă mult prea des dovezi ale acestor nefericite forme de exprimare ale imposturii: imaginea satului golit de populație, cei rămași urbanizați cu orice preț, țărani transformați în pseudo-orășeni inadaptați, elevi frustrați, dezinteresați, triști... În acest context vocația de dascăl devine o provocare și se reconfigurează în câmpul speranței. Speranța este și în noi, dascălii de vocație, care facem apostolat pe acest „altar” numit catedră pentru a schimba destinele elevilor noștri, copiii noștri, pentru a-i îmbogăți cultural și spiritual.

Iată un alt motiv extraordinar pentru care iubesc România, pentru românii profesioniști, cu suflet, în această speță dascălii ei devotați.

Fiecare și toți , făcând tot ceea ce putem la locul unde suntem rânduți, putem face țara mândră de noi și viceversa, reflectând la faptul că a trăi în România poate fi o adevărată binecuvântare!

DE CE IUBESC ROMÂNIA ?

Tudor Daniela
Școala Gimnazială Cungrea

Iată că a venit și ziua de 1 Decembrie...a venit și a trecut, ca toate zilele frumoase și mult așteptate ale anului. Pentru copii, această zi înseamnă „Ziua Unirii” și ziua în care au liber de la școală. Dar, ea este stabilită ca sărbătoare națională în urma Adunării Generale de la Alba Iulia din anul 1918. În acel an, sub conducerea Regelui Ferdinand I, românii de pretutindeni s-au unit într-un singur stat. Mihai Viteazu, Alexandru Ioan Cuza, Ion I.C. Brătianu, Regele Ferdinand, Carol I, toți aceștia reprezintă figuri importante pe scena istorică a țării noastre. Ziua de 1 decembrie 1918 marchează bilanțul luptei românilor pentru întregire statală, care vine să încununeze precedentele acțiuni ale fraților din Basarabia (27 martie 1918) și Bucovina (15-28 noiembrie 1918). Poporul român a valorificat conjunctura internațională creată în urma Primului Război Mondial și a știut să se afirme în contextul mișcării de eliberare a popoarelor și al victoriei principiului naționalităților în Europa.

De ce ar trebui să iubim România? O să vă spun punctul meu de vedere, enumerând motivele pentru care iubesc această țară. În primul rând, are o geografie extraordinară, cuprinzând toate formele de relief, munți falnici, câmpii întinse, dealuri înalte și podișuri mlădioase; clima este favorabilă, având patru anotimpuri distincte, fiecare cu frumusețea lui.

Are oameni talentați și pricepuți în toate... Iubesc România pentru că aici lucrurile încă se întâmplă cu naturalețe, pentru că aici oamenii fac haz de necaz și gluma se amestecă cu amărăciunea. Pentru că este țara în care m-am născut și unde trăiesc oamenii cei mai dragi sufletului meu- părinții. În această țărișoară mi-au ieșit în cale oamenii buni, care au uriașul sentiment de solidaritate când natura lovește, pentru că în vremuri grele nu uită unii de alții. România este o parte din mine: limba, umorul, puterea de a face haz de necaz o fac frumoasă! Atâta timp cât va rămâne o țară vie, cu oameni care pot gândi și acționa liber, locul meu este aici. Iubesc România pentru că este meleagul pe care m-am născut, iar acest lucru se traduce printr-o iubire necondiționată, ca aceea de copil pentru părinții săi. O mai iubim pentru că este România lui Eminescu, a lui Brâncuși, , a lui Cuza, a lui Eliade, a lui Henri Coandă, a lui George Enescu, a lui Nicolae Iorga, a lui Iulius Popper și a multor alora; pentru că este România lui Ilie Năstase, a Nadiei Comăneci, a lui Mircea Cărtărescu, a lui Hagi, a lui Ivan Patzaichin, a lui Marcel Iureș, a Felicieii Filip, a Marianeii Nicolescu, a Maieii Morgenstern, a lui Damian Drăghici, a lui Gheorghe Zamfir și a multor alora; pentru că, indubitabil, va fi România altor valori cunoscute și apreciate pe plan internațional.

De asemenea, iubim România pentru formă grațioasă a granițelor sale, care a inspirat-o pe Ana Blandiana să o compare cu un buchet de flori, legate pitoresc de panglică azurie a Dunării, pentru tradițiile și obiceiurile folclorice unice, de o deosebită frumusețe, conservate încă destul de bine în

anumite zone, pentru măiestria cu care transformă în opere de artă lucruri simple create totuși pentru funcția utilitară pe care o îndeplinesc și devenite astfel un soi de „artă involuntară”, dar de valoare necontestată totuși.

Mai iubim România pentru că, deși puțini români știu, pe vremea dacilor, teritoriul actualei Români era considerat polul lumii antice, cel puțin al popoarelor din Europa de atunci, și aici nu este vorba de poziție strategică, valențe economice militare sau politice, este vorba de locul sacru al spiritualității popoarelor, spațiul mitologic în care sunt plasate evenimente aparținând atât credințelor elene, cât și chiar ale unor civilizații din impunătorul Tibet (voi scrie un articol și despre asta, probabil).

Iubim România, mai presus de orice, pentru peisajele minunate pe care ni le oferă, pentru bucuria de a privi lucrurile de sus, de pe un vârful de munte, de a ascultaecoul din adâncul unei peșteri, pentru desfătarea de a te adapă dintr-un izvor cristalin, pentru al doilea fluviu al Europei, care mângâie cu aproape jumătate din cursul sau granița sudică a țării noastre, pentru privilegiul acestui fluviu de a se varsă tot pe teritoriul românesc printr-o delta care formează prin depuneri de aluviuni cel mai tânăr pământ al bătrânului continent, fiind parte a patrimoniului mondial pentru biosferă bogată pe care o reprezintă, și pentru multe altele!

Închei prin a spune că, ar trebui să fim mândri că suntem români, având o istorie aparte și bunci care au participat la războaie, care au lăsat frați pe câmpul de luptă, care au văzut orori de neînchipuit, ca să ne fie nouă bine acum. Încercați să vedeți această țară într-o lumină mai bună, scoțând în evidență calitățile și nu defectele ei.

Bibliografie

Florin Andreescu, Salutări din România, Editura Ad Libri, 2011

https://www.google.com/search?q=1+decembrie&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ved=0ahUK Ewjfx4Sd_-

DeAhXIKewKHb6gCSEQ_AUIDigB&biw=1366&bih=657#imgcr=0k67yoikO1nbeM:

<http://deceiubescromania.gandul.info/>

MINUNILE NATURII DIN ROMÂNIA

Prof. BĂDOI MARIA
Liceul Tehnologic „Alexe Marin”, Slatina, Olt

Motto: *Frumusețea naturii este egalată numai de frumusețea sufletului.* (Victor Hugo)

Trăind pe o planetă cu nesfârșite bogății naturale, omul a simțit nevoia să-și exprime admirația față de ele și, probabil în acord cu spiritul lui competitiv, să le ordoneze în felurite liste și topuri, care debutează frecvent cu „cel mai...” sau cu „cea mai...” dintre toate. Dincolo de nenumăratele și diversele preferințe, ceea ce contează în final e faptul că sunt puse în valoare frumusețea și măreția acestor peisaje naturale.

Există locuri care ne pot face să credem că sunt ireale prin modul în care acestea îmbină culorile, relieful și vegetația. Mult timp pictorii au fost cei care au transpus pe pânzele lor adevărate operate de artă, în care au prezentat frumusețea naturii, dar în perioada contemporană locul acestora tinde să fie luat de fotografi, care reușesc să surprindă în poze diferite colțuri ale lumii. Fotografiile cu peisaje caută să evidențieze natura în care influența oamenilor este minimală, acestea fiind prezentate drept adevărate „variante ale paradisului”.

Când începi să călătorești, este aproape imposibil să nu descoperi locuri atât de frumoase încât să nu le încadrezi la categoria ”minuni ale naturii”. *În România există zeci de minuni naturale* care merită menționate în toate ghidurile de turism, pentru ca niciun călător să nu aibă ocazia să le ocolească. Nu degeaba ni se spune –cu o oarecare doză de invidie uneori– că avem o țară minunată.

Sfinxul din Carpați. Este *zeul de piatră* ce veghează neclintit Bucegii, semeț și neîndurător, iubit de oamenii muntelui, temut de cei care cred în forțe supranaturale. Cercetătorii spun că ploile și vântul au sculptat, în decurs de mii de ani, *chipul uman de piatră*. Originea lui rămâne un mister, dar forma lui unică îl pune pe primele locuri în topul minunilor naturale ale României.

Transfăgărășan. Transfăgărășanul este unul dintre cele mai spectaculoase drumuri din România, numit și “*drumul din nori*”, ce lega odată Valahia de Transilvania. Având o lungime de aproximativ 152 Km, Transfăgărășanul este drumul printre munții Făgărașului, ce începe din localitatea Bascov, județul Argeș și se termină în apropierea localității Cârtișoara, județul Sibiu. Este o șosea pe care trebuie să mergi măcar o dată în viață. Și dacă ajungi să “faci” Transfăgărășanul, trebuie să te oprești la **Bălea Lac** pentru a vedea *oglindea munților*. Este un lac glaciar care face parte din masivul Făgăraș, cel mai impunător munte din Carpații românești.

Victor Hugo spunea că „Liniștea profundă a locurilor situate pe înălțimi se compune din murmurul vântului, razele soarelui și frumusețea peisajului”.

Lacul Roșu – Muntele Suhardului. Lacul Roșu este cel mai mare lac montan natural format pe teritoriul României . Este situat la poalele Munților Hășmașu Mare, în apropiere de orașul Gheorgheni, din județul Harghita. Lacul Roșu s-a format în anul 1837, când, după o serie de furtuni și ploi torențiale, din Muntele Ghilcos s-a desprins o bucată și a blocat pârâul Licas, pârâul Oii și pârâul Roșu. Martori actuali ai calamității naturale de atunci sunt cioatele de molid rămase în apă, lăsând impresia că *o civilizație lacustră și-a găsit sfârșitul*. Este unul dintre cele mai interesante locuri de vizitat datorită culorii roșiatice a lacului provenind de la Pârâul Roșu, care traversează straturi de culoare roșie, cu oxizi și hidroxizi din fier.

Cheile Bicazului. Legând Transilvania și Moldova, Cheile Bicazului sunt granița dintre aceste regiuni ale României. Sunt o frumusețe a naturii, regiunea pitorească atrăgând anual o mulțime de turiști. Această zonă se întinde pe o suprafață de 6 km și este cuprinsă între Lacul Roșu și Bicazul Ardelean. Tot drumul din Cheile Bicazului este format de serpentine de o măreție deosebită. Pereții de calcar ai stâncilor ascund peșteri de o deosebită frumusețe (Peștera Neagră, Peștera Cascada).

Pe parcurs se pot admira Piatra Altarului – un masiv stâncos de 1120 m altitudine, masivele stâncoase Piatra Pinteștilor (847 m) și Piatra Arșiței (835 m). Construcția drumului îngust, gândit să învingă relieful cu *o salbă de serpentine spectaculoase*, a început în anul 1912. De la destinația inițială de drum militar, s-a ajuns ulterior la una din cele mai importante căi de trecere între Transilvania și Moldova, accentuându-i-se acest rol prin darea recentă în funcțiune a noului tunel. Ambele părți ale văii înguste sunt păzite de stânci verticale de 300 – 400 m, care se înalță deasupra trecătorului de parcă ar dori să-l învelescă, atât de aproape fiind una de cealaltă încât nici razele soarelui nu le pot pătrunde.

Cascada Bigar. Cascada Bigar este *un loc de poveste*, de care puțini oameni știu, dar care cu siguranță merită vizitat. Cascada Bigar sau Izbucul Bigar cum se mai spune se află pe Valea Minișului. Apa acestei cascade cade de pe o stâncă acoperită de mușchi. Cascada este inclusă în rezervația naturală Parcul Național Cheile Nerei – Beușnița cu o suprafață de 176 ha. Ea se află, alături de alte șapte căderi de apă din diferite țări, într-un top al cascadelor unice în întreaga lume.

Vulcanii noroioși. Un peisaj parcă desprins de pe suprafața Lunii se întinde la numai câțiva kilometri de Buzău. Sunt **vulcanii Noroioși**, *conuri de pământ și cratere* la suprafața cărora *dansează pâcle de gaze și noroi*. Când plouă, apa sapă șanțuri adânci de câte doi, trei metri și lasă în urmă brazde de sare. Vulcanii noroioși nu sunt rari pe pământ, dar numai o zecime dintre ei pot fi văzuți la suprafață, ceilalți fiind pe fundul oceanelor.

Groapa Ruginoasa - Munții Bihor. Ce poate fi atât de frumos la o groapă încât să fie inclusă pe lista acelor minuni ale naturii pentru care merită să străbați un drum, oricât ar fi el de lung? Faptul că este un fenomen unic în Apuseni, *ca o rană deschisă* (datorită culorii roșiatice) *în muntele Tapu*. Groapa Ruginoasa nu e deloc mică; ba chiar devine un pic înfricoșătoare dacă te afli pe marginea ei: diametrul actual depășește 600 de metri, iar specialiștii spun ca el crește de la un an la altul. Adâncimea râpei este de 100 de metri. Groapa Ruginoasa este efectul șuvoaielor de apa care au dezgolit versanții acestui munte, săpând adânc în roca roșie. Peisajul pe care-l oferă Groapa Ruginoasa este...”speechless”.

Peștera Scărișoara. Seria minunilor naturale din România continuă cu Peștera Ghețarul de la Scărișoara, aceasta fiind prima peșteră din România declarată *monument al naturii* încă din anul 1938. Face parte din sistemul carstic Ghețar – Ocoale – Dobrești din munții Apuseni, iar numele i se trage de la faptul că adăpostește în ea cel mai mare ghețar subteran din țară.

Delta Dunării. Cunoscută datorită peisajelor sale de neasemuit, florei și faunei regale, cu multe specii declarate monumente ale naturii, Delta Dunării este un *colț de rai* care atrage anual un număr foarte mare de turiști, ea fiind locația ideală pentru o vacanță în natură, departe de agitație. Pentru a-i proteja flora și fauna, zona a fost declarată Rezervație a Biosferei.

Fără să ne dăm seama natura a fost, este și va fi întotdeauna cea mai minunată și totuși misterioasă, măreață și fascinantă „lucrare”, poate singurul lucru pe care omul nu îl va putea crea.

WEBGRAFIE

<http://blog.hotelguru.ro/romania-100-de-poze-partea-iv/>

<https://www.placesandpeople.ro/10-locuri-superbe-din-romania/>

<http://blog.hotelguru.ro/romania-100-de-poze-partea/>
<https://www.placesandpeople.ro/minuni-ale-naturii-in-romania/>
<http://blog.hotelguru.ro/10-minuni-ale-naturii-din-romania-care-merita-vizitate/>

UNIREA OGLINDITĂ ÎN LITERATURA ROMÂNĂ

Prof. PREDESCU Ecaterina Ionela
Casa Corpului Didactic OLT

De 1 Decembrie 1918 ne despart decenii de cuget și suflu național, care își înfiripaseră rădăcinile încă din vremea lui Mihai Viteazul. Scriitorii noștri, dintotdeauna, și-au adăpat sufletul la izvoarele vremurilor. Faptele mărețe ale istoriei neamului au pătruns în conștiința neamului, nu numai prin paginile zguduitoare ale istoriei, ci și prin slovele scriitorilor patrioți. Realizarea Marii Uniri de la 1 decembrie 1918 a fost manifestarea voinței unanime a neamului românesc, fiind oglindit în pagini pline de un vibrant patriotism. Presa de-atunci, din toate părțile locuite de români, a dat o atenție deosebită creațiilor literare care cântau Marea Unire. Era firesc ca **Românul** din Arad, apărut în 1911, ca organ al Partidului Național Român, să dea luminii tiparului pe cele mai reprezentative manifestări ale cugetului românesc, care cântau Unirea Transilvaniei cu țara, pregătită de veacuri și între zidurile Cetății de pe Mureș. Atunci, „*un gând s-a frământat și o inimă a bătut în neamul românesc în ziua de întâi decembrie: gândul unirii tuturor românilor și inima României Mari*” (**Românul** nr. 24/1918).

De-a lungul secolelor, ideea unității naționale a fost mereu prezentă în conștiința poporului nostru. Un rol important în promovarea ei l-a avut literatura. Primele manifestări scrise apar la mijlocul secolului al XVI-lea în literatura română veche, reprezentată prin cărțile religioase. Cei care și-au adus o contribuție de seamă la trezirea conștiinței de neam prin istoricele lor „Letopisețe...”, au fost **cronicarii** Grigore Ureche, Miron Costin și Ion Neculce. Au consolidat-o apoi **corifeii Școlii Ardelene**, Petru Maior, Gheorghe Șincai, Samuil Micu și Ion Budai Deleanu, care au contribuit prin întreaga lor activitate la „închegarea și la înfiriparea neamului românesc într-o singură unitate etnică”. Purtători de drapel pentru Unire s-au dovedit reprezentanții literaturii pașoptiste, o epocă de avânt și de mari creații artistice: **Mihai Eminescu, Alexandru Vlahuță, Vasile Alecsandri, Andrei Mureșanu, Nicolae Bălcescu, Cezar Bolliac, Costache Negruzzi, Dimitrie Bolintineanu, George Barițiu**. De același ideal au fost animați și scriitorii care au trăit evenimentul Marii Uniri, precum **Octavian Goga, Lucian Blaga** ori **Liviu Rebreanu**. Operele lor s-au dovedit a fi adevărate „arme” de luptă. Intrarea României în Primul Război Mondial (1916) a făcut ca mulți dintre scriitorii noștri să se înroleze în armată ca simpli soldați: **George Topârceanu** luptă pe frontul de sud din Dobrogea, este luat prizonier și pe baza celor trăite în război, va publica „Amintiri din luptele de la Turtucaia”. Pe același front se va afla și Octavian Goga, a cărui valoare este recunoscută și în rândul armatei, drept care i se recomandă să se retragă, pentru că scrisul său este mai de folos țării: „*Câteva pagini scrise de dumneata echivalează cu cel puțin două divizii*”, spune comandantul său. Se refugiază la Iași, unde, împreună cu Sadoveanu, Vlahuță și Lucian Blaga editează ziarul **România**. Despre contribuția lui Goga la

înfăptuirea unității naționale a tuturor românilor vorbește presa acelei vremi în care publica numeroase articole și poezii, făcându-se purtător de steag în bătălia pentru realizarea acestui vis, așa cum spun și versurile sale: „Avem un vis neîmplinit/ Copil al suferinții./ De dragul lui au răposat/ Și moșii și părinții ” (*Noi*). Pe frontul din Transilvania și apoi pe cel din Moldova s-a aflat și scriitorul **Camil Petrescu**, rămas cu urmări grave de auz din cauza bombardamentelor. El este autorul romanului „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război ” care evocă ororile celei dintâi conflagrații. „*Cel ce-a cântat toate vitejiile neamului, de la Gelu al legendei și până la dorobanții din '77, moare fără a fi văzut cu ochii pe aceia care au onorat din nou sfântul drapel al țării*”, spune Nicolae Iorga despre George Coșbuc. În sufletul lui s-au reflectat toate aspirațiile neamului nostru, el însuși numindu-se „Suflet în sufletul neamului meu ”.

Unul dintre participanții la Marea Adunare de la Alba-Iulia a fost tânărul **Lucian Blaga**. Deși evenimentul era așteptat de un mileniu, premergătoare lui au fost războaiele balcanice și Primul Război Mondial. În opera cu caracter autobiografic *Hronicul și cântecul vârstelor* Blaga remarca: „În primăvara anului 1913, zumzetul egal al vieții noastre de liceeni (...) avea să fie copleșit de preocupările palpitate în legătură cu complicațiile politice și războaiele din Balcani. Presimțeam că și România, ai cărei cetățeni virtuali ne socoteam, ar putea să intre în foc dintr-un moment în altul. Politicește gândeam doar în funcție de România...”. Ca orice transilvănean, Lucian Blaga aștepta ieșirea României din neutralitate. „*Pentru marea, istorica adunare de la Alba-Iulia, menționează Lucian Blaga, unde s-a hotărât alipirea Transilvaniei la patria-mama, n-a fost nevoie de o deosebită pregătire a opiniei publice. Pregătirea se făcuse de sute de ani. În dimineața zilei de 1 decembrie, ca la un semnal, lumea românească a purces spre Alba-Iulia, pe jos și cu căruțele. Declarația de unire a fost rostită de Vasile Goldiș. În unanimitate a fost adoptată rezoluția despre unirea romanilor din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș cu România.*”

Marele cântăreț al pătimirii noastre, **Octavian Goga**, a evocat, în cuvinte mărețe, acest moment al istoriei noastre: „*Pentru Regatul Român, venirea ardelenilor este cea dintâi sărbătoare a unirii politice cu pământul ce se va rupe de sub sceptrul hasburgilor. Soarta a făcut ca, din acest oraș al înfrățirii de odinioară, să plece și consolidarea de mâine. Sufletește, această unire a fost totdeauna.*” (**Românul**, nr. 31/1918).

Mânat de același patriotism fierbinte, **Al. Vlahuță** binecuvântează în cuvinte incendiare evenimentul ce-a înfiorat inimile tuturor românilor „*Și gândul mă duce pe cel mai înalt vârf al Carpaților noștri, - îmi fac ochii roată, și toate podoabele țării mele de desvelesc într-o lumină de vis, toată mândria Doinei-țară, din țările Tisei până la Marea cea mare, iat-o întregă și lămurită. Mari au fost suferințele pe care le-am îndurat, dar mare-i și răsplata jefelor noastre. Poate că niciodată n-a încăput atâta fericire în hotarele țării ce s-a chemat cândva “Dacia Felix”. Îndărătul nostru e o lume pe care se lasă amurgul, cel din urmă amurg. Înaintea noastră mijesc zorii pe-o lume nouă*” (**Al. Vlahuță, Amurg și zori**, în **Românul**, nr. 31/1918).

De la Iași, însuși marele istoric și scriitor **Nicolae Iorga** se referă la hotărârea românilor ardeleni de a se uni cu ceilalți frați, apreciind, cum se cuvine, sentimentul dezrobirii naționale: „*Soarta voiește astăzi ca, după ce jertfa cea mai devotată a noastră, celor de aici, a rămas zadarnică, aceeași dreptate să încunune, în aceeași clipă, silințele noastre cu silințele voastre, îmbrățișând în aceeași răsplătire întreg neamul românesc*” (**Românul**, nr. 14/1918).

Așadar, literatura oglindește atât istoria, cât și valorile naționale, evidențiate prin intermediul operelor literare, pe care marii scriitori ai vremii le promovează și care imprimă asupra vieții poporului, valori distincte, păstrate și cinstite până în prezent.

Bibliografie: Virgiliu Ene, Ileana Teodorescu-Ene - *Unirea principatelor române oglindită în literatură*, „Junimea”, 1979, Iași

ROMÂNIA, DRAGOSTEA MEA!

Prof. Catana Dumitra- G.P.P.Nr.1 CARACAL

România, este o invitație la călătorie, în cele mai reprezentative provincii istorice românești (Moldova, Maramureș, Transilvania, Banat, Oltenia, Muntenia, Dobrogea), ce relevă frumusețea și bogăția creației spirituale și materiale a poporului român de-a lungul întregii sale existențe.

România este țara cântului, portului popular și a jocului românesc.

Situată în sud-estul Europei Centrale, pe cursul inferior al Dunării, la nord de peninsula Balcanică și la țărmul nord-vestic al Mării Negre este conturată, după forma cercului Carpaților Românești și a regiunilor limitrofe impuse și subordonate complementar Carpaților.

România este locul unde găsești liniștea și frumusețea naturii peste tot acolo unde peisajul începe să se sălbăticească și să se strângă către ape, fie ele lacuri încremenite care oglindesc culmi domoale și împădurite, fie ape înspumate care curg năvalnic peste bolovani înverziți, dând naștere unor adevărate cascade, atunci când se prabușesc de pe stânci și versanți, care par opera lui Sfarmă-Piatră.

România este locul unde poți descoperi o pace incredibilă în apropierea gospodăriilor rătăcite pe lângă drumuri șerpuite, livezi înflorite și câpițe de fân răsfirate pe pajiști înverzite.

Oricând simți nevoia să faci un popas sau să zăbovești la o poveste, că din senin apare un loc pitoresc pe malul unui râu, un grajd vechi lăsat în paragină, o troiță de lemn minunat sculptată sau o bancuță de lemn așezată strategic la umbră.

Mi-e draga România pentru munte, pentru mare, pentru Delta Dunării, pentru minunatele tradiții, pentru minunatele întoarceri în timp, pentru emoția pe care mi-o transmite atunci când o descopar.

România este focul viu (ex: Focurile Vii de la Lopătari, județul Buzău) ce îți încalzește și luminează fiecare pas spre o nouă descoperire a frumuseții și tainelor naturii.

Este istorie, știință, muzică, lirism și măreție, poezie și glorie.

Este abundența resurselor turistice, are munți cu duiumul, plaje, istorie și tradiții cât să umplem bibliotecii întregi, ape termale, castele și cetăți de faimă internațională, floră luxuriantă, faună pe cât cuprinde... poți să mergi prin România și, de un milion de ori în viața asta, tot nu o să înceteze să te surprindă.

Totul pare minimalist, modest, dar în același timp de o finețe grăitoare, e ceva în aerul acestei tari frumoase care păstrează istoria tumultuoasă, este țara unde poți să intri zâmbind într-un cimiti (Cimitirul Vesel de la Săpânța, județul Maramureș), pentru care merită să străbați întreaga țară și să vizitezi satul care a învățat să sfideze moartea și să o privească cu veselie tipică omului rustic.

România nu este frumoasă doar pe dinafară, o lume subterană, rece de doar 10 grade Celsius, ea înfățișează legătura dintre natură și om, care au lucrat cot la cot, cu sânguință, pentru a fi pune la dispoziție un mic oraș de sare.

De la impunătoarea statuie a lui Decebal, de la Clisura Dunării, până în deltă, unde imaginea pelicanilor care își duc nestingheriți traiul și a nuferilor plutind mândrii pe întinderea apei îți este răsfațată, cu siguranță, imaginația.

România este țara lui Eminescu, a lui Caragiale și a mea!

Da, **România e dragostea mea!**

BUCURIE ȘI RECUNOȘTINȚĂ

Prof. Geamănu Ștefania
Liceul Teoretic „Nicolae Titulescu” Slatina

"Patriotismul nu înseamnă ură împotriva altor neamuri, ci datorie către neamul nostru; nu înseamnă pretenția că suntem cel mai vrednic popor din lume, ci îndemnul să devenim un popor vrednic." (Mihail Sadoveanu)

Când ne gândim la România, ne punem întrebarea: ce e patriotismul?! Putem spune că patriotismul reprezintă, după credință, puterea unui popor. Poate fi dragoste pentru neamul din care am răsărit, față de valorile și tradițiile lui; fidelitate față de credința bimilenară a strămoșilor, crescuți odată cu Ortodoxia, în care au simțit, au iubit, s-au luptat pentru neatarnare și demnitate; este gest în folosul fraților tăi, împlinit cu munca mâinilor sau a minții. Tot patriotism înseamnă cercetarea cu smerenie a scăderilor de care suferă românii, luptând spre îndreptarea acestora; truda de a aduce bucurii pe chipurile și în sufletele celor care trăiesc greu; dorința de a continua, cu riscul de a fi catalogat ciudat, tradițiile, portul, obiceiurile. Patriotismul nu echivalează, așadar, cu declarațiile, aclamațiile neacoperite prin fapte, cu vorbele goale, de care amintea poetul nepereche al românilor, Eminescu; patriotismul presupune lucrare, dăruire, jertfă, recunoștință, într-un cuvânt, iubire față de tot ceea ce este românesc, frumos și curat.

Trebuie să învățăm să redevenim patrioți, să ne iubim credința, neamul, să ne jertfim, fiecare după puterile lui, pentru sângele din care am răsărit, căci, așa după cum spunea Lucian Blaga, *"nici un popor nu e atât de decăzut încât să nu merite să te jertfești pentru el dacă îi aparții"*. Apărându-ne identitatea, ne apărăm pe noi înșine și pe strămoșii noștri, al căror sânge ne curge prin vene, dar, deopotrivă, ne menținem uniți prin aceeași credință, a celor adăugați deja Eternității. Mântuitorul Hristos S-a rugat pentru unitatea de credință: *Toți să fie una precum Noi una suntem* (Ioan 17, 21).

România este văzută ca loc al nașterii și al devenirii, ca țintă a iubirii, ca matrice a personalității. Românii își iubesc țara, doar că majoritatea au rețineri în a manifesta asta. Știu că o iubesc, între altele, pentru că mergem în fiecare an cu copiii la defilarea de 1 Decembrie și am constatat că nici cea mai potrivnică vreme nu oprește oamenii să vină, iar steagul românesc parcă flutură mai frumos și culorile lui ne picură în suflete mai multă emoție. România înseamnă George Enescu, Henri Coandă, Mihai Eminescu, Constantin Brâncuși, Maria Tănase, Iuliu Maniu și Brătienii, Corneliu Coposu, Theodor Pallady, Regele Carol I, Regina Maria... România înseamnă elevii minunați care ies din anonim doar două-trei zile după rezultatele unei Olimpiade școlare; sportivii care fac să răsunе Deșteaptă-te, române! pe meridianele lumii și fac să ne simțim mândri că aparținem acestui neam minunat.

Când ne gândim la România, la toți aceștia trebuie să ne gândim, și când spunem cu voce tare – trebuie s-o spunem măcar de 1 Decembrie! – „Te iubesc, România!”, pe ei îi iubim. Pe ei, ca și pe toate darurile superbe pe care Dumnezeu le-a făcut acestui colț de Rai.

Bibliografie:

***, *Teologia Morală Ortodoxă*, vol.II, manual pentru facultățile de teologie, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2003

Pr. Prof. Dr. Dumitru Belu, *Despre iubire*, Editura Omniscope, Craiova, 1997

I.P.S. Nicolae Mladin – Mitropolit al Ardealului, *Studii de Morală Creștină*, Editura și Tipografia Arhiepiscopiei, Sibiu, 1963

De ce iubesc România...

Săraru Carmen, Școala Gimnazială Nr.1,
Rîmnicul Sărat, județul Buzău

Motto: „Toți suntem debitorii înaintașilor. Nimic nu se naște din vid.”

(Const. Ciopraga, Personalitatea literaturii române)

Aș vrea să scriu 100 de motive pentru care iubesc România! Din păcate, nu-mi vin, momentan, în minte...

Iau o carte din bibliotecă, pe care am tot amânat să o citesc. Poate mi-o veni vreo idee... Conexiunile sunt ceva de speriat, la fel ca lapsusurile, presupun!? Aflu, din *Cuvântul-înainte*, că Ernst Gombrich, autorul lucrării *O scurtă istorie a lumii*, a scris-o pe când era tânăr, din pricina unor coincidențe prilejuite de Viena anului 1935: deși studiasse istoria artei și arheologia, proaspătul absolvent de studii doctorale, cu origini evreiești, nu-și putea găsi un loc de muncă și un prieten l-a întrebat dacă nu ar vrea să traducă în limba germană o carte de istorie pentru copii realizată în limba engleză. Acceptă provocarea, mărindu-i miza: scrie o carte mai bună, după ce se documentează minuțios, dorindu-și ca cititorii lui „să se destindă și să urmărească istoria fără să ia notițe și fără să se simtă obligați să rețină nume și date.”(1), astfel încât, la apariția ei, în 1936, s-a bucurat de aprecierea publicului și a criticii, fiind, ulterior, tradusă în alte limbi și reeditată. I-o dedică Ilsei Heller, celei care îi va deveni soție și căreia îi citise capitolele operei sale în timpul unor excursii romantice, înainte de a trimite manuscrisul editorului. O nuanță de tristețe mă cuprinde atunci când descopăr că Leonie Gombrich, nepotul scriitorului, semnează *Cuvântul-înainte* nutrind regretul că bunicul său a murit în 2001, la vârsta de 92 de ani, fără a termina traducerea în limba engleză a istoriei sale, pe care o tot amâna, suspectându-i pe micii lectori englezi de lipsă de interes pentru o altă istorie decât aceea națională... Emoția mă cuprinde iarăși descoperind, la pagina 307, îndemnul celui care nu a mai fost: „*Imaginează-ți trecerea timpului ca un fluviu pe deasupra căruia zburăm acum cu avionul(...) Uită-te bine la ele, la aceste milioane de bobite de apă strălucitoare, albe, care se nasc și mor cu fiecare val. (...) Vezi tu, niciunul dintre noi nu e nimic mai mult decât o astfel de picătură de apă minusculă în valurile vremii care se scurg în viitorul necunoscut și cețos.(...) Iar ceea ce numim destinul nostru nu este nimic altceva decât lupta noastră în îmbulzeala picăturilor de apă, într-o singură urcare și coborâre a valului. Dar vrem să folosim această clipă, atunci merită osteneala.*”(2)

Metafora picăturii de apă, care tinde să-și îplinească destinul printr-o continuă luptă cu rivali pe măsură sau cu un întreg torent și cu nemiloasa trecere a clipelor, mă duce cu gândul, *volens nolens*, la faptul că țara noastră „este un tărâm binecuvântat de Dumnezeu”, de care putem să fim mândri (3). Din ea, mai exact din Brăila, a plecat, de exemplu, în 1916, Panait Istrati, fiul unui negustor și contrabandist grec și al unei spălătorese, pentru a vagabonda prin Occident. Ajungând la Nisa, în Franța, este salvat de la sinucidere de Romain Rolland, care îl determină să-și înceapă cariera de scriitor român de limbă franceză, de creator al unor personaje memorabile, cu nostalgia fericirii, motiv pentru care lucrările sale au fost ecranizate în România de regizori străini: Ciulinii Bărganului, Codin și Chira Chiralina. Se pare că Panait Istrati, după ce a călătorit prin Grecia împreună cu prietenul său, Nikos Kazantzakis, s-a întors definitiv în țară, în anul 1930. L-o fi determinat să procedeze astfel patriotismul ori sentimentul deznădăcinării trăit oriunde în altă parte? Dorul de „*leneșul și nesupusul Bărgan, pe meleagurile căruia viața se încheagă din somnolență și se perpetuează în miraj*” (4) i-a îndreptat pașii spre locurile copilăriei? Tot ce se poate!

Al doilea exemplu: fondator al Institutului de Istorie Universală care astăzi îi poartă numele, membru al Academiei Române, din 1910, Nicolae Iorga este românul care a fost ales membru al celor mai multor academii străine. În 1940, după aflarea veștii asasinării sale de un comando legionar, 47 de universități și academii din întreaga lume au arborat drapelul în bernă...

17 decembrie 1912, București – data și locul trecerii în neființă a lui Spiru Haret, primul roman doctor în matematică la Sorbona și „*primul român al cărui nume a fost dat unui loc din afara Terrei – un crater de pe lună*”(5), ca omagiu pentru contribuțiile sale din domeniul astronomiei. În copilărie, n-a beneficiat de manuale, deoarece provenea dintr-o familie modestă. La vârsta de numai 22 de ani, *se răzbună pe acest neajuns*, elaborând un manual de trigonometrie pentru liceu, care va fi utilizat peste o jumătate de secol. Este investit în numeroase funcții din domeniul învățământului, inclusiv în aceea de ministru al învățământului, astfel punând bazele moderne ale sistemului menționat, motiv pentru care a fost supranumit „*omul școlii*”.

După cum spuneam, metafora picăturii de apă dornice să-și împlinească destinul poate stârni felurite analogii, una dintre acestea făcându-se cu eforturile românilor din perioada 1859-1918 pentru întregirea națională. La 1 decembrie 1918, are loc Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, în cadrul căreia participanții își hotărăsc soarta: înfăptuirea României Mari, eveniment istoric care va favoriza evoluția societății românești. O altă asemănare cu picătura de apă descopăr atunci când mă privesc pe mine însămi din „*avionul*” sugerat de Gombrich, momentan aflată în căutarea celor 100 de motive pentru care iubesc România... Mărturisesc, totuși, cu maximă sinceritate, că, deși aș putea evoca numeroase alte personalități și evenimente care ar putea constitui, pentru mine, motive de mândrie națională, totuși singurul motiv pentru care iubesc România este faptul că români sunt părinții mei! Fiindcă nimic nu se naște din vid și deoarece le sunt profund recunoscătoare, îmi doresc ca trecerea timpului să fie cât mai blândă cu ei, „*clipa*” vieții lor să depășească cei 92 de ani trăiți de Gombrich, din pricina unei stranii coincidențe: ca să pot iubi în continuare țara în care trăiesc!

Bibliografie:

1. Gombrich, Ernst H., O scurtă istorie a lumii, Editura Arthur, București, 2016, pp. 7 – 11
2. *Ibidem*, pp. 307 – 309;
3. Neguț, Silviu, Mică enciclopedie a României pentru copii, Editura Art, București, 2016, p.6;
4. Istrati Panait, Căpitan Mavromati. Ciulinii Bărăganului, Editura Ion Creangă, București, 1984, p. 114;
5. Neguț, Silviu, Mică enciclopedie a României pentru copii, Editura Art, București, 2016, p.64;

De ce iubesc România?

prof. înv. preprimar, Călugăroiu Maria-Viorica
Școala Gimnazială Sîmburești

”Pământul natal, cu tot ce e pe el,
îl purtăm toată viața în noi și e prezent în cântece,
în poemă, în pânza pictată, mai ales în fapte”.

(George Enescu)

”De ce iubesc România?

Cea mai dificilă întrebare care mi-a fost adresată vreodată!

Și cum nu ai fi pus la încercătură când ești întrebat de țara în care te-ai născut, în care părinții au muncit ca tu să devii ceea ce ești, țara în care tu trăiești și ai la rândul tău copii, nepoți și te străduiești să duci mai departe tradițiile și valorile morale învățate din străbuni...

Există oare ceva ce un român adevărat nu poate iubi? Când este vorba de ce este al lui românul iubește și ține morțiș să se mândrească, în orice împrejurare, că are o țară așa cum este România.

Consider că nu este neapărată nevoie să enumerăm lucrurile pe care le iubim, oare cum am putea face o selecție reală?

Eu personal iubesc România cu tot ce există în ea, cu oamenii și plaiurile natale cu casa părintească înconjurată de dealuri împădurite despre care există povești...

Da, iubesc din tot sufletul țara mea, de altfel eu nu am călătorit în străinătate, deci nu știu cum este în altă parte...

Mi-am iubit țara dintotdeauna, așa am fost crescută, chiar dacă unii contestă acele vremuri...

Nu am ales eu să fiu româncă, așa a vrut Dumnezeu, nu este un merit pe care l-am câștigat cu trudă, dar mă mândresc cu strămoșii care si-au dat viața pentru fiecare părticică de pământ!

De ce mai iubesc România?

Încă nu v-am convins că eu nu știu altă țară mai frumoasă cu oameni mai harnici și foarte frumoși, dar mai ales ospitalieri!

În jurul meselor cu bucate tradiționale românii își deapănă înțelepciunea... Prin tot ce moștenesc din neam în neam...

Și ca să învețe pe toți buna cuviință au creat proverbele...

Iar ca să le mai răsucescă puțin mințile au născocit ghicitorile...

Sunt mii de motive să iubim România.

Cândva, învățătoarea mea, eu fiind elevă în clasa întâi, ne învăța primele noțiuni de patriotism. Dar nu într-un mod rigid, greu de înțeles ci sub formă de poezie... Am reținut frumoasele versuri cărora nu le-am reținut autorul:

”Dacă vine bunăoară

Un drumeț din altă țară

Și se-ntreabă cu mirare:

-A cui țară-i asta oare?

Voi răspunde:

-Asta-i, nene, Țara mândrei Cosânzene!

Și voi adăuga voios

Patria lui Făt-Frumos!”

Vorbele românești îndeamnă la iubire de țară, la omenie, la tot ce este mai bun pentru sufletul omului! Dar sunt mulți cei care uită de unde au plecat și abia când greu le apasă pe umeri își amintesc cum bunicii le spuneau:

”Fie pâinea cât de rea, tot mai bun-n țara ta!”

Iar pentru cei care nu ascultă, răsplata este ”Capul face, capul trage, că unde nu-i cap, vai de picioare!”

ROMÂNIA MEA DE DOR

Profesor învățământ primar Cojocaru Cornelia
Școala Gimnazială Obârșia

Cum aș putea să nu iubesc o țară așa mândră cum e țara mea? Imi place să străbat cu nerăbdare munții ai căror vârfuri ating cu îndrăzneală norii și să ascult murmurul râurilor limpezi care brăzdează pădurile de brad și de molid.

Iubesc România pentru locurile minunate pe care le descopăr în fiecare an. Iubesc România pentru că simt că aparțin acestui spațiu și pot să gândesc și să mă exprim cel mai bine în limba română. Aici este familia mea, aici sunt prietenii mei.

Tatăl meu este cel care mi-a povestit despre România în timpul călătoriilor prin țară. Unul dintre locurile care m-au impresionat din copilărie a fost Târgu Jiu cu ansamblul sculptural creat de Constantin Brâncuși. Lucrările acestui artist sunt mărturii în timp ale sufletului și geniului românesc și exprimă sentimentul cosmic manifestat prin reuniunea celor patru elemente fundamentale ale lumii: apă (Jiul), pământ ("Masa tăcerii"), focul ("Poarta sărutului", flacăra care asigură triumful asupra morții) și aer ("Coloana infinitului", care se înalță spre veșnicie). Am aflat atunci că această coloană a recunoștinței fără sfârșit a fost dedicată ostașilor români din Primul Război Mondial căzuți în 1916 în luptele de pe malul Jiului, că Masa tăcerii îi simbolizează pe cei doisprezece apostoli, iar Poarta sărutului descrie unitatea organică din interiorul familiei.

Faimosul sculptor a transformat piatra sau lemnul într-o operă de artă. Prin minunatele lui lucrări a făcut ca România să fie cunoscută și admirată în toată lumea.

Infinită a fost și dragostea sculptorului pentru țara sa natală, iar ultima sa dorință a fost să se reîntoarcă în România, însă acesta nu i s-a îndeplinit.

Am învățat astfel, că iubirea de țară presupune respectul față de eroii neamului care s-au jertfit pentru păstrarea identității neamului românesc.

Iubesc România pentru limba atât de frumoasă în care a scris Eminescu, Sadoveanu, Creangă, Coșbuc, Arghezi, pentru frumusețea din tablourile lui Tonitza, Grigorescu sau Luchian, pentru dorința de a zbura a lui Vuia și Coandă, iar în acordurile cântecelor lui Ciprian Porumbescu și George Enescu simt că sunt român.

România mea este o țară frumoasă, cu un popor temător de Dumnezeu, este locul unde s-au adunat lacrimile de bucurie sau de tristețe ale străbunilor mei.

"Într-o țară așa de frumoasă, c-un trecut așa de glorios, în mijlocul unui popor atât de deștept, cum să nu fie o adevărată religie iubirea de patrie, și cum să nu-ți ridici fruntea, ca falnicii strămoși de odinioară, mândru că poți spune: «Sunt român!»" (Alexandru Vlahuță)

Bibliografie:

Russo Alecu. Opere. Colecția Moștenire. Editura Știința, Chișinău, 2015
Buican Alexanru, Brâncuși. O bibliografie, Editura Artemis, București, 2006
Vlahuță Alexandru, România pitorească, Editura Cartex, București, 2016

PAGINĂ DE ISTORIE: UNIREA DE LA 1 DECEMBRIE 1918

Zorzoliu Iulian
Școala Gimnazială Stoicănești

Unirea Transilvaniei cu România de la 1 Decembrie 1918 reprezintă evenimentul principal al istoriei României și realizarea unui deziderat al locuitorilor granițelor Daciei.

La 26-28 martie 1918 a avut loc la Roma un Congres al naționalităților din Austro-Ungaria, care a votat o moțiune, cerând recunoașterea dreptului fiecărei națiuni de a se constitui într-un stat național independent sau de a se uni cu statul său național.

La 27 martie 1918, Sfatul Țării din Basarabia a votat unirea Basarabiei cu România. În vara anului 1918 s-a constituit în capitala Franței Consiliul Național al Unității Române, condus de Take Ionescu, iar printre membri avându-i pe Vasile Lucaciu, Octavian Goga, dr. Constantin Angelescu și Ioan Th. Florescu.

La 29 septembrie 1918, Comitetul Executiv al Partidului Național Român a adoptat în unanimitate, „în virtutea dreptului național al fiecărei națiuni de a dispune de ea însăși”, Declarația de la Oradea, elaborată de Vasile Goldiș, prin care se dorea recunoașterea acestui for ca organ provizoriu de conducere al Transilvaniei. Peste o săptămână, Declarația ere citită în Parlamentul de la Budapesta de către Alexandru Vaida Voevod, în timp ce, la Viena, Iuliu Maniu dorea să mobilizeze 70.000 de soldați transilvăneni din fosta armată austro-ungară, cu care să meargă în Transilvania.

La 3 octombrie 1918 era publicat de către împăratul Carol I de Habsburg al Austro-Ungariei manifestul intitulat *Către popoarele mele credincioase*, care propunea reorganizarea Austro-Ungariei ca un stat de tip federal de șase state independente (austriac, ungar, ceh, iugoslav, polonez și ucrainean). Imediat a apărut Declarația Corpului voluntarilor transilvăneni și bucovineni, care a respins manifestul împăratului Austro-Ungariei și a proclamat unirea teritoriilor lor cu Regatul României.

La 27 octombrie 1918 s-a constituit Consiliul Național Român al Bucovinei, sub conducerea lui Iancu Flondor, care a afirmat dorința Bucovinei de unire cu România, eveniment proclamat, la 28 noiembrie 1918, la Cernăuți. La 3 noiembrie 1918 se constituia Consiliul Național Român Central din Transilvania, ce reunea reprezentanții Partidului Național Român și ai Partidului Social-Democrat și care, în condițiile rapidei dezintegrări a aparatului administrativ maghiar, a preluat controlul Transilvaniei.

Guvernul maghiar, condus de Károlyi Mihály, a încercat să intre în negocieri cu Consiliul Național Român Central. Tratatul s-a purtat la Arad, între 13-15 noiembrie 1918, și au eșuat. În același timp, guvernul maghiar a semnat la 13 noiembrie 1918 armistițiul de la Belgrad, care stabilea o linie de demarcație între Ungaria și Transilvania, care lăsa orașele Satu Mare, Oradea, Beiuș, Arad și regiunile Crișana și Maramureș sub control maghiar, iar Banatul sub administrația Serbiei.

Consiliul Național Român Central a convocat pentru 18 noiembrie/1 decembrie 1918, la Alba Iulia, o adunare națională a românilor din Transilvania și Ungaria. Mai întâi, deoarece la 1 noiembrie 1599 Mihai Viteazul intrase în cetate, care a devenit capitala domnitorului în timpul scurt cât reușise să săvârșească Unirea Țărilor Române. Mai apoi, în 1784, pe platoul Cetății, Horia și Cloșca au fost frânți pe roată în urma condamnării lor. Pentru buna desfășurare a lucrărilor urma să fie aleși 600 de deputați pe bază de vot universal și 628 reprezentanți ai organizațiilor și

societăților culturale. Pe parcursul a două săptămâni, au fost aleși câte 5 reprezentanți de circumscripție.

Marea Adunare Națională a fost pregătită cu minuțiozitate, discuțiile purtându-se îndeosebi în jurul Rezoluției Unirii, redactată de Vasile Goldiș. Unii au cerut ca Unirea să se facă pe baza proclamării autonomiei Ardealului. Tineretul a solicitat unirea fără niciun fel de condiții. Socialiștii se temeau de stările politice din vechiul Regat al României. În cele din urmă, s-a adoptat formula unei autonomii provizorii.

Adunarea de la Alba Iulia s-a ținut într-o atmosferă de mare sărbătoare. Au venit 1.228 de delegați oficiali, reprezentând cele 130 de cercuri electorale din comitatele românești. Acestora li s-au adăugat episcopii, delegații consilierilor, ai societăților culturale românești, ai școlilor medii și institutelor pedagogice, ai reuniunilor de meseriași, ai Partidului Social-Democrat Român, ai organizațiilor militare și ai tinerimii universitare. Pe lângă toți aceștia, s-au adunat peste 100.000 de oameni, care au sosit cu trenul, cu căruțele, călări, pe jos, cu steaguri tricolore în frunte, cu table indicatoare ale comunelor ori ale ținuturilor. Drumul spre Cetățuia de la Alba Iulia era flancat de șirurile de țărani români înveșmântați în sumanele de pătură albă și cu căciulile oștenilor lui Mihai Viteazul. Pe porțile cetății flutura drapelul tricolor. De pe opt tribune se explica maselor populare măreția vremurilor pe care le trăiau și importanța adunării. Concomitent, în sala Cazinei Militare, delegații au ținut ședința.

Vorbitorii, în persoana lui Ștefan Cicio Pop, au prezentat condițiile istorice în care se desfășura adunarea. Vasile Goldiș a făcut o expunere a istoriei românilor și a argumentat necesitatea Unirii. A urmat apoi Iuliu Maniu, care a insistat asupra împrejurărilor în care se realiza Unirea. Iosif Jumanca a adus adeziunea la Unire a lucrătorilor industriali.

La 18 noiembrie/1 decembrie 1918, deputații au decis în unanimitate cu privire la unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România, pe baze democratice, cu păstrarea unei autonomii locale și cu egalitatea naționalităților și a religiilor. Rezoluția votată de Marea Adunare Națională a solicitat: „Deplină libertate națională pentru toate popoarele conlocuitoare. Fiecare popor se va instrui, administra și judeca în limba sa proprie prin indivizi din sânul său și fiecare popor va primi drept de reprezentare în corpurile legiuitoare și la guvernarea țării în proporție cu numărul indivizilor ce-l alcătuiesc.

Înfăptuirea desăvârșită a unui regim curat democratic pe toate tărâmurile vieții publice. Votul obștesc, direct, egal, secret, pe comune, în mod proporțional, pentru ambele sexe, în vârstă de 21 de ani, la reprezentarea în comune, județe ori parlament.

Se va face conscrierea tuturor proprietăților, în special a proprietăților mari. În baza acestei conscrieri, desființând fidei-comisele și în temeiul dreptului de a micșora după trebuință latifundiile, i se va face posibil țăranului să-și creeze o proprietate (arător, pășune, pădure) cel puțin atât cât o să poată munci el și familia lui. Principiul conducător al acestei politici agrare e promovarea nivelării sociale și potențarea producției. Muncitorimei industriale i se asigură aceleași drepturi și avantagii, care sunt legiferate în cele mai avansate state industriale din Apus”.

Cu prilejul Adunării, s-a constituit și Marele Consiliu Național Român, de fapt un organism legislativ, format din 200 de membri aleși și 50 de membri cooptați. A doua zi, acest Consiliu a ales un guvern provizoriu, numit și Consiliul Dirigent al Transilvaniei, în frunte cu Iuliu Maniu. Consiliul a hotărât să trimită la București o delegație, condusă de episcopul de Caransebeș, Miron Cristea (viitorul patriarh al României). Acesta, la 1/14 decembrie 1918, înmânează regelui Ferdinand I Declarația de la Alba Iulia. La 11/24 decembrie 1918, regele Ferdinand promulgă decretul de sancționare a Unirii.

Adunarea de la Alba Iulia s-a desfășurat fără prezența trupelor române. Primii soldați au trecut Munții Carpați la 13 noiembrie 1918, iar acțiunea s-a intensificat după 20 noiembrie, primele orașe în care au intrat unitățile militare române fiind Toplița și Miercurea Ciuc, la 26 noiembrie, în zona secuiască a Transilvaniei, care nu și-a trimis reprezentanți la Alba Iulia. La 1 decembrie 1918, trupele române nu trecuseră linia Mureșului decât într-un singur loc, în zona orașului Târgu Mureș.

După adunarea de la Alba Iulia, atitudinea guvernului de la Budapesta față de românii ardeleni s-a radicalizat. Budapesta nu a recunoscut adunarea de la Alba Iulia și nici înființarea Consiliului Dirigent. La 8 decembrie 1918, primul ministru maghiar Károlyi l-a numit pe István Apáthy comandant al „Comisariatului pentru Ungaria de Est”. Guvernul maghiar și-a dat seama că lipsa unor forțe militare regulate îi submina situația în teritoriile pe care le considera drept maghiare și încep din decembrie să-și reorganizeze armata. A fost absolut necesară înaintarea trupelor române dincolo de Mureș, fie și numai din acest motiv.

La un moment în care în România patriotismul este atât de puțin important și în Europa se vorbește tot mai mult despre inutilitatea cadrului național, aniversarea Zilei Naționale devine un moment de excepție în afirmarea identității și tradițiilor naționale.

Bibliografie:

<https://www.istoriacontemporana.info/2012/06/marea-unire-de-la-1918-formarea.html><http://www.tribunainvatamantului.ro/marea-unire-a-romanilor-1-decembrie-1918/>

MAREA UNIRE DE LA 1918

Zorzoliu Ginelă
Liceul Teoretic, „Tudor Vladimirescu”, Drăgănești-Olt

Evenimentul politic al anului 1918 este desăvârșirea statului național român, înfăptuit prin unirea tuturor provinciilor locuite de români aflate sub o stăpânire străină, cu România.

Schimbările mari în plan european, din a doua jumătate a anului, și priceperea liderilor români de a simți momentul istoric fac ca dezastrul anunțat să fie transformat într-un șir de victorii, reunite sub numele de Marea Unire de la 1918: în martie 1918 unirea Basarabiei cu România, în noiembrie unirea Bucovinei cu România, iar în decembrie unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România.

Pentru România, Marea Unire de la 1918 a însemnat o re poziționare în Europa, prin noua suprafață (locul 10) și prin numărul de locuitori (locul 8). O sporire considerabilă a cunoscut și capacitatea industrială (235%), economia, dar și resursele naturale. Marea Unire a fost recunoscută pe plan internațional prin tratatele semnate la Trianon (4 iunie 1920) și Saint-Germain-en-Laye (10 septembrie 1919).

Unirea Basarabiei cu România a fost actul politic exprimat de majoritatea locuitorilor Basarabiei de a reveni la patria mamă, după un veac de ocupație rusească. Profitând de Revoluția

rusă și de răsturnarea regimului țarist, românii din Basarabia, sub coordonarea membrilor Partidului Național Moldovenesc, decid să obțină autonomia.

În aceste condiții, la solicitarea Sfatului Țării, în 10 ian/23 ian 1918, armata română intră în Basarabia, pentru a restabili ordinea. Populația civilă, în majoritatea ei, a primit cu satisfacție această intervenție. Guvernul bolșevic de la Petrograd reacționează la această evoluție a situației din Basarabia și decide să rupă relațiile diplomatice cu România și hotărăște să confiște Tezaurul României, aflat la Moscova.

Beneficiind de un curent prounionist, la 27 mar/9 apr 1918, Sfatul Țării, sub conducerea lui Ion Inuleț, a votat unirea cu România. Pentru unire au fost exprimate 86 de voturi, 3 au fost împotriva și au fost înregistrate 36 de abțineri. Condițiile pentru înfăptuirea unirii constau în efectuarea unei reforme agrare și respectarea drepturilor și libertăților cetățenești.

În 27 noi/10 dec 1918, după ce Bucovina și Transilvania decid unirea cu România, Sfatul Țării declară unirea necondiționată a Basarabiei cu România și se dizolvă, reprezentarea cetățenilor fiind asigurată în parlamentul României.

Unirea Bucovinei cu România a fost actul politic al românilor bucovineni prin care au decis alipirea Bucovinei la România. Puterile Centrale ies înfrânte din Primul Război Mondial și capitulează rând pe rând, spre sfârșitul anului 1918: Bulgaria în 29 septembrie, Turcia în 30 octombrie, Austro-Ungaria în 3 noiembrie. Austro-Ungaria intră într-un proces de dezintegrare, iar o serie de state, componente ale imperiului, își proclamă independența în a doua jumătate a anului 1918: Cehoslovacia în 28 octombrie, Ungaria în 2 noiembrie, Austria în 12 noiembrie, Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor în 24 noiembrie.

În 3 octombrie/16 octombrie împăratul Carol I lansează un manifest, *Către popoarele mele credincioase*, prin care anunța federalizarea imperiului Austro-Ungar. Consiliul Național Ucrainean a convocat Adunarea Națională Constituantă, la Liov, în 19 octombrie 1918.

În 14 oct/27 oct 1918, Iancu Flondor și Sextil Pușcariu au organizat Adunarea Națională la Cernăuți la care au participat reprezentanți ai românilor, primari și foștii deputați ai dietei bucovinene. Adunarea a adoptat o moțiune prin care era proclamată unirea Bucovinei integrale cu celelalte provincii românești, într-un stat național independent.

Luând act de acțiunile părții ucrainiene, Consiliul Național Român a cerut sprijin militar Guvernului României și a convocat, pentru 15/28 noi 1918, Congresul general al Bucovinei. Dionisie Bejan a citit în plen o Moțiune care prezenta caracterul românesc al Bucovinei și cerea “unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, regatul României”. Moțiunea a fost adoptată cu entuziasm, singurii care au votat împotriva unirii cu România fiind reprezentanții ucrainieni.

Congresul a stabilit ca o delegație, formată din Iancu Flondor, Dionisie Bejan, Ion Nistor și Eudoxiu Hurmuzachi, să-i prezinte, la Iași, Regelui Ferdinand actul Unirii.

Unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România este evenimentul care a dus la desăvârșirea Marii Uniri din 1918. În septembrie-octombrie 1918, Partidul Național Român și Partidul Social-Democrat încep să colaboreze și stabilesc să inițieze formarea unui Consiliu Național Român.

În 29 septembrie/12 octombrie 1918, PNR, prin Comitetul Executiv, a adoptat o Declarație prin care proclama dreptul națiunii române la autodeterminare. Declarația a fost citită în Parlamentul de la Budapesta în 5 octombrie/18 octombrie 1918.

Țările Imperiului Austro-Ungar își proclamau independența: Cehoslovacia în 28 octombrie, Ungaria în 2 noiembrie, Austria în 12 noiembrie, Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor în 24 noiembrie.

Românii din Transilvania rezonează cu declarațiile de independență din jur și încep procesul unirii. În 18 octombrie /31 octombrie, a fost înființat Consiliul Național Român Central, cu sediul la Arad, un organ al românilor din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș. Consiliul arădean era format din 6 reprezentanți ai PNR și 6 ai PSD: Vasile Goldiș, Aurel Lazăr, Teodor Mihali, Ștefan Cicio Pop, Alexandru Vaida-Voievod, Aurel Vlad; Ion Flueraș, Iosif Jumanca, Tiron Albani, Enea Grapini, Iosif Renoiu și Baziliu Surdu.

Consiliul Național Român Central a fost recunoscut de Comitetul Național al Românilor din Transilvania, de la Viena, condus de Iuliu Maniu, de Biserica Ortodoxă și de Biserica Greco-Catolică, precum și de către Senatul Militar Român, care a și pus la dispoziția Consiliului 50.000 de militari mobilizați la Viena.

Prăbușirea autorității Imperiului Austro-Ungar s-a făcut resimțită și în Transilvania. Consiliul Național Român Central a fost pus în situația de a asigura treburile funcționărești, administrația maghiară fiind alungată, de a asigura ordinea și de a prelua conducerea militarilor români împrăștiați prin toate părțile imperiului. Consiliul Național a înființat Consiliul Militar, format din consilii și gărzi militare, alcătuite la rândul lor din militari și voluntari români, care aveau sarcina de a păzi principalele obiective de interes public.

Observând realitățile din teritoriile românești, Consiliul Național Maghiar a încercat o negociere cu partea română: Transilvania să rămână în Ungaria, în schimbul unei autonomii cu guvernator român și reprezentare în guvernul central de la Budapesta.

Consiliul Național Român ia act de propunerea maghiară și decide convocarea unei adunări naționale, la Alba-Iulia, la 18 noiembrie/1 decembrie 1918, pentru a decide în privința autodeterminării românilor. La Adunarea Națională de la Alba-Iulia au participat reprezentanți aleși ai tuturor categoriilor sociale, ai bisericilor, ai asociațiilor culturale și profesionale, precum și deputați de drept, în total 1.228 de delegați/deputați. Le-au fost alături peste 100.000 de români, veniți la apelul Consiliului, din toate teritoriile locuite de români.

După ce au asistat la slujbele efectuate în cele două biserici românești din Alba Iulia, delegații au dezbătut și aprobat Rezoluția de unire, care a și fost adoptată de toți cei prezenți. Votarea acestei rezoluții a însemnat votarea unirii tuturor românilor din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș cu România.

Prin această unire au fost introduse și câteva principii fundamentale, precum: libertate deplină pentru popoarele conlocuitoare, libertate confesională, regim democratic, reformă agrară, legislație modernă pentru muncitorime.

Adunarea a aprobat și un organ legislativ, Sfatul Național și un guvern provizoriu, Consiliul Dirigent, care să conducă Transilvania până la unirea cu România și a numit o delegație care a înmănat actul unirii regelui Ferdinand I, în 14 decembrie 1918, la București. Sfatul Național și Consiliul Dirigent au funcționat până în 20 aprilie 1920, când unirea a fost desăvârșită și din punct de vedere tehnic.

Bibliografie:

<http://centenarulromaniei.ro/ce-inseamna-marea-unire-de-la-1918/>

<http://centenarulromaniei.ro/unirea-transilvaniei-banatului-crisanei-si-maramuresului-cu-romania/>

IUBEȘTE COPILE GRAIUL ȘI NEAMUL!

Prof. învă. primar Fulgă Mihaela Florica
Școla Gimnazială Izbiceni-Olt

Societatea contemporană are un efect primordial în formarea tinerei generații, în stabilirea bazei științifico-lingvistice, în aducerea la cunoștință a acestora a efortului depus de către înaintași pentru formarea poporului și a limbii române, dar și cunoașterea și prețuirea faptelor de vitejie pentru înfăptuirea statului unitar român.

A nu prețui neamul în care te-ai născut înseamnă a fi părtaș la pierderea identității tale de neam.

A nu fi conștienți de acest dar nici părinte, nici copil în goana vremurilor ce le trăim este un fapt ale căror repercursiuni le vom simți mai târziu.

Dacă tinerilor de azi nimeni nu găsește răgaz pentru a le mai spune un basm, o baladă, o legendă pentru a-i familiariza cu frumusețea graiului românesc și cu trecutul glorios al străbunilor, toate acestea vor fi date uitării.

Ce adulți vor fi ei mâine când pruncii, nepoți îi vor solicita în a le spune o legendă despre strămoșii poporului român? Ce vor putea ei să povestească mamei, iubitei într-o carte poștală dacă zi de zi stâlcesc graiul strămoșesc îmbibându-l ca pe-un buret cu tot soiul de cuvinte ale altor popoare pe care le îndrăgesc și al cărui popor îl prețuiesc mai presus decât poporul în sânul căruia s-au născut? Nimeni nu a căutat a-i sfătui măcar o dată să se întrebe oare câte din aceste popoare ar face acest lucru, ar stâlci limba maternă, ar nesocoti faptele de eroism ale înaintașilor?

Cât de mult trebuie să nu-ți iubești pământul strămoșesc ca să cazii în păcatul defăimării?

Cum oare mai poate o mamă să-și alinte pruncul, să-l adoarmă dacă limba românească nu mai are aceeași dulceață, dacă propriul popor îl defăimează?

Cum ar putea și în ce chip o bătrână să mai cânte o doină de dor, de jale, de cătănie dacă vorbele nu mai dor, nu mai pot răscoli sentimente în noi?

Cum pot doi tineri să mai fie romantici în intimitatea lor dacă limba românească nu mai are puterea să mai mângâie sufletul celui cuprins de dor, cum să descopere valori morale ale poporului: de dragoste de țară, eroism, vitejie, bunătate dacă faptele eroice deranjează, iar unii se rușinează când ar trebui să fie mândri de limba și poporul român?

Cum oare se vor mai spune legende nepoților despre trecutul lor, despre prezentul pe care noi astăzi îl trăim, dar uităm să-l prețuim la fel ca străbunii noștri?

Dacă cineva cunoaște răspunsul la aceste întrebări să răspundă... , dar părerea-mi proprie e că de nu vom trezi tânăra generație la timp adulți mâine vor fi și ne vor conduce călcând trecutul în picioare fără nicio remușcare.

Ca un sfat în încheiere pentru ai mei învățăcei: *Nu calcați în picioare, ca și iarba pe ogoare, slova neamului tău, trecutul glorios al străbunilor ce din greu au luptat pentru acest pământ minunat!*

MÂNDRIA DE A FI ROMÂN

Prof. Înv. Primar Popa Dorina-Ileana
Prof. Înv. Preșcolar Oprea Ionela
Școala Gimnazială Bircii

Trăim într-o țară frumoasă, în care găsim și liniștea munților și vuietul mării, în care ne putem bucura atât de păduri, cât și de câmpii, în care există zone în care parcă timpul a uitat să mai curgă și pentru că, românce fiind, știm că „veșnicia s-a născut la sat”.

Prin însăși firea poporului român, știm că atunci când ne este mai greu trebuie să râdem, să credem, să sperăm. Pentru că istoria ne-a dovedit de nenumarate ori că cei care au răbdare vor birui, până la urmă. Pentru că știm că necazurile se întorc descumpănite înapoi atunci când sunt întâmpinate de zâmbete calde și pline de nădejde.

Pentru că nu trebuie să citim traduceri din Eminescu, din Blaga, din Rebreanu. Pentru că știm că „Sioran” a fost, de fapt, „Cioran” și pentru că știu că „Brancussy” a fost la fel de român ca și noi, purtând în suflet aceleași doruri și dragostea pentru același pamânt.

Pentru că știm că în celebra sa “Rapsodie” Enescu a simțit ca și noi, punându-și dorurile și dragostea pentru melegurile natale și pentru că și Porumbescu a fost un mare român dorind ca atunci când “...m-oi duce /De la voi și-o fi să mor/Pe mormânt atunci să-mi puneți/Mândrul nostru tricolor.”

Pentru că știm și credem că dorul este sentimentul nostru caracteristic, pentru că știm că în el îl regăsim atât pe „a avea”, cât și pe „a vrea”, pentru că știm că el te apropie de cer și de pământ, de cel pe care îl iubești și care e departe, dar care, tocmai prin DOR, devine nespus de aproape.

Pentru că, atunci când vedem frumusețea mănăstirilor bucovinene, nu suntem tentate să ne întrebăm dacă icoanele nu sunt, cumva, „închinare la idoli” și pentru că știm că albastrul de Voroneț s-a născut tot din dorul poporului nostru.

Pentru că știm cine au fost Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu. De fapt, gândindu-ne la persoana ultimului domnitor menționat, „sunt mândru că sunt român” se transformă, pe nesimțite, în „sunt cutremurat că sunt român”. Suntem fericite să fim parte a unui popor care a înțeles nevoia sacrificiului pentru idealuri și credință și, chiar dacă suntem încă departe de măsura lor, trăim cu nădejdea să lucreze în sângele nostru aceeași tărie. În aceeași ordine de idei, suntem mândre că suntem românce pentru că știm că a existat un Valeriu Gafencu și un Radu Gyr, pentru că știm că au fost oameni pentru care „Ridică-te Gheorghe, Ridică-te Ioane” a fost mai important decât părelnicia libertate. Pentru că știm că „am tăiat / peste câmpii / drum cu trupurile noastre / valurilor cenușii / ale Dunării albastre” și pentru că știm că „Nu pentru-o lopată de rumenă pâine, / nu pentru pătule, nu pentru pogoane/, Ci pentru văzduhul tău liber de mâine, /Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!”.

Pentru că știm că strămoșii noștri nu au primit nimic gratis, ci au luptat crâncen pentru fiecare bucățică de pamânt, de ideal și de credință. Pentru că știm că a fost nevoie să „treceți, batalioane” și să luptăm, pentru că am vazut cum, în 1918, visele s-au împlinit. Pentru că știm că Prutul e o mare minciună, că aceeași inima bate și „dincoace” și „dincolo” și pentru că „de la Nistru pân’ la Tisa tot românul plansu-i-s-a” (lui Eminescu, desigur).

Pentru că știm și cunoaștem cântarea clopotelor și chemarea lor, pentru că știm că ele aduc în suflete puterea și curajul de a merge mai departe, pentru că știm că sunetul lor poate fi, în fiecare zi, promisiunea că mâine va fi mai bine.

Pentru că știm că trecând prin Iași suntem înconjurate de cultură, gândindu-ne că am putea călca pe urmele pașilor lui Eminescu, pe urmele ciubotelor lui Creangă, pe urmele atâtor oameni iubiți.

Pentru că știm cine au fost George Coșbuc, Vasile Alecsandri, Octavian Goga, Titu Maiorescu, Costache Negruzzi, Adrian Păunescu. Pentru ca știm cine sunt, astăzi, Nadia Comăneci și Ion Țiriac, Gheorghe Hagi și Simona Halep.

Pentru că ne dau lacrimile când flutură drapelul României și se aude "Deșteaptă-te, române!" când marii noștri sportivi duc numele țării în lume.

"Într-o țară așa de frumoasă, c-un trecut așa de glorios, în mijlocul unui popor atât de deștept, cum să nu fie o adevărată religie iubirea de patrie, și cum să nu-ți ridici fruntea, ca falnicii strămoși de odinioară, mândru că poți spune: sunt român!". Alexandru Vlahuță

BIBLIOGRAFIE:

Vlahuță, Alexandru, *România pitorească*, Editura Cartex, București, 2016

MAREA UNIRE, AFIRMAREA UNUI DREPT ȘI ÎNTĂRIREA UNUI IDEAL

Inf. Burlacu Florina
Liceul Teoretic „Nicolae Titulescu”, Slatina, jud. Olt

La aproape un secol de la Marea Unire, Ziua Națională a României impune reflecții din multiple unghiuri, dat fiind că această zi, contestată de unii ab initio, n-a încetat să alimenteze aprehensiuni, de parcă s-ar putea închipui în istoria națiunii un moment mai demn de rememorare decât acela când și-a văzut împlinit visul unității sale de stat. Dincolo de valoarea simbolică a momentului, rămâne realitatea însăși, în plan istoric și etnocultural, una demnă de interes în orice caz, o realitate multiplă, fecundă, inepuizabilă. De la 1 decembrie 1918 până acum, ea a produs, de aceea, numeroase restituții, fragmentare sau de ansamblu, nu o dată în dezacord, căci în dezacord s-au menținut, după Tratatul de la Versailles, unele state semnate.

Accentul, în vasta bibliografie a zonei, a căzut mereu pe secolul al XIX-lea și pe istoria mai veche a „țărilor” ce alcătuiau „romanitatea orientală”, din cadrul căreia, la 1859, s-au desprins Moldova și Țara Românească, ca să formeze un stat unitar, ajuns independent la 1877 și capabil să joace un rol semnificativ în sud-estul continentului. S-a întâmplat astfel în vremea ultimului război balcanic, când guvernul român, prezidat de Titu Maiorescu, a ajuns chiar să arbitreze conflictul.

Timp de secole, Principatele Române au stat „în calea răutăților”

Epoca modernă a însemnat mai peste tot formarea de națiuni, cu state suverane, paralel cu destructurarea formațiunilor din care ele se detașau. Pentru poporul român, intrat mai târziu pe scena istoriei europene, atunci când vecinii își consolidaseră deja statalitatea, situația era destul de complexă, aparent insolubilă, dat fiind că au fost siliți a combate veleitățile dominante ale regatelor din jur, apoi să înfrunte agresiunile turcești, ca să ajungă la o existență cvasiautonomă, secole în șir, sub suzeranitate otomană. Când imperiul succesiv lumii bizantine, născut din război

și nutrit din jaf, n-a mai fost în stare de expansiune, el a intrat în criză, devenind „omul bolnav” al Europei. Imperiile concurente, cel habsburgic și cel țarist, au întreprins mereu campanii militare pentru a-i prelua moștenirea. Aflate pe drumul spre Constantinopol, „în calea răutăților”, Principatele Române au fost, timp de secole, teatru de luptă și sursă de rapt pentru puternicii lor vecini.

Mărăști, Mărășești, Oituz, pagini scrise cu sânge în istoria noastră

Când a izbucnit marele război, în 1914, românii se confruntau cu o mare dilemă. Ei aveau un angajament secret cu Puterile Centrale, ceea ce însemna să renunțe la Transilvania și Bucovina de Nord, în timp ce o bună parte a clasei politice susținea, cu adeziune populară, afilierea la Antanta, ceea ce implica, evident, sacrificarea Basarabiei. S-a decis momentan neutralitatea, în așteptarea unui moment prielnic, numai că, peste doi ani, guvernul român a fost somat de Antantă să i se alăture, pe baza unui acord negociat, așa că în toamna lui 1916 „batalioanele” române au trecut Carpații, cum se clama într-un cântec ostășesc. Numai că războiul a evoluat în defavoarea lor, stătalitatea însăși le-a fost pusă în pericol, capitala ocupată de inamic, autoritățile superioare silită a se retrage la Iași, de unde, cu sprijin francez, au organizat rezistența, ajungând chiar să-i pună în dificultate pe ocupanți în luptele de la Mărăști, Mărășești, Oituz.

Vecinii neprieteni

S-au publicat de curând acte diplomatice care atestă proiectul sovietic de anihilare a României, ca mijloc de a extinde revoluția bolșevică. Împotriva statului român abia întregit trebuia să se abată în acest scop o triplă lovitură, de către ruși, ucraineni și unguri. Din fericire, românii au reacționat ferm, oprind atacul sovietic de la Nistru și pe cel unguresc, astfel că nu s-a putut sincroniza agresiunea plănuită. Mai mult, armata română a trecut Tisa, ocupând Budapesta și eliminând din joc guvernul prosovietic, ceea ce a salvat cumva Europa de extinderea molimei revoluționare. Aliații n-au privit cu ochi buni acțiunea românească, somând guvernul de la București să sisteze campania de la Vest, ceea ce românii n-au admis, decât după război. Fermitatea lor a produs destule nemulțumiri, la tratative, ca și în rezolvarea crizei din Ungaria. Chiar și mai târziu, inițiativele românești au continuat să nască temeri, îndeosebi la vecinii indispuși de consolidarea României întregite.

Românii și dreptatea dumnezeiască

Se închipuie azi anevoie explozia de entuziasm produsă de răsturnarea situației pe front, în toamna lui 1918, când orice șansă părea pierdută pentru noi, după încheierea păcii separate cu Centralii. A fost o explozie de bucurie a libertății și de recuperare a mândriei naționale, după ani de umilință, deziluzii, privațiuni, într-un orizont ce părea definitiv închis. După o catastrofă națională (așa le apărea multora), lumea românească se redresa parcă peste noapte, miraculos, cu resurse pe care nimeni nu le-ar putea defini convenabil.

Un bun analist al perioadei a invocat tocmai de aceea „norocul” nostru, asociindu-l însă cu „dreptatea dumnezeiască”. După adâncă deprimare din primăvara anului fatidic, a venit toamna „minunilor”, cu schimbări insolite pe harta războiului, cu armistițiul salvator și spectaculoasa redresare a României. Ea se întregise deja la Est, prin opțiunea basarabeană din 27 martie, se completa cu Bucovina la 28 noiembrie, întregindu-se apoi în granițele visate prin decizia transilvănenilor de la 1 decembrie.

Spiritul epocii, deschis, generos, era fixat din capul locului de un militant ardelean, Iuliu Maniu, care avea să joace un rol proeminent în România Mare, ca un simbol de împlinire națională și deontologie politică. „Numai într-un regim democratic putem întări țara noastră românească, mai ales când trebuie să ținem seama de cerințele vieții moderne de stat”, astfel conchidea amintitul

luptător pentru cauza națională în Adunarea de la Alba Iulia, în memorabila zi de 1 decembrie 1918, adoptată apoi, după abolirea sistemului comunist, ca zi națională a României.

Întoarcerea din rai

Motive diverse au contribuit ca entuziasmul produs de marea întregire a statului să fie diminuat cu timpul, făcând loc unor decepții afine cu disperarea. Comentând primul deceniu postbelic, Mircea Eliade avea să-l echivaleze cu „pierderea beatitudinii, a iluziilor și a optimismului care dominaseră” înainte. Era căderea din ideal, trezirea la o realitate ce nu mai corespundea așteptărilor. Clasa politică s-a dovedit a fi sub nivelul acestora, iar noile realități geopolitice prea dure pentru ca lumea românească să nu le simtă presiunea.

Miracolul istoriei

Contrastul dintre ceea ce trăiseră românii până de curând și entuziasmul declanșat de realizarea unității de stat, la 1 decembrie 1918, era așa de mare, încât exista impresia că se întâmplase o minune. „În chip aproape miraculos, se întregise țara și spre răsărit, și spre apus”, constată un istoric dintre cei mai reticenți în asemenea analize. Nu e o remarcă nouă. Scriind chiar o istorie a războiului de întregire, pentru marea sinteză enciclopedică editată de Dimitrie Gusti, un elev al acestuia, Mircea Vulcănescu, o termina cu succinta reflecție despre „norocul românesc”, așa de vădit în timpul marelui război. „Norocul acesta nu trebuie însă înțeles ca un capriciu al întâmplării, sublinia autorul, ci ca un resort ascuns, care împinge toate așezările lumești spre matca firii lor adevărate.”

„Minunea” nu a durat prea mult, fiindcă la 26 iunie 1940, în înțelegere cu germanii (Pactul Ribbentrop-Molotov), sovieticii au somat statul român să abandoneze Basarabia și Bucovina de Nord, zonă pe care au și ocupat-o numaidecât, în condiții nespuse de dramatice pentru autohtoni. Se poate explica de ce recuperarea acelei zone, peste un an, a fost pentru români și o chestiune de onoare. Satisfacția revanșei a fost scurtă, iar destinul României, după ultima conflagrație mondială, cel impus de sovietici, cu tancurile, unei bune părți a continentului. Însă marea împlinire națională din 1918 n-a putut fi uitată, căci însemna, cum s-a spus, „afirmarea unui drept și întărirea unui ideal”, elemente decisive în construcția statului modern.

Bibliografie:

Ion Bulei, Scurtă istorie a românilor, Editura Meronia, București, 1996.

Ioan Scurtu, Gh. Buzatu, *Istoria Romanilor în secolul XX*, Editura Tipo Moldova, Iași, 2010.

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII ROMÂN

Vîntu Mădălina Iulia
Liceul Tehnologic Metalurgic, Slatina

„Sunteți legați de-acest pământ al patriei prin tot ce-a fost înaintea voastră, prin tot ce va veni după voi; prin aceia care v-au născut și prin aceia pe care îi veți naște; prin trecut și prin viitor; sunteți legați prin mormintele strămoșilor și prin leagănele nepoților ” (Jaures)

Este imposibil să nu-i dau dreptate politicianului francez și să nu concluzionez că iubesc România pentru ca sunt român, aici m-am născut, aici e locul meu, aici am toate amintirile, familia,

prieteniei, și pentru că, deși predau limba engleză, în nicio altă limbă copiii mei nu ar putea înțelege mai bine ce înseamnă ”Te iubesc!” Îmi iubesc țara pentru cultura și tradițiile ei, cunoscute sau încă nedescoperite, pentru frumusețea portului popular, pentru cântecele, dansurile, munții, marea, ospitalitatea și felul de a fi al românilor.

Ce înseamnă patria? „Patria este pământul plămădit cu sângele și întărit cu oasele înaintașilor noștri. Pentru ca să fie o patrie, trebuie să fie mai întâi religia strămoșilor, sfânta cuminecătură a sufletelor, caldă adorație a acelora care au fost și nu mai sunt decât oseminte și țărână” (Delavrancea)

Din punct de vedere al patriotismului România a avut însă mult de pierdut în ultimul timp. Din păcate mulți nu mai sunt mândri de rădăcinile noastre, de istoria poporului, de frumusețea meleagurilor noastre. Din ce în ce mai mulți români vor să plece să se stabilească definitiv în alte țări, fiindu-le rușine cu țara în care s-au născut și unde au trăit o bună parte din viață. Și totuși, oricât de satisfăcuți ar fi din punct de vedere financiar, întotdeauna ceva va lipsi atunci când nu ești în țara ta. Mereu te vei simți incomplet departe de patria ta pentru că acolo unde-ți sunt rădăcinile, acolo îți este locul.

“Omul înainte de neam și-a iubit familia, înainte de lume și-a iubit neamul și patria sa de pământ, fie mare, fie mică, în care părinții săi au trăit și i-a îngropat, în care el s-a născut, în care a petrecut dulcii ani ai copilăriei, ce nu se mai întorc, în care a simțit cea dintâi bucurie și cea dintâi durere de bărbat. Nu cunosc însă nicio seminție, cât de barbară, care să nu aibă acest simțământ.” (M. Kogălniceanu)

Dragostea de patrie înseamnă dragostea pentru limba strămoșească, pentru limba română, care este una dintre cele mai melodioase limbi din lume, având o istorie vrednică de poporul a cărui origine se întinde în istorie pe o perioadă de peste două milenii, pentru limba în care Eminescu ne-a lăsat capodoperele sale, pentru limba în care Creangă ne-a povestit plin de umor amintirile copilăriei sale, pentru Coșbuc, Rebreanu, Sadoveanu, pentru limba cu o muzicalitate aparte, despre care George Sion, scria plin de mândrie pentru limba și neamul românesc poezia „Limba românească”: „Mult e dulce și frumoasă,/ Limba ce-o vorbim!./ Altă limbă-armonioasă/ ca ea nu găsim.”

Patria este pământul părinților noștri. Termenul “patriae” derivă din latinescul “pater” (părinte) și se referă în general pământul natal, pământul părinților (moșilor și strămoșilor), adică țara, națiunea, locul în care oamenii se simt legați afectiv prin origine, sânge, limbă, istorie, cultură și memorie. Așadar ce este patria? Patria este pământul pe care au trăit și au murit strămoșii noștri, este casa în care locuim, orașul în care trăim, înseamnă dacii și romanii, înseamnă Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, înseamnă ‘’Luceafărul’ ’ și ‘’Miorița’ ’, înseamnă Marea Adunare Națională de pe Câmpia Libertății de la Blaj din 1848, înseamnă 1 Decembrie 1918 la Alba Iulia, înseamnă trecutul, prezentul și viitorul nostru.

Uneori, probabil e mai bine să nu căutăm motivele pentru care iubim România, ci doar să știm că o iubim. Foarte greu se definesc noțiunile cu care ne-am născut și pe care le întâlnim în mod normal. Fac parte din noi. Nu putem trăi, nu ne putem concepe fără ele. De aceea este greu să dăm o definiție noțiunii de dragoste de țară. Ea se reflectă întotdeauna complex, multilateral, rațional și afectiv. Ne reprezintă și o reprezentăm, o gândim, o simțim, o trăim. „De îndată ce nu mai are patrie, spunea Rousseau, omul încetează de a mai fi”.

BIBLIOGRAFIE

Kogălniceanu, Mihail , *Opere III, Scrieri Istorice*, Editura MLR, București, 2017

MÂNDRU CĂ SUNT ROMÂN !

Mitrache Daniela, Școala Gimnazială Bircii
Ștefan Felicia Gabriela, Școala Gimnazială Bircii

În aceste momente în care serbăm Ziua Națională a României considerăm că este potrivit să reflectăm asupra câtorva considerații despre o temă specifică: despre dragostea de țară.

Patria este pământul părinților noștri. Termenul “patrie” derivă din latinescul “pater” (părinte) și indică în general pământul natal, pământul părinților (moșilor și strămoșilor), adică țara, națiunea, locul în care oamenii se simt legați afectiv prin origine, sânge, limbă, istorie, cultură și memorie. Ce înseamnă patria? Patria este pământul pe care au trăit și au murit strămoșii noștri, este casa în care locuim, orașul în care părinții mei și prietenii mei își petrec viața. Patria înseamnă dacii și romanii, înseamnă Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, înseamnă Miorița și Meșterul Manole, înseamnă Marea Adunare Națională de pe Câmpia Libertății de la Blaj din 1848, înseamnă 1 Decembrie 1918 la Alba Iulia, înseamnă trecutul, prezentul și viitorul nostru.

Oricum, chiar și astăzi sentimentul patriotic se manifestă în diferite forme. E suficient să ne gândim la salutul în fața drapelului național, care este practicat în instituțiile oficiale centrale ale Statului, sau la intonarea Imnului Național în anumite circumstanțe, precum ar fi Ziua Națională sau la începutul unor evenimente sportive, ținând mâna pe inimă ca simbol al iubirii de țară. A sărbători Ziua Națională a României, a onora simbolurile Națiunii, nu înseamnă formalism și retorică goală, ci înseamnă să consolidăm bazele și motivațiile activității noastre individuale și colective. Este nevoie și aici de echilibru. O dragoste excesivă, adică greșit înțeleasă, poate duce la consecințe neplăcute. Toată lumea știe - și istoria confirmă - că patriotismul rău înțeles se poate transforma în naționalism fanatic, atitudine care duce la războaie. Este un lucru bun să ne iubim țara, să fim mândri că suntem români, desigur respectând celelalte națiuni.

Pentru noi, creștinii, patria înseamnă locul unde Dumnezeu ne-a așezat, locul, pământul pe care Dumnezeu l-a creat pentru noi la începutul lumii, când a creat cerul și pământul și lumea întregă.

De multe ori doar atunci când pierzi un lucru descoperi importanța aceluia. Știți cine simte cu adevărat dorul de țară? Cei plecați în străinătate. Și mai știți cine și-a iubit cu adevărat țara? Cei care au murit pentru ea; soldații care au murit în luptă apărându-și pământul. Mulți scriitori și poeți și-au dedicat activitatea literară în slujba idealurilor patriotice.

Spuneam că patria, țara, e locul unde au trăit și au trudit strămoșii noștri. Faptul că noi avem astăzi o țară - România - se datorează strămoșilor noștri, care i-au lucrat pământul, au construit case și care ne-au predat-o nouă. Aici se observă și învățătura creștinismului conform căreia omul nu este stăpânul absolut a nimic pe pământ, ci doar administratorul temporar al bunurilor. Toți strămoșii noștri sunt îngropați în glia străbună, dar ne-au transmis, ne-au lăsat moștenire patria aceasta pe care și noi, la rândul nostru, va trebui să o transmitem fiilor fiilor noștri. Să ne rugăm lui Dumnezeu pentru țara noastră și pentru toți românii.

Ce înseamnă patria? „Patria este pământul plămădit cu sângele și întărit cu oasele înaintașilor noștri. Pentru ca să fie o patrie, trebuie să fie mai întâi religia strămoșilor, sfânta cuminecătură a sufletelor, caldă adorație a acelora care au fost și nu mai sunt decât oseminte și țărână” (Delavrancea)

Iubim România pentru că o cunoaștem în toate cotloanele ei cu locuri și oameni. O iubim pentru că descoperim mereu spații noi de frumusețe într-un univers parcă nesfârșit. Iubim România pentru că putem gândi cel mai bine în limba acestei țări. O limbă în care se poate vorbi cu dragoste și hotărât și simplu. Iubim România pentru oamenii corecți, pentru oamenii dăruți, pentru oamenii frumoși din ea. Dragostea de țară ..... e totul. Dragostea de patrie e cel mai nobil lucru pe care îl poate simți o ființă omenească. "Ce este dragostea de patrie? Mi-ar trebuie o eternitate ca să redau tot ce-mi sopteste inima despre patrie. Dragostea de patrie e dragostea de pragul casei în care te-ai născut, de vatra focului și de cuptorul la care te-ai încălzit în iernile aspre cu zăpada scânteietoare spulberată de vânturi. Dragostea de patrie sunt cei mai frumoși ani ai copilăriei și adolescenței care te duce lent pe aripa tinereții, apoi a bătrâneții. Pentru ea, patria, au luptat strămoșii nostri lăsând pentru ea dovada adevărată a iubirii - sângele lor și lacrimile amare ale apropiatilor". Patria e cel mai sfânt lucru, e locul în care mereu te poți întoarce din străinătate, ea te apără, te încălzește sub aripa ei și te iubește mai mult decât orice.

Bibliografie

Istoria poporului român, Editura Științifică, București, 1970

Istoria României, vol. II, Editura George Barițiu, Cluj-Napoca, 1997

ROMÂNIA NOASTRĂ

Prof. Popescu Marilena Cristina,

Prof. Răileanu Vasile

Liceul Tehnologic „Matei Basarab” Caracal

Ne apropiem de Centenarul Marii Uniri și nu pot să nu mă gândesc la lungul drum pe care țara noastră l-a parcurs până astăzi. Din punct de vedere istoric, **Marea Unire din 1918** a fost procesul prin care toate provinciile istorice locuite de români s-au unit în anul 1918 în cuprinsul aceluiași stat național, România. Etape preliminare au fost Mica Unire din 1859 a Țării Moldovei cu Țara Românească și dobândirea independenței în urma războiului din 1877-1878, pe fondul renașterii naționale a românilor în parcursul secolului al XIX-lea.

Unirea Basarabiei, a Bucovinei și, în cele din urmă, a Transilvaniei cu Regatul României (așezisul Vechi Regat) a dus la constituirea României Mari. Ea a fost scopul intrării României în Primul Război Mondial de partea Antantei și a fost favorizată de mai mulți factori istorici:

- acțiunea politică decisivă a elitelor din Regatul României și din Austro-Ungaria în conjunctura favorabilă de la sfârșitul Primului Război Mondial
- prăbușirea Imperiului Austro-Ungar și a Imperiului Rus
- afirmarea principiului autodeterminării și a celui al naționalităților pe plan internațional, în contextul prezenței pe scară largă a sentimentului național în rândul populației românești.

Marea Unire este legată inexorabil de personalitățile regelui Ferdinand, reginei Maria și omului de stat Ionel Brătianu. Încheiată de facto la 1 decembrie 1918 odată cu unirea Transilvaniei, recunoașterea diplomatică a solicitat eforturi pe parcursul următorilor ani. În ciuda constituirii ei într-un scop esențial al politicii externe în următoarele două decenii, recunoașterea din partea Uniunii Sovietice nu a venit niciodată, iar dinspre ea avea să vină în 1940 ultimatumul care a pus în acțiune dezmembrarea României Mari în avantajul Uniunii Sovietice, Bulgariei și Ungariei.

Noua întindere a statutului și noua structură socio-economică au produs schimbări fundamentale ale sistemului politic. Din cele două partide mari ale Vechiului Regat a supraviețuit doar Partidul Național Liberal, caruia în perioada interbelică i s-a opus Partidul Național Țărănesc, condus de Iuliu Maniu. Viața culturală a cunoscut o perioadă de efervescență fără precedent, manifestată în artă și știință.

Din câștigurile teritoriale ale anului 1918, doar Transilvania și Bucovina de Sud au rămas României după cel de-al Doilea Război Mondial. Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herței au fost încorporate URSS, iar Cadrilaterul a rămas Bulgariei.

Dar până la urmă Centenarul nu este despre cât a câștigat România teritorial ci mai degrabă despre ce a reușit să facă cu acest frumos incomensurabil. De ce iubesc România? Pentru că încă își păstrează optimismul unei țări ce are încă de învățat despre administrație, păstrarea valorilor naționale, implementarea unor legi transparente și echitabile, dar uneori se împotmolește pe drum. Iubesc România pentru că mi-a dat amintirile copilărie, motivația prezentului de a face o schimbare în educație și speranța că va fi o țară mai bună pentru noi toți în viitor.

Trebuie totuși să învățăm să iubim România împreună, pentru că țara aceasta nu este despre fiecare despre noi în parte, ci despre noi ca și un tot unitar și cât de multe putem schimba în bine dacă ne simțim români și dacă prețuim ceva ce alții au pierdut demult, o casă....acasă!

Bibliografie:

Iurașcu, Viorica; Studiu de cultură tradițională românească – Privire analitică asupra zonelor etno-folclorice; Curs de Cultură tradițională românească; Univ. Spiru Haret; 2015;
Trebici, Vladimir; Ghinoiu, Ion; Demografie și Etnografie; Ed. Științifică și Enciclopedică; București; 1986.

MAREA UNIRE DIN 1918, IDEALUL DE VEACURI AL ROMÂNILOR

Prof. înv. primar Spiridon Ion
Prof. înv. primar Zanfirescu Cristiana-Georgeta
Școala Gimnazială Bircii
Structura Școala Gimnazială "Ion Popescu Negreni"

Evenimentul politic al anului 1918 este desăvârșirea statului național român, înfăptuit prin unirea tuturor provinciilor locuite de români, aflate sub o stăpânire străină, cu România. Astfel, la finalul Primului Război Mondial, România obținea mai mult decât eliberarea românilor din Austro-Ungaria, pe care și-o propusese la începutul conflagrației. În această zi, prin efortul oamenilor de rând, al politicienilor, precum și a unei conjuncturi internaționale favorabile,

Transilvania s-a unit cu patria mamă, România. Astfel, pentru prima dată în istoria românilor provinciile istorice – Transilvania, Muntenia, Moldova, Banat, Crișana, Bucovina, Basarabia – duceau la îndeplinirea visul atâtor înaintași ai spațiului românesc, exprimat metaforic prin: „Unirea în cuget și simțire”.

Unirea provinciilor românești sub un singur steag, un singur nume și un singur conducător a fost rezultatul unui proces de lungă durată. În spațiul românesc, delimitat aproximativ de granițele actuale ale României, populația băștinașă a încercat de-a lungul timpului să se unească într-o singură organizare statală. Cea mai veche tendință de unire, cunoscută de istoria locuitorilor spațiului carpato-danubiano-pontic, a avut loc în urmă cu mai bine de 2000 de ani. Sub conducerea lui Burebista, liderul geto-dacilor, vechea populație locuitoare a acestui spațiu, are loc formarea primului stat care se întindea pe toată suprafața României de astăzi. Unirea din timpul regelui geto-dac a constituit o moștenire simbolică la care se vor raporta și la care vor visa mai toți liderii care s-au perindat la conducerea diferitelor provincii românești.

La peste 1500 de ani distanță față de înfăptuirea regelui Burebista, are loc punerea în practică a visului unui Regat Dacic. Prin strălucite campanii militare și eforturi diplomatice, Mihai Viteazul reușește în 1600 să fie domn al Țării Românești, al Ardealului și Moldovei. Deși unirea provinciilor din spațiul românesc a fost de scurtă durată, reușita domnului Mihai Viteazul a fost o faptă care a menținut viu idealul locuitorilor autohtoni ai acestui spațiu, încă de la Burebista și anume formarea unui stat unic sub un singur conducător. Redescoperite în 1848, personalitatea lui Mihai Viteazul și unirea înfăptuită de el a fost un factor care a făcut posibilă transformarea conștiinței de neam în conștiință de țară. Mugurii Unirii care avea să fie înfăptuită câteva decenii mai târziu apar în timpul Revoluției din 1848 din Țările Române. Acum, au loc întâlniri în țară și străinătate, în care discursurile oamenilor politici se axează pe apărarea drepturilor tuturor moldo-valahilor. Intelectualii și figurile reprezentative ale celor trei mari provincii românești, printre care Avram Iancu, Simion Bărnuțiu, se întâlnesc pe Câmpia de la Blaj, unde hotărăsc să lupte împotriva alipirii Transilvaniei la Ungaria.

Un alt punct important în evoluția țărilor române și avansarea spre idealul de unire, înfăptuit abia în 1918, este domnia lui Alexandru Ioan Cuza. Prin dubla alegere ca domn al Moldovei și al Țării Românești și prin reformele socio-politico-economice, provinciile românești pășesc pe drumul spre Marea Unire. Prin diverse metode politice și diplomatice, Cuza îi sprijină pe românii din afara Principatelor Unite, menținând prin aceste acțiuni conștiința apartenenței la un singur neam.

Anul 1877 aduce România în prim planul unei lupte dintre Imperiul Rus și Imperiul Otoman. În același an, în 21 mai, parlamentul României (România era formată din Moldova și Țara Românească) declară independența absolută a României. Independența, sfințită prin luptele la care au participat armatele române, a fost recunoscută și consacrată în mai toate cancelariile străine. Astfel, drumul spre Marea Unire continuă.

Primul război mondial aduce cu sine mai multe schimbări la nivelul politicii și a factorilor de putere în spațiul european. Datorită unui context intern și extern favorabil, la 9 aprilie 1918, Basarabia se declară unită cu România. Câteva luni mai târziu, în 28 noiembrie 1918, are loc unirea Bucovinei cu Regatul României. Unirea provinciilor românești cu Regatul României nu rămâne fără ecou nici în Transilvania. La 1 decembrie 1918, la Alba Iulia, are loc o Adunare națională a tuturor românilor din Transilvania și Ungaria. În cadrul plebiscitului care are loc la Alba Iulia, populația venită în număr foarte mare din Transilvania, Banat, Crișana, Maramureș își alege reprezentanții și formează Marele Consiliu Național Român. Consiliul numește un guvern provizoriu, Consiliul Dirigent al Transilvaniei, condus de Iuliu Maniu. Câteva zile mai târziu,

consiliul trimite la București o delegație condusă de Miron Cristea, care înmânează regelui Ferdinand I declarația de la Alba Iulia. La 24 decembrie Ferdinand I promulgă decretul prin care este confirmată legislativ unirea Ardealului cu Regatul României. Marea Unire a fost recunoscută pe plan internațional prin tratatele semnate la Trianon (4 iunie 1920) și Saint-Germain-en-Laye (10 septembrie 1919).

Sucesiunea evenimentelor și condițiile specifice fiecărei perioade menționate anterior nu au permis realizarea dezideratului de unire al celor care au locuit spațiul românesc decât la 1 decembrie 1918. Prin înfăptuirea unirii de la Alba Iulia, provinciile românești devin un tot unitar, Marea Românie Unită, un vis și un ideal implinit al conștiinței și al sufletului românesc.

BIBLIOGRAFIE

<http://centenarulromaniei.ro/ce-inseamna-centenarul-marii-uniri/>

<http://www.tribunainvatamantului.ro/marea-unire-a-romanilor-1-decembrie-1918/>

DE CE IUBESC ROMÂNIA ...

Prof. Vâlcea Ionica Odeta
Liceul cu Program Sportiv Slatina

"Poporul român e una din minunile lui Dumnezeu în marșul lui pe pământ"
Petre Țuțea

De cele mai multe ori, când vorbim despre România, uităm să enumerăm și lucrurile pe care le iubim. De prea multe ori, acele lucruri planează într-un nor sentimental ... pierzându-și latura concretă.

Există nenumărate motive pentru care eu iubesc România, însă voi prezenta o foarte mică parte dintre acestea.

România este o țară frumoasă, dar, nu este pusă în valoare îndeajuns.

Eu iubesc România pentru că pot gândi cel mai bine în limba acestei țări. O limbă "dulce ca un fagure de miere" în care se poate vorbi cu dragoste, hotărât și simplu care sună atât de bine și armonios.

România înseamnă casa, în care am copilărit; înseamnă dascălii, care ne-au pus stiloul în mână; România are culoarea Crăciunului, a Nașterii Domnului, a iubirii, a dragostei și a toleranței, este lumina din Sărbătorile Pascale; a ospitalității oamenilor, este țara dulcelui grai moldovenesc, a calmului și politeții ardelenilor, a mândriei bănățenilor, a vorbei repezite și grele a oltenilor; este țara nisipului auriu, adus de Dunăre de prin toată Europa, este Delta cu egrete grațioase și cormorani obraznici, este cosmopolitismul Dobrogei, care a amestecat rețetele și tradițiile; România este țara costumelor populare tradiționale, a minunatelor și unicelelor ii, a porților sculptate din Maramureș și a cumpenelor de la drum, cu peisajele frumoase... ; bogăției și diversității tradițiilor, a obiceiurilor specifice fiecărei zone și poveștilor de la gura sobei, dangătul clopotelor de duminică și în zilele de sărbătoare, sărbătorile de Paști cu ouăle încondeiate și Crăciunul cu bradul împodobit în jurul căruia cântăm colinde, bucatele deosebite și ospitalitatea oamenilor, clima prietenoasă.

Iubesc armonia, culoarea și liniștea peisajelor, înălțimea munților, încă acoperiți de păduri verzi unde găsești mereu un loc curat și frumos să ieși la o plimbare sau la picnic – vara, iar iarna copleșiți de haina pufoasă și strălucitoare de nea, liniile unduitoare ale dealurilor și câmpiile întinse și inundate de mirosul amețitor al fânului proaspăt cosit. Și oamenii pierduți între atâtea frumusețe...

România este fără îndoială o țară a lăcașurilor de cult, a unora dintre cele mai frumoase biserici și mănăstiri pline de sfințenie și har care sunt vizitate în fiecare an de numeroși pelerini și turiști; salba de mănăstiri de pe întreg cuprinsul țării, apreciate de un mare învățat ca fiind ”grădina Maicii Domnului”, în special mănăstirile din Moldova, cu măicuțele ce trăiesc deja ca și cum ar fi în Împărăția Cerească.

De la bisericile pictate la cele din lemn, de la bisericile fortificate la cele înscrise în patrimoniul mondial UNESCO, de la monumente ale arhitecturii gotice la cele ale stilului bizantin ori brâncovenesc, sutele de mănăstiri din țara noastră sunt cuprinse în nenumărate pagini și imagini ale spiritualității românești.

Avem unele dintre cele mai frumoase mănăstiri și biserici, recunoscute în toata lumea.

Spre exemplu, Mănăstirea Voroneț, celebră în lumea întreagă pentru albastrul unic al pereților săi - Albastrul de Voroneț (azuriu strălucitor) - a fost ctitorită de Ștefan cel Mare, în anul 1488. Totodată, printre culorile folosite sunt și Roșul de Humor sau Verdele de Arbore. Pe pereții exteriori ai mănăstirilor sunt pictate diferite scene biblice, precum ”Judecata de Apoi”, ”Arborele lui Iesei” sau ”Păcatul lui Adam”.

De ce iubesc România ...? Pentru că pe data de 30 noiembrie este trecută în calendarele bisericești ortodoxe cu literă roșie, ca o adevărată sărbătoare a creștinismului românesc: Sfântul Andrei. Ziua de 30 noiembrie premerge zilei de 1 Decembrie, Ziua Națională sau a unității românilor de pretutindeni. Există o legătură, în afara faptului că cele două zile sunt vecine în calendar. Astfel, ele reprezintă „bornele” temporale ale începutului, respectiv sfârșitului unui „proiect” ce a durat aproape două milenii.

În felul acesta, se unește spiritual sărbătoarea Bisericii Române cu sărbătoarea României. Creștinismul nostru, al românilor, este de origine apostolică, iar aceasta i se datorează Sfântului Andrei. Așa se explică și faptul ca el este unul dintre cei mai populari sfinți ai noștri și că numele lui este viu nu numai în evlavia, ci și în folclorul românesc.

Astfel, șirul ”sfinților naționali” poate începe cu unul din apostolii Mântuitorului Iisus Hristos, mai exact cu Sfântul Apostol Andrei, care deși era iudeu de neam, a propovăduit într-o parte a pământului românesc, la strămoșii noștri geto-daci, și anume în teritoriile situate pe țărmul apusean al Marii Negre (Pontul Euxin).

Să ne iubim țara, doar prin iubire putem rescrie povestea pentru toate generațiile viitoare!

Bibliografie:

- <http://www.ziare.com/social/romani/mandru-ca-sunt-roman-de-ce-iubesc-romania-1204569>
- <http://gen90.net/de-ce-iubesc-romania/>
- www.crestinortodox.ro

Rolul școlii în promovarea principiilor și valorilor naționale în rândul micilor școlari

Profesor Învățămintul Primar Bratu Irina
Școala Gimnazială Găneasa

Motto:

”După Basarabia, după Bucovina, mai lipsea o piatră din cele mai scumpe: Ardealul cu ținuturile din Ungaria locuite de Români. Azi ne-ați adus și această ultimă piatră a clădirii, care încoronează marea operă de unire. Putem privi cu încredere în viitor, căci temelile sunt puternice, bazate pe principii democratice, bazate pe principii democratice ce sunt o cheazășie pentru dezvoltarea firească a unei vieți sănătoase, ele sunt cimentate prin credința nestrămutată a unui șir întreg de generații, de apostoli ai idealului național (...) Să consacram unirea gândurilor, unirea sufletelor, dar și unirea în muncă roditoare, prin strigătul: trăiască România mare, puternică și unită!“

Regele Ferdinand I Întregitorul, 1 Decembrie 1918

Marea Unire din 1 Decembrie 1918 a încununat aspirațiile seculare ale românilor de a vieții într-un singur stat și a fost rodul luptei tuturor forțelor și categoriilor sociale interne. Poporul român a valorificat conjunctura internațională creată în urma Primului Război Mondial și a știut să se afirme în contextul mișcării de eliberare a popoarelor și al victoriei principiului naționalităților în Europa. Trebuie să mai menționăm faptul că, la realizarea acestui măreț vis a contribuit o generație importantă de personalități precum: regele Ferdinand, Ionel Brătianu, Iuliu Maniu, Ion Nistor, Take Ionescu, Ion Inculeț, Nicolae Iorga, Vasile Goldiș, Gheorghe Pop de Băsești, Alexandru Vaida-Voevod. Voința românilor de la acea vreme a fost certificată prin principii și valori de oameni politici dedicați României, dedicați voinței poporului român. Sunt acei oameni care au atestat voința românilor în principii, principii care au fost stabilite la 1 decembrie 1918, pe care le găsim și astăzi la fel de valabile: România stat național, România stat unitar, România stat suveran. Sunt principii pe care acești oameni politici le-au stabilit în numele românilor și ele se află și astăzi înscrise în Constituția României și vor rămâne pe vecie valabile pentru orice român. Tot atunci, oamenii politici au întărit voința românilor în valori: libertate, democrație, reprezentativitate, protejarea proprietății, libertatea de confesiune, libertatea religioasă. Iată valori stabilite tot la 1 decembrie 1918, care sunt și astăzi valori ale națiunii române, ale statului român.

Valorile și principiile pe care le adoptăm ne fac ceea ce suntem noi ca și oameni, iar acestea pot fi bune sau rele în funcție de educația primită, atât în școală, cât și în familie sau alte grupuri sociale din care facem parte. Toate informațiile pe care le obținem sunt filtrate de propria conștiință, acestea fiind rezultatul combinației dintre modul de gândire, moralitate și rațiune.

Cele mai importante valori umane, care pot fi imprimate pe timpul școlarității mici, micilor românași și micilor româncuțe, adevăraților români în devenire, sunt următoarele:

Respectul este poate una dintre cele mai des menționate valori pentru că este necesar în absolut toate grupurile sociale.

Integritatea ne ajută să avem încredere unii în alții. Faptul că suntem corecți, onești și că spunem adevărul chiar și atunci când avem de suferit denotă tărie de caracter care pe unii îi va înfuria, iar pe alții îi va face să ne admire.

Înțelepciunea se spune că ”o câștigăm” o dată cu experiența acumulată în timp, dar aceasta poate fi cultivată încă de la vârste mai fragede.

Iubirea este cu siguranță una dintre valorile fundamentale umane și nimeni nu ar trebui să se ferească de ea, ci ar trebui, pe cât posibil, să o caute și să o primească în viața sa, dar să o și dăruie ori de câte ori cel de lângă noi are nevoie de sprijin.

Bunătatea sufletească și generozitatea mișcă orice suflet, iar în timp, poate schimba în bine chiar și pe oamenii răi.

Încrederea de sine și în alții trebuie definitivează un caracter puternic. Trebuie să ai încredere și în apropiații tăi, pentru ca și ei să se încreadă în tine.

Prietenia nu trebuie să lipsească din viața unui om și chiar dacă ai un singur prieten adevărat, trebuie să știi că ești mai câștigat decât dacă ai avea sute de cunoștințe.

Crescând și educând copiii în credință, cu iubire și respect pentru înaintași vom avea de ce să fim mândri atunci când privim cu speranțe spre viitor și cu mândrie în istoria noastră, în istoria devenirii noastre. Vom avea de ce să ne bucurăm la fiecare 1 Decembrie, când vom sărbători ani mulți de la devenirea noastră ca stat național, stat unitar, stat suveran. Pentru toate acestea trebuie să mulțumim înaintașilor noștri, dar în egală măsură și românilor care astăzi trăiesc pe aceste pământuri, acei români care poartă în suflete iubirea pentru valorile naționale, iubirea pentru principii, iubirea pentru istorie, iubirea pentru cultură.

Bibliografie:

Cristea Dumitru, "Tratat de psihologie socială", Editura ProTransilvania, București, 2000.

Lindenberg Paul, *Regele Carol I al României*, Editura Humanitas, București, 2004,

Parot Francois, "Dicționar de psihologie", Editura Humanitas, București, 1999.

IMPORTANȚA SĂRBĂTORII DE LA 1 DECEMBRIE 1918 PENTRU ROMÂNI

Bîscoveanu Maria Magdalena
Școala Gimnazială Nicolae Iorga Slatina

Știm cu toții că la 1 decembrie 2018 se împlinesc 100 de ani de la Unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România. Astfel prima provincie românească care s-a unit cu România a fost Basarabia. În fața amenințărilor Rusiei și Ucrainei, Basarabia își proclamă independența (24 ianuarie/6 februarie 1918), iar la 27 martie/9 aprilie 1918, Sfatul Țării, care cuprindea reprezentanți ai tuturor naționalităților, a adoptat, cu majoritate de voturi, hotărârea Basarabiei de a se uni cu România. Al doilea mare moment din procesul de reîntregire națională a statului unitar român a avut loc la 15/28 noiembrie 1918, când Congresul general al Bucovinei, format din reprezentanții aleși ai românilor și ai naționalităților din Bucovina, a hotărât, în unanimitate, „unirea necondiționată și pe vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru cu regatul României”. În toamna anului 1918, în condițiile înfrângerii Puterilor Centrale și ale prăbușirii Austro-Ungariei, mișcarea națională a românilor din Transilvania s-a

amplificat. În acest context, la 29 sep./12 oct. 1918 s-a întrunit, la Oradea, Comitetul Executiv al Partidului Național Român și a adoptat în unanimitate o declarație privind hotărârea națiunii române din Transilvania de a se poziționa „printre națiunile libere”.

Aceste date istorice au o importanță desăvârșită pentru fiecare dintre români, care încearcă să aducă în plan real o parte din manifestări și o inimă plină de bucurie, emoție, tristețe. Interesant mi s-a părut actul redactat de Vasile Goldiș, care se intitula „Declarația de autodeterminare națională” și făcea referire la cei aproximativ 3.500.000 de români care trăiau în Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș. Se sublinia necesitatea convocării unei adunări naționale, care să delege organele abilitate „să trateze și să hotărască în treburile care se referă la situația politică a națiunii române”. Totodată, se cerea „afirmarea și valorificarea drepturilor ei, nestrămutate și inalienabile, la deplina viață națională”. Documentul a fost prezentat de Alexandru Vaida Voievod în Parlamentul de la Budapesta, în ședința din 5/18 octombrie 1918. Alături de aceste date istorice sunt multe altele, pe care atât elevii, cât și oamenii de rând sunt dornici să le afle și să le valorifice pentru a fi păstrate și transmise pe mai departe.

Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, convocată pentru data de 18 noiembrie/1 decembrie 1918, a fost considerată de contemporani decisivă pentru „unitatea națională a tuturor românilor”. Toate apelurile au subliniat importanța istorică a actului ce urma să se decidă la Alba Iulia: „Veniți cu miile, cu zecile de mii – se scria în apelul Consiliului național din Blaj. E ziua când se va hotărî asupra sorții noastre pentru o veșnicie. Veniți și jurați că nedespărțiți vom fi și uniți rămânem de aici înainte cu frații noștri de pe cuprinsul pământului românesc, sub una și nedespărțită cârmuire”. Pe lângă cei 1.228 de delegați, la Alba, au venit, după cum menționează contemporanii, peste 100.000 de români din toate colțurile Transilvaniei: „cât cuprindea ochiul numai om și om în continuă mișcare, producând un vuiet de parc-ar fi fost talazurile mării în vreme de furtună”. În timp ce, pe câmpul lui Horea, mulțimea aștepta cu înfrigurare, în sala cazinei ofițerilor din Alba Iulia delegații se adunaseră. Dintr-un colț al sălii izbucnește cu energie vechiul cântec patriotic „Pe-al nostru steag e scris unire”. Întreaga asistență îl cântă cu o însuflețire deosebită. El este practic lozinca sub care se va desfășura întreaga zi. Rând pe rând, își fac apariția membrii Consiliului Național Român Central primiți cu ropote de aplauze. În sală se aflau 680 de delegați aleși în cele 130 de circumscripții electorale ale Transilvaniei, Banatului, Crișanei, Maramureșului și Sătmăruului. Alături de ei participau reprezentanții episcopilor românești, societăților culturale, institutelor de învățământ superior și școlilor medii, reuniunilor învățătoresți, reuniunilor de meseriași și femei, delegații Partidului Social Democrat Român, gărzilor naționale și ai societăților studențești; în total 1.228 de delegați. George Pop de Băsești a amintit marile momente ale luptei naționale a românilor conchizând: „Vrem să zdrobim lanțurile robiei noastre sufletești prin realizarea marelui vis al lui Mihai Viteazul: Unirea tuturor celor de o limbă și de o lege, într-un singur și nedespărțit stat românesc”. A urmat la cuvânt Vasile Goldiș care a spus: „Națiunile trebuie eliberate. Între aceste națiuni se află și națiunea română din Ungaria, Banat, Transilvania. Dreptul națiunii române de a fi eliberată îl recunoaște lumea întreagă, îl recunoaște acum și dușmanii noștri de veacuri. Dar odată scăpată din robie, ea aleargă în brațele dulcii sale mame. Nimic mai firesc în lumea aceasta. Libertatea acestei națiuni înseamnă: Unirea ei cu Țara Românească”. În finalul discursului său, Vasile Goldiș a dat citire textului Rezoluției Marii Adunări Naționale. Votată, într-o atmosferă de un entuziasm de nedescris în cuvinte, Rezoluția a

devenit, astfel, documentul istoric prin care se înfăptuia visul de veacuri al poporului român: România Mare. Pentru ca mulțimea să poată fi informată simultan de hotărârea luată s-au înălțat, ca și la 1848, în cele patru puncte cardinale ale platoului lui Horea, patru tribune. De aici au vorbit mulțimii liderii mișcării naționale. La 11/24 decembrie 1918, regele Ferdinand emite Decretul-lege de unire a Transilvaniei cu vechea Românie.

În 1990, la 27 iulie, Parlamentul României hotărăște ca ziua de 1 Decembrie să devină Ziua Națională a României. Primul 1 Decembrie ca zi națională a fost marcat la Alba Iulia, la 1 decembrie 1990.

De altfel, în fiecare an, atât la Alba Iulia, cât și în toate orașele mari din întreaga țară au loc manifestări și ceremonii prilejuite de aniversarea zilei de 1 Decembrie, evenimente care îi reunesc pe românii de pretutindeni.

Marea Unire din 1918 a fost și rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești.

Bibliografie:

Lucian Boia - În jurul Marii Uniri de la 1918. Națiuni, frontiere, minorități. Editura Humanitas, 2017

IMPORTANȚA ȘI SEMNIFICAȚIA ZILEI DE 1 DECEMBRIE 2018

Petra Florea
Liceul Tehnologic Metalurgic Slatina

În anul 2018 se împlinesc 100 de ani de la Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 de la Alba-Iulia, care a consacrat pe vecie realizarea statului național unitar român. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a stabilit ca 2018 să fie Anul omagial al unității de credință și de neam și Anul comemorativ al făuritorilor Marii Uniri din 1918. Chemările pe care le desprindem din viața și istoria poporului român dintru începuturi, iar după 24 ianuarie 1859 cu mai multă îndreptățire, sunt chemări clare la unitate. Vrerile lui Vodă Rareș de a găsi calea spre unirea tuturor românilor, jertfa lui Mihai Viteazul care pecetluia testamentar unitatea de neam nu ca vis ci ca realitate, acțiunile energice ale pașoptiștilor se împlineau la această dată care se veșnicește în istoria noastră ca dată a micii Uniri, și care potențate, urmau să se încununeze la 1 Decembrie 1918. Această memorabilă zi de 1 Decembrie 1918 a devenit pentru noi românii prefacerea visului în realitate. Prefacere pentru că el era și trebuia doar să se manifeste. Crez și împlinire, Unirea este pentru români o permanentă chemare la muncă, la viață, la bucurie și desăvârșire.

Conștiința de fii ai Bisericii drept măritoare este un îndemn, o cheazășie, dar și o mărturie a părtășiei noastre la opera de înflorire a gliei străbune, de care ne simțim atât de legați prin obârșie. Să facem deci din crezul și împlinirea Unirii un imn al muncii, al bucuriei și al desăvârșirii. Și unitatea de cultură a țărilor române a fost o realitate puternică în viața poporului nostru. Creația populară unitară, izvorâtă din viața comună a întregului neam românesc, a contribuit la rândul ei la păstrarea și perpetuarea ideii de unitate a poporului nostru.. Alba Iulia, cetatea Marii Uniri, se numără printre puținele localități din țara noastră care au fost predestinate să ocupe un loc de cea mai mare importanță în istoria poporului român din îndepărtata preistorie și până în contemporaneitate. Oraș bimilenar, învăluit în nimbul legendar al unor mari evenimente istorice, Alba Iulia s-a întipărit adânc în mintea și inima poporului român. El apare, peste veacuri, în conștiința fiecărui român ca un simbol al jertfelor și biruințelor în lupta pentru eliberare socială, independență și unitate națională. Această străveche așezare este o mărturie grăitoare a iscusinței și talentului creator al înaintașilor noștri, care au reușit să mențină aici un puternic centru de civilizație ce s-a dezvoltat de-a lungul vremurilor. Oraș al gloriei străbunilor, oraș al marilor dureri, Alba Iulia avea să devină prin actul de la 1 Decembrie 1918, după jertfe de secole, altarul realizării marelui ideal al poporului român: unitatea politică. Marea Adunare Națională de la Alba Iulia înscrie o pagină de nepieritoare glorie în istoria poporului român, demonstrând viabilitatea și trăinicia sentimentului național. Lanțurile robiei s-au rupt, zăgăzurile nedreptății s-au sfărâmat, națiunea română privește înainte cu demnitate și cu încredere în viitorul său. Actul unirii a fost un act firesc și a întrunit adevărată înțelegere și înțelegere de pe cele două versante ale Carpaților, el demonstrează totodată, lumii întregi, că legăturile sufletești dintre frați nu au putut fi rupte de vitregia istoriei, că asupra pe care guvernele claselor dominante au exercitat-o asupra fiilor națiunii române din acest colț al pământului strămoșesc nu a făcut altceva decât să consolideze ideea unității naționale a românilor. Căci cu cât asupra era mai mare, cu atât mai dâră era lupta pentru libertate, în suferință se călesc sufletele tari, prin suferință la biruință, spune atât de plastic înțelepciunea poporului nostru. Jertfele celor mai buni fii ai neamului românesc aduse pe altarul patriei nu au fost în zadar, ele au constituit un exemplu de urmat, un îndemn la luptă, căci zorile biruinței vor apărea să aducă răsplata acestor sacrificii pe care națiunea română le-a adus în lupta sa pentru libertate.

Alba Iulia este cetatea neamului românesc, Alba Iulia, cetatea jertfei celor trei martiri ai neamului, Alba Iulia, al cărei pământ răsuna la 1600 de zăngănitul armelor oștirii voievodului cu nume de arhanghel, Mihai Viteazul, sub a cărei glie dorm soldații Legiunii a XIII - a Gemina, ca și atâția eroi anonimi care s-au jertfit în decursul veacurilor sub flamurile aceluiași drapel care chema la libertate și înfrățire. Cetatea străbună trăia la 1 Decembrie 1918 cea mai glorioasă zi a existenței sale, zi care a deschis calea spre noile zori de libertate a poporului român. Actul unirii este opera întregului popor român care a avut o comportare eroică și o voință de fier, înțelegând că numai prin unire și înfrățire se va putea realiza adevărata libertate, ideal de secole al poporului român. După multe neajazuri și suferințe din cauza războiului, lacrimile de suferință s-au prefăcut în lacrimi de bucurie, pricinuite de prăbușirea imperiului habsburgic și de Unirea Transilvaniei cu Țara-mamă, în istorica adunare de la Alba-Iulia de la 1 decembrie 1918. La pregătirea acestui act epocal din istoria țării noastre, Biserica și-a adus partea ei de contribuție. În octombrie 1918 s-a constituit Consiliul Național Român cu sediul la Arad, format din câte șase reprezentanți ai Partidului Național Român și ai Partidului Social-Democrat. Un rol de seamă în acest Consiliu l-a avut Vasile Goldiș, pe atunci secretarul Consistoriului Episcopiei din Arad. Peste câteva zile, tot la Arad s-a organizat Comandamentul gărzilor naționale românești. S-au ținut numeroase adunări populare, în orașele și satele românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș, pentru

organizarea consiliilor naționale județene și comunale, precum și a gărzilor naționale românești. În cadrul acestor adunări, s-au adoptat memorii și moțiuni cu mii de semnături, prin care se cerea unirea Transilvaniei cu România.

Prin proclamarea unirii Transilvaniei cu România, s-a încheiat procesul legitim al desăvârșirii statului național român. Unirea a constituit expresia voinței libere și conștiente a maselor largi populare. Unirea românilor într-un singur stat în 1918 a fost pregătită cu secole înainte, pentru că ea însemna o străduință firească pentru cei de aceeași origine și limbă, de pe ambele versante ale Carpaților, să trăiască pe vecie împreună.

Bibliografie:

1. Acad. Gheorghe Platon, Academia Romana, Istoria Romanilor, De la Independenta la Marea Unire (1878-1918), Editura Enciclopedica, Bucuresti 2003
2. Adrian Ignat, Aportul Bisericii la Marea Unire de la 1 Decembrie 1918, Editura Universitara, Bucuresti 2011.

ROMÂNIA – ȚARA MEA

Profesor, Ionela Mădălina Buga
Liceul Teoretic „Ioniță Asan”, Caracal

Prin specificul meseriei, respectiv profesor de geografie, am ales să-mi descriu și, fără să-mi dau inițial seama, să-mi promovez țara. Știu că iubesc copiii și că ceea ce fac, dar exaltarea și bucuria sufletească, ce mă cuprinde când predau și vorbesc de țara mea, nu o pot exprima în cuvinte.

Români sunt descriși ca naționaliști convinși și, îmi place să cred că, mă înscriu pe această linie, promovată de toți înaintașii mei. Iubirea și respectul pentru țară nu pot fi cumpărate, ci se transmit genetic, ne curg prin vene, odată cu sângele.

De ce iubesc România? La fel de bine aș putea întreba: de ce îmi iubesc copilul, mama sau tata, soțul și sora? De ce m-am născut româncă? De ce gândesc? E normal, e firesc! Face parte din mine și mă definește ca om! Sunt eu și toți ai mei: copil, soț, părinții, bunicii și toți strămoșii, care au luptat pentru apărarea acestei țări, care și-au dat viața pentru viitorul și libertatea urmașilor.

Cum să nu tresalte inima la vederea frumuseților naturale ale României mele? Când vezi ivindu-se din nori, vârfurile înzăpezite ale Carpaților? Când auzi apele vijelioase ce se sparg în barajele hidrocentralelor sau freamătă sub tumultul peștilor? Cum să nu simți că zbori, când valurile Mării Negre te răcoresc și te înfioară, oferindu-ți coroana supremă născută din albul spumei lor? Când vară fiind, aurul grânelor de pe câmpii, ți se revarsă printre degete, umplând hambarele și aducând hrană și bogăție în gospodării? Cum să nu simți fiorul, dragostea și dorul exprimate în cântecul popular, dorința de viață redată prin curcubeul de culori din costumul tradițional sau zbuciumul sufletesc și jalea, după cei pierduți, ce răzbate din doinele bătrânești? Cum Doamne să nu îți mulțumesc pentru minunile, frumusețea naturii și bogăția pământului strămoșesc, revărsată acum asupra mea și a neamului meu românesc?

Iubesc tot ce ține de România: oamenii locului, obiceiurile și tradițiile noastre românești, jocul și cântecul popular, nunțile tradiționale, munții cu pajiștile și pădurile lor, belșugul livezilor și podgoriilor din zonele deluroase, viața tumultoasă din câmpii, solul acesta negru și fertil din care crește pâinea, liniștea satelor, măreția castelelor și palatelor etc.

Tânjesc după pacea sufletească, mirosul de tămâie, pietatea și „lumina” descoperită între zidurile bisericilor și mănăstirilor Bucovinei, Dobrogei sau Maramureșului. Nu pot alina dorul sălilor de liniște din marile biblioteci! Mă reculeg în umbra și liniștea caselor memoriale, muzeelor, conacelor sau a cimitirelor unde se odihnesc cei care au scris și hotărât istoria acestei țări, și datorită cărora exist eu și cei ce-mi urmează.

Toate acestea reprezintă ROMÂNIA și tot ce iubesc eu! Aici am ales să-mi întemeiez familia, să-mi cresc copilul, să transmit mai departe, elevilor mei, ceea ce cunosc, simt și iubesc, să așez o nouă cărămidă la evoluția României.

Am călătorit, în interes de serviciu, dar și de plăcere, în câteva state europene, dar liniștea sufletului și dorul de tot ce ține de neamul meu românesc le-am găsit doar aici: în liniștea satului meu, în sânul familiei mele, alături de toți ai mei, alături de ciripitul păsărelelor, cântecul doinelor din bătrâni și magia sărbătorilor.

În astfel de momente ne apropiem de strămoși și înțelegem sacrificiul lor, dorința de „neatârnavare”, aspirația spre mai bine. Astfel, nu este zadarnică jertfa supremă, continuă, de peste două milenii, a milioane de daco – romani, moldoveni, ardeleni, bănățeni, olteni și dobrogeni. Suntem același întreg, iar deviza lor este acum a noastră și a urmașilor noștri.

Am purtat cu drag și cu mândrie în suflet, pe meleaguri îndepărtate, originea latină a țării mele, portul popular și am stat cu fruntea sus, cu mâna pe tricolor, când mi-am făcut cunoscută naționalitatea.

Româncă fiind, am datoria de a transmite fiicei mele comoara ce păstrează vie o inimă de român, de a-mi respecta părinții și înaintașii, de a face cunoscut peste granițele României, numele și specificul românesc, bucuria și frumusețea ce se revarsă din ochii românilor mei!

LA MULȚI ANI ROMÂNIA ! ROMÂNIA MARE – VISUL DE VEACURI

Prof. Filip Emilia Iulia Mihaela
Școala Gimnazială ”Vlaicu Vodă” Slatina

”Pe-al nostru steag e scris Unire,
Unire-n cuget și-n simțiri,
Și sub măreția lui umbrire
Vom înfrunta orice loviri.”

Aceste cuvinte ale lui Andrei Bârseanu reflectă în cuvinte simple și calde împlinirea visului de veacuri al românilor: Unirea cea Mare.

Visul pentru care acest pământ sfânt a fost udat cu sânge și brăzdat de oasele bravilor eroi ai neamului.

Iubim România Mare pentru că aici este locul unde ne-am născut noi și copiii noștri – rațiunea noastră de a fi, pentru că aici aerul are puritatea piscurilor din Carpați, pentru că în diminețile senine de vară cântecul ciocârliei răsună ca nicăieri! Aici freamătul pădurilor de brazi, neclintiți ca românii, se îngemănează cu sunetul magic al valurilor dantelate ale mării, cu nisipul fierbinte și pur pe care pașii noștri, ai românilor, calcă de mii de ani.

Stema țării poartă simboluri vechi și veșnice, drapelul arborează cele mai frumoase culori, iar Imnul României îți face sufletul să vibreze până în adâncuri.

Unirea a făcut puterea! Inimă lângă inimă, umăr lângă umăr!

”Basarabia, în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea Neagră, ruptă de Rusia acum o sută de ani și mai bine, din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric și a dreptului de neam, pe baza principiului ca noroadele singure să-și hotărască soarta lor, de azi înainte și pentru totdeauna se unește cu mama sa, România.” (Declarația de unire a Basarabiei cu România).

Ca dascăl, dar și ca om, am datorita de a transmite generațiilor de elevi aspecte legate de importanța Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918, precum și de a promova principiile și valorile naționale.

Am început întotdeauna cu grija imensă pentru cultivarea respectului pentru limba română, pentru istoria milenară și plină de acte de eroism, pentru frumusețea inegalabilă a naturii românești.

De ce să iubim România? Pentru că are o cultură vastă și solidă, pentru că oamenii de știință români i-au dus prestigiul peste hotare, pentru că portul popular românesc este de o frumusețe angelică, e depozitarul culturii populare și pentru că, așa cum spunea Lucian Blaga, „veșnicia s-a născut la sat”.

Cântecul popular românesc se întrece în frumusețe cu trilurile ciocârliei și privighetorii. Jalea din doine și balade e de negăsit în alte cântece pe mapamond. Casa românului e veșnic deschisă pentru oaspeți, alături de pâinea sfântă și sarea din adâncuri.

Elevilor mei le-am transmis sentimente patriotice profunde și serioase, învățându-i să iubească și să-i ajute pe cei din jur, să fie umani și empatici.

De ce să iubească România?

Pentru că doar aici îl poți citi pe Eminescu având lacrimi în ochi, pe Creangă retrăindu-și copilăria, pe Alecsandri lângă focul fierbinte.

Pentru că doar aici Porumbescu a cântat „Daciei întregi”, George Enescu a pus pe strune „Poema română” cu acorduri de horă ce frământă cercul de oameni într-o mișcare neostenită, când unduind ușor, când năpustindu-se vijelios.

Doar aici penelul lui Grigorescu și Luchian au scos la iveală cele mai frumoase tablouri, iar operele lui Brâncuși au străbătut timpul și întregul pământ.

Iubim România pentru că aici s-au născut „aripile” lui Coandă, Vlaicu și Vuia ce s-au înălțat timid, dar pentru eternitate, către albastrul infinit al cerului.

Și nu în ultimul rând pentru că Alba Iulia este „catedrala” reîntregirii neamului.

„Bat clopote cântând reîntregirea

Și sufletul ia foc în clopotari.

Întâi decembrie ne e unirea

Și strălucirea României Mari!”

(Adrian Păunescu – „Clopotul reîntregirii”)

Bibliografie:

Marinescu Constantin, „Momente cruciale din lupta românilor pentru independență și unitate națională”, Editura Danster, București, 2015;
Bucur Bogdan, „Cartea de aur a Centenarului Marii Uniri”, Editura Rao Books, București, 2017;
Mihăilescu Cleopatra, Pițilă Tudora, Vlad Steluța, „Istorie” – manual pentru clasa a IV-a, Editura Aramis, București, 2006.

”DE CE IUBESC ROMÂNIA ...”

Prof.înv.preprimar: Mitrică Floriana Cornelia
Școala Gimnazială ”Virgil Mazilescu”
G.P.P ”Floare de Tei” – CORABIA

În opinia mea, patriotismul este un sentiment care reflectă dragostea de patrie, respectul față de înaintași, iubirea de popor și de creațiile sale, dar și de locurile natale.

Primul argument pentru a-mi susține afirmația de mai sus este că iubesc România pentru că este țara în care m-am născut și am crescut, este țara în care au trăit părinții, bunicii și străbunicii mei și strămoșii neamului meu... Iubesc România pentru că aici am născut și mi-am crescut singurul meu copil, insuflându-i dragostea pentru țărâna pe care calcă și limba pe care o vorbește!

Iubesc România pentru că îi iubesc crestele munților pierdute în nori, Carpații noștri, rocile aspre și fierbinți peste care am călcat cu respect și mândrie și mai ales toate acele peisaje pe care le am de descoperit în drumețiile mele prin țară.

Iubesc România pentru că iubesc marea agitată, aglomerată în verile caniculare, marea care se sparge în nisipul fin al infinitelor plaje.

Iubesc România pentru că îi iubesc străduțele înguste ale orașelor de munte, dar și aglomerația de mașini și trecători din marile orașe. Iubesc România pentru că îi iubesc trecutul, poveștile din spatele fiecărei case, a fiecărui castel și fiecărei cetăți și mănăstiri.

Iubesc România pentru că îi iubesc oamenii gălăgioși, veseli, care se plâng de atâtea lucruri inutile uneori, dar care trăiesc din plin fiecare clipa. Iubesc durerea țăranilor care se luptă pentru a mai ara încă o brazdă din pământul străbunilor, dar și confuzia tinerilor care nu știu exact pe ce drum să o mai apuce... Iubesc imaturitatea oamenilor și chiar și ciroul pe care ni-l mai oferă uneori, în atâtea domenii...

Iubesc România pentru că îi iubesc strugurii din care se face vinul care nu lipsește de la nicio petrecere și de la masa niciunui român... Iubesc merele coapte, perele mălăioase, gutuile pufoase și pepenii dulci. **Îi iubesc stoicismul, răbdarea și devotamentul ei față de spațiul cuprins între Carpați, Dunăre și Marea Neagră.**

Iubesc România pentru că îi iubesc costumele populare, încărcate de tradiție și istorie și poveștile de la gura sobei. Tradițiile despre care am auzit, precum și cele neștiute și neauzite. Iubesc armonia peisajului, înălțimea munților, liniile unduitoare ale dealurilor și infinitul câmpiilor întinse. Iubesc oamenii ei pierduți între atâtea frumuseți...

Iubesc România, oricât de mult mă dezamăgesc oamenii ei, uneori... O iubesc ca pe o poveste pe care am auzit-o demult, care mi-a încântat copilăria, poveste care mi-a luminat adolescența și pe care vreau să o rescriu, pentru a-mi încânta prezentul și de ce nu, viitorul...

Toate la un loc, reprezintă de fapt, România mea, România copilului meu și România nepoților și urmașilor mei !

Bibliografie:

Revista învățământul preșcolar, nr. 3-4/2002, București
Istoria Românilor, Editura Cărturești,, București, 2005

MAREA UNIRE DE LA 1918

Prof.înv.primar, Ghenea Mihaela
Școala Gimnazială Fărcașele, Olt

„...Marea Unire din 1918 a fost și va rămâne pagina sublimă a istoriei românești. Măreția sa stă în faptul că desăvârșirea unității naționale nu este opera nici a unui om politic, nici a unui guvern, nici a unui partid; este fapta istorică a întregii națiuni române, realizată într-un elan râvnit cu putere, din străfundurile conștiinței unității neamului, un elan controlat de fruntașii politici, pentru a-i călăuzi cu inteligență politică remarcabilă spre țelul dorit [...]. Nu o victorie militară a stat la temelia României Mari, ci actul de voință al națiunii române de a-i da armătura teritorial-instituțională, care este statul național. [...]” Astfel marchează regretatul academician Florin Constantiniu semnificația istorică a zilei de 1 decembrie 1918.

Unirea Transilvaniei cu România de la 1 Decembrie 1918 reprezintă fără doar și poate evenimentul principal al istoriei României și totodată realizarea unui deziderat al locuitorilor granițelor vechii Dacii. Aniversăm cu respect în fiecare an Ziua Națională a României la 1 Decembrie, prilej de rememorare a jertfei înaintașilor și a luptei pentru constituirea Statului Național Român. Cu acest prilej, discutăm, polemizăm, dezbatem cu privire la rolul maselor și al personalităților în anul plin de istorie, 1918. Unirea din 1918, realizată de niște patrioți vizionari, rivalizează palid, astăzi, cu faptele unor personaje contemporane. Tinerii nu prea știu ce sărbătorească, cei mai în vârstă visează la vremurile apuse, iar mulți folosesc ziua liberă pentru a-și rezolva din problemele restante din cauza serviciului.

Dar să vedem despre ce evenimente și personalități este vorba... Victoria Antantei, care începea să se contureze în 1918 în Europa Occidentală, s-a repercutat și pe frontul din Peninsula Balcanică. Armata generalului Sarrail, care practic era blocată de ani la Salonic, înainta și depășea liniile armatei bulgare. În România, la 24 octombrie/6 noiembrie 1918, Guvernul Alexandru Marghiloman își dădea demisia. I-a urmat un Executiv condus de generalul Constantin Coandă, care proclama remobilizarea armatei române și la 28 octombrie/10 noiembrie 1918, România reintra în război. După numai o zi, războiul lua sfârșit în Europa Occidentală. În partea de răsărit a continentului nostru, după armistițiul de la Belgrad, la 31 octombrie/13 noiembrie 1918, operațiunile militare au mai continuat cu intermitențe pe teritoriul Ungariei.

Înfrângerea militară aducea cu sine destrămarea imperiilor multinaționale din cadrul Puterilor Centrale. Aceasta era urmată de intensificarea mișcării naționale a popoarelor aflate pe drumul deplinei autonomii și independențe. La 26-28 martie 1918 a avut loc la Roma un Congres al naționalităților din Austro-Ungaria, care a votat o moțiune, cerând recunoașterea dreptului fiecărei națiuni de a se constitui într-un stat național independent sau de a se uni cu statul său național, dacă acesta exista deja. La 27 martie 1918, Sfatul Țării din Basarabia a votat unirea

Basarabiei cu România. În vara anului 1918 s-a constituit în capitala Franței Consiliul Național al Unității Române, condus de Take Ionescu, iar printre membri avându-i pe Vasile Lucaciu, Octavian Goga, dr. Constantin Angelescu și Ioan Th. Florescu. Consiliul a fost recunoscut de către guvernele Antantei drept exponentul intereselor poporului român. La începutul toamnei, Congresul de la New York al românilor, cehilor, slovacilor, polonezilor, sârbilor, croaților și rutenilor a solicitat dezmembrarea Austro-Ungariei și eliberarea tuturor popoarelor din cadrul său.

Evenimentele se precipitau și în Transilvania. La 29 septembrie 1918, Comitetul Executiv al Partidului Național Român a adoptat în unanimitate, „în virtutea dreptului național al fiecărei națiuni de a dispune de ea însăși”, Declarația de la Oradea, elaborată de Vasile Goldiș, prin care se dorea recunoașterea acestui for ca organ provizoriu de conducere al Transilvaniei. Peste o săptămână, Declarația ere citită în Parlamentul de la Budapesta de către Alexandru Vaida Voevod, în timp ce, la Viena, Iuliu Maniu dorea să mobilizeze 70.000 de soldați transilvăneni din fosta armată austro-ungară, cu care să meargă în Transilvania.

Consiliul Național Român Central a convocat pentru 18 noiembrie/1 decembrie 1918, la Alba Iulia, o adunare națională a românilor din Transilvania și Ungaria. De ce la Alba Iulia? Mai întâi, deoarece la 1 noiembrie 1599, Mihai Viteazul intrase în cetate, care a devenit capitala domnitorului în timpul scurt cât reușise să săvârșească Unirea Țărilor Române. Mai apoi, în 1784, pe platoul Cetății, Horia și Cloșca au fost frânți pe roată în urma condamnării lor. Pentru buna desfășurare a lucrărilor urma să fie aleși 600 de deputați pe bază de vot universal și, respectiv, 628 reprezentanți ai organizațiilor și societăților culturale. Pe parcursul a două săptămâni, au fost aleși câte 5 reprezentanți de circumscripție.

Marea Adunare Națională a fost pregătită cu minuțiozitate, discuțiile purtându-se îndeosebi în jurul Rezoluției Unirii, redactată de Vasile Goldiș. Unii au cerut ca Unirea să se facă pe baza proclamării autonomiei Ardealului. Tineretul a solicitat unirea fără niciun fel de condiții. Socialiștii se temeau de stările politice din vechiul Regat al României. În cele din urmă, s-a adoptat formula unei autonomii provizorii.

Anunțând popoarelor lumii voința și hotărârea sa, națiunea română declara prin manifest că ea „din ceasul acesta, oricum ar decide puterile lumii, este hotărâtă a pierii mai bine decât a suferi mai departe sclavia și atârnarea...” În vederea realizării acestui deziderat, în încheierea manifestului se cerea sprijinul întregii populații române din Transilvania, care „spera și aștepta că în năzuințele ei pentru libertate o va ajuta întreg neamul românesc, cu care una vom fi de aici înainte în veci”.

Adunarea de la Alba Iulia s-a ținut într-o atmosferă de mare sărbătoare. Au venit 1.228 de delegați oficiali, reprezentând cele 130 de cercuri electorale din comitatele românești. Acestora li s-au adăugat episcopii, delegații consilierilor, ai societăților culturale românești, ai școlilor medii și institutelor pedagogice, ai reuniunilor de meseriași, ai Partidului Social-Democrat Român, ai organizațiilor militare și ai tinerimii universitare. Pe lângă toți aceștia, s-au adunat peste 100.000 de oameni, care au sosit cu trenul, cu căruțele, călări, pe jos, cu steaguri tricolore în frunte, cu table indicatoare ale comunelor ori ale ținuturilor. Drumul spre Cetățuia de la Alba Iulia era flancat de șirurile de țărani români înveșmântați în sumanele de pătură albă și cu căciulile oștenilor lui Mihai Viteazul. Pe porțile cetățuiei flutura drapelul tricolor. De pe opt tribune se explica maselor populare măreția vremurilor pe care le trăiau și importanța adunării. Concomitent, în sala Cazinei Militare, delegații au ținut ședința. Prin aceasta, adunarea de la Alba Iulia a căpătat caracterul unui plebiscit al tuturor românilor.

Vorbitorii, în persoana lui Ștefan Cicio Pop, au prezentat condițiile istorice în care se desfășura adunarea. Vasile Goldiș a făcut o expunere a istoriei românilor și a argumentat

necesitatea Unirii. A urmat apoi Iuliu Maniu, care a insistat asupra împrejurărilor în care se realiza Unirea. Iosif Jumanca a adus adeziunea la Unire a lucrătorilor industriali.

La 18 noiembrie/1 decembrie 1918, deputații au decis în unanimitate cu privire la unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România, pe baze democratice, cu păstrarea unei autonomii locale și cu egalitatea naționalităților și a religiilor. Rezoluția votată de Marea Adunare Națională a solicitat: „Deplină libertate națională pentru toate popoarele conlocuitoare. Fiecare popor se va instrui, administra și judeca în limba sa proprie prin indivizi din sânul său și fiecare popor va primi drept de reprezentare în corpurile legiuitoare și la guvernarea țării în proporție cu numărul indivizilor ce-l alcătuiesc.

Aniversarea Zilei Naționale devine un moment de excepție în afirmarea identității și tradițiilor naționale.

BIBLIOGRAFIE:

<http://www.tribunainvatamantului.ro/marea-unire-a-romanilor-1-decembrie-1918/>Prof. *Mihai MANEA, Președintele Asociației Profesorilor de Istorie din România (APIR-Clio)*

Imaginile din această revistă aparțin participanților la ”De ce iubesc România...2018” – Secțiunea a II-a - arte plastice:

Coperta 1 – Militaru Bianca Maria – Liceul Teoretic Balș

Pag.2 – Stoica Amalia – Liceul cu Program Sportiv Slatina

Pag.38 – G.P.P. Nr.1 Caracal

Colectiv de redacție

COMITET ȘTIINȚIFIC
Prof. Marius BĂLAȘA

COORDONATOR REDACȚIE
Prof. metodist Cristina MIHUȚ

COLECTIV DE REDACȚIE

Prof. metodist Marilena DONCIU
Prof. metodist Carolina GURALIUC
Prof. metodist Cristina MIHUȚ
Prof. metodist Maria-Mioara MITREA
Prof. metodist Ecaterina Ionela PREDESCU
Documentarist Victoria PRIOTEASA